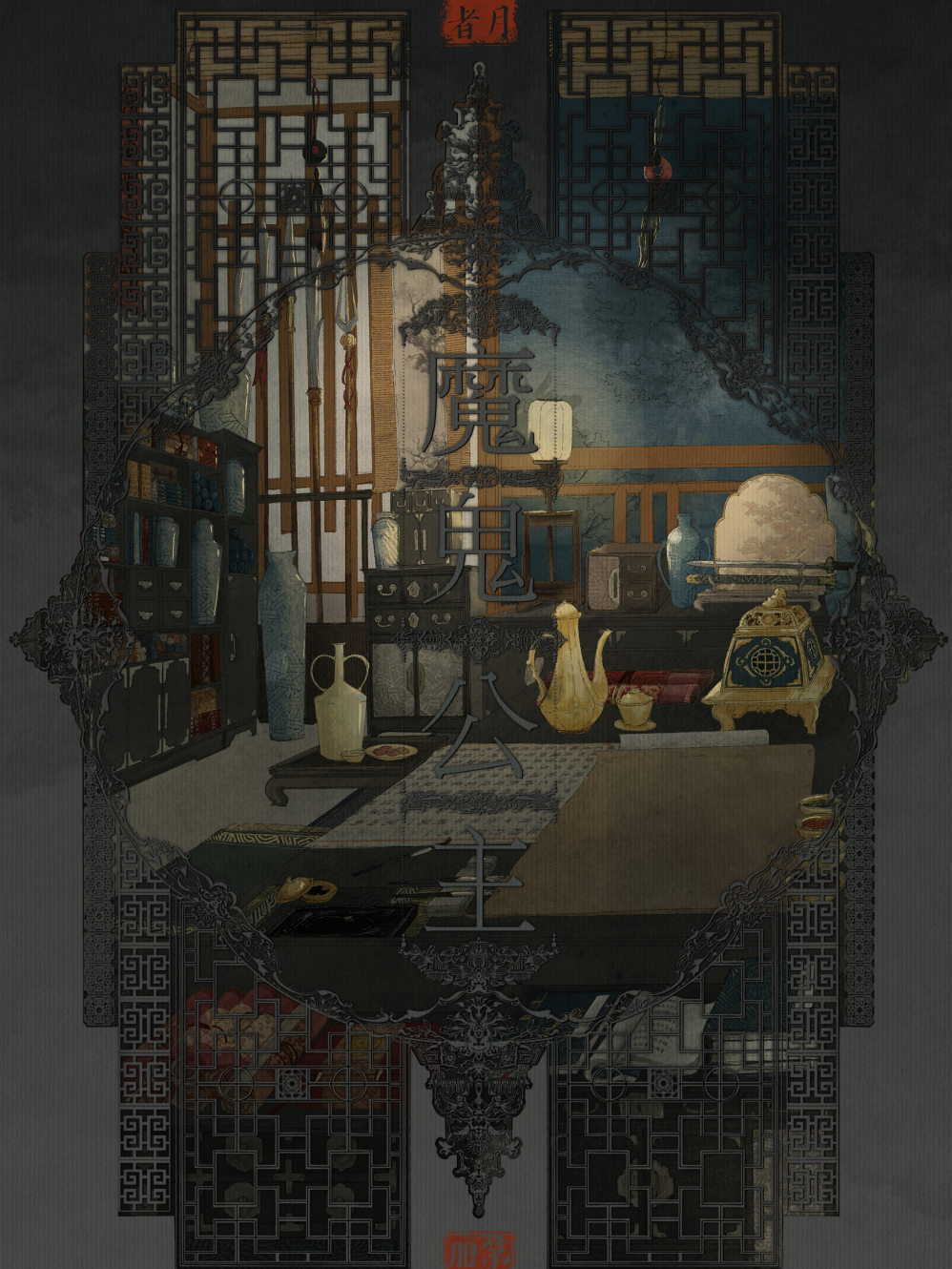

作者
麗月

魔
兒
公
主

第三
冊終

พิมพ์ครั้งที่ ๑, ๒๕๖๔

ภาค สงคราม เล่ม ๓

เขียนโดย สี่เข่ว

ภาคสงคราม เล่ม ๓

ผู้เขียน	ลีเยว่ (ลีเยว่)
จำนวนหน้า	๔๐๗ หน้า
ราคาปก	๔๔๕ บาท
พิมพ์ครั้งที่	๑
จัดทำ	มกราคม ๒๕๖๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๖๑ ห้ามลอกเลียนแบบหรือดัดแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บถ่ายทอด สแกน บันทึก ถ่ายภาพ ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์เท่านั้น

ออกแบบปก	เท้ากระต่าย	(cho.tujiao@gmail.com)
ภาพประกอบ	เท้ากระต่าย	(cho.tujiao@gmail.com)
จัดรูปเล่ม	ลีเยว่ (ลีเยว่)	(liyue.author@gmail.com)
ตรวจสอบอักษร	美静 (เหมยจิ่ง)	(oz.y.meijing@gmail.com)
ตีพิมพ์ที่	ฟาสต์บุ๊กส์	(fastbookthai@gmail.com)

คำนำ

สวัสดีผู้อ่านทุกท่านหวังอย่างยิ่งว่าท่านจะยังสบายดีจนถึงตอนนี้ ไม่ว่าจะสุขภาพกายหรือใจก็ตาม เรื่องราวมากมายเกิดขึ้นในช่วงปีที่ผ่านมาทำให้การออกเล่มต่อค่อนข้างล่าช้ากว่ากำหนดการแรกที่ตั้งเอาไว้ โดยหลักแล้วก็ด้วยปัญหาสุขภาพของผู้เขียนเอง ต้องขออภัยอีกครั้งในความล่าช้าครั้งนี้ และคำอวยพรที่ขอให้ท่านยังสุขภาพดีนั้น สาบานได้ว่าเต็มไปด้วยความปรารถนาดีต่อท่านจากใจ

เจียงซูเมืองบัณฑิต ผู้เขียนดากระดุกยิก ๆ ตั้งแต่เริ่มเขียนเรื่องเกี่ยวกับบัณฑิตบทแรก ๆ ในหลายเล่มก่อนหน้านี้ การทู่เถียงกันของเหล่าบัณฑิตที่มาเพียงแค่ประโยคสนทนาแต่ก็ทำให้เนื้อหาเข้มข้นขึ้นได้ ช่างเป็นอะไรที่น่าสนใจในช่วงแรกที่เริ่มเขียน และเริ่มผันเปลี่ยนกลายมาเป็นทุกซ่มหันต์เมื่อต้องเขียนอย่างจริงจังในเล่มนี้

“ทำไมนักวิชาการพวกนี้ถึงได้เจ้าสำนวนนักนะ”

ผู้เขียนเริ่มบ่นกับตัวเองเมื่อพบว่าสติปัญญาของตัวละครกลุ่มนี้เริ่มจะสูงเกินลิมิตสติปัญญาเฉลี่ยของตัวละครอื่นในเรื่อง การใช้คำเปรียบเปรยถึงสถานการณ์หรือใช้สถานการณ์คู่ขนานในการเปรียบเทียบ ถือเป็นเรื่องที่ทำทนายตัวผู้เขียนเป็นอย่างมาก และไม่ยากให้ท่านผู้อ่านพลาดที่จะลืมนองงานเขียนชิ้นนี้ อย่างไรก็ตามขอแจ้งว่านิยายเรื่องนี้จะยังคงมีเนื้อหาเกี่ยวกับความตายและการบรรยายถึงศพและสงครามอย่างชัดเจนเช่นสองเล่มที่ผ่านมา หากมีย่อหน้าไหนก็ตามที่ทำให้ท่านรู้สึกกระอักกระอ่วนก็ต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

สำหรับตอนพิเศษทั้งสามตอนนั้นเป็นตอนที่ตั้งใจให้เห็นมุมมองความสนิทสนมของมิสเฉินกับหลายคนที่ส่งผลต่อนิสัยของมิสเฉินในปัจจุบัน ซึ่งนั่นไม่ตลก...

มิสเฉินอยู่ในอันดับต้น ๆ ของตัวละครที่มีนิสัยไม่น่าเอาเป็นเยี่ยงอย่างมากที่สุดในจักรวาลของสี่เวิ่ เป็นไปได้ก็อยากจะ

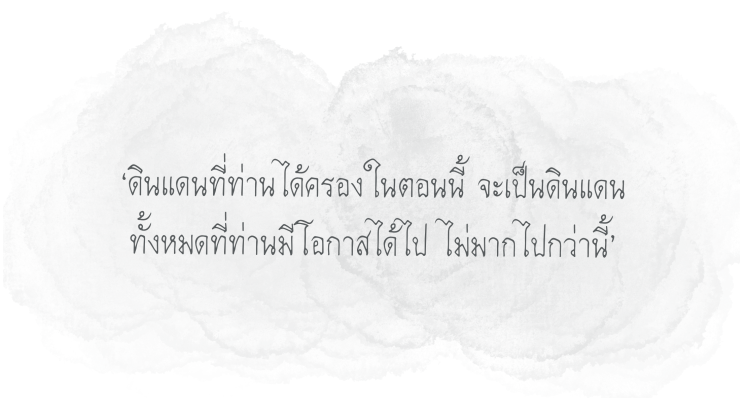
ขึ้น warning เอาไว้ทุกตอนด้วยซ้ำ แต่ก็ต้องยอมรับว่าเป็นตัวละครที่เขียนได้สนุกที่สุดเช่นกัน

อีกสิ่งทีถือเป็น muse ในภาคสงครามก็คือการเขียนฉากการรบ การปะทะกันของทหารระดับแม่ทัพ ที่ใช้ทั้งสมองทักษะและสัญชาตญาณในการรับมือสถานการณ์เฉพาะหน้า ทำให้ตัวละครระดับแม่ทัพแต่ละคนมีเสน่ห์ที่ต่างกันไปอย่างช่วยไม่ได้ พาลทำให้อยากเขียนฉากสงครามมากขึ้น แต่ก็เกรงว่าประชาชนในเรื่องจะเหลือร่อยหรือเกินไปจึงขอตัดเอาไว้อย่างพอดีก็พอ

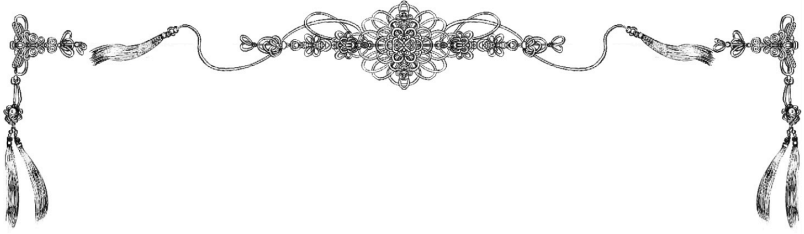
สุดท้ายนี้ขอบคุณทีมงานที่คอยซัพพอร์ตทุกการตัดสินใจของผู้เขียนที่แสนจะสวิงไปมา รวมถึงกำลังใจในยามหมดไฟด้วย และที่ขาดไม่ได้ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ติดตามอ่านมาโดยตลอด หวังว่าเล่มนี้จะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง

Liyue'

มกราคม, ๒๕๖๕

‘ดินแดนที่ท่านได้ครองไพบูลย์นี้ จะเป็นดินแดน
ทั้งหมดที่ท่านมีโอกาสได้ไป ไม่มากไปกว่านี้’

ตอนที่ ๔๖

เดินตามเงา

ความรอบคอบถือเป็นคุณสมบัติที่ดีของบัณฑิต แต่ความรอบคอบนั้นในบางครั้งก็นำมาซึ่งความเชื่องช้าอย่างเลี่ยงไม่ได้ จางซงอวี่เป็นบัณฑิตที่ดี ฉะนั้นก็พออนุมานได้ว่าเขาอาจเป็นผู้เชื่องช้า บัณฑิตจางเดินทางไปยังเจียงซูตั้งแต่วันที่ต้าซีเตรียมการเพื่อเจรจากับมองโกล จนกระทั่งต้าซีกับมองโกลกำลังจะเริ่มประดาบกระบวนแรกแล้ว ก็ยังไม่ได้ยินข่าวคราวความคืบหน้าจากทางเจียงซูมากไปกว่าเดิมนัก ความล่าช้าของเจียงซูอาจส่งผลให้เกิดความสูญเสียที่ต้าซีไม่ต้องการ

“องครักษ์เหยาส่งข่าวมาเพียงว่าสถานการณ์เป็นไปตามขั้นตอนเท่านั้น”

เป็นรายงานที่ฟังดูน่ากังวลอย่างช่วยไม่ได้ คำว่า ‘เป็นไปตามขั้นตอน’ นั้นยากจะหยั่งรู้ว่าขั้นตอนอะไร มีกี่ขั้น ตอนนี้อยู่ขั้น

ไหนแล้ว มีแนวโน้มจะเสร็จเรียบร้อยทุกชั้นเมื่อใด ในยามสงคราม ความเชื่อซำมีราคาแพงมากเกินกว่าที่จะมองผ่านได้ เหนือหัวทรงวางพู่กันลงข้างฎีกาก่อนจะเริ่มพรมนิ้วลงบนโต๊ะหนังสือราวกับกำลังใช้ความคิดอยู่พักหนึ่ง ตู๋หลังอี้เชื้ออยู่สักทีกส่วนว่าเหนือหัวคือหนึ่งในไม่กี่คนที่พอจะคาดเดา ‘ชั้นตอน’ เหล่านั้นออก...

“เข้าไปหน่อย แต่อย่างไรเสียจางซงอวี้ก็คงไม่ทำพลาด”
เหนือหัววิพากษ์เพียงเท่านั้นโดยไม่ขยายความ

“ทูลฝ่าบาท เกรงว่าท่านจางจะใช้เวลานาน ถ้าอย่างไร กระหม่อมเห็นว่าควรเรียกราชองครักษ์ทั้งสองกลับมาเพื่อคุ้มกัน พระองค์ก่อนเริ่มการตั้งทัพน่าจะเป็นการดีกว่า เรายังมีทหารอื่นที่สามารถส่งไปช่วยท่านจางได้อยู่...”

คำแนะนำของท่านเถียนทีกราบทูลต่อเหนือหัว คือสิ่งที่อยู่ในใจทุกคนในห้องหนังสือแห่งนี้ แต่มีเพียงแค่ท่านเถียนคนเดียวกล้าทูลเสนอ ตู๋หลังอี้เห็นด้วยอย่างสุดใจ ฝ่าบาททรงประมาทเกินไปแล้ว ครั้งที่เสด็จไปเจรจากับทางมองโกลนั้นก็ยังพอเข้าใจได้ว่าเป็นเพียงการเจรจาพระองค์จะปลอดภัย และการไม่พาองครักษ์หรือทหารตามเสด็จก็ถือเป็นการแสดงออกถึงความเป็นมิตรจากต้าซีในระดับหนึ่ง แม้ว่าพระองค์ไม่ได้ตั้งพระทัยไปเจรจาอย่างเป็นทางการก็ตาม แต่ในตอนนี้นี้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว...

สนามรบถูกเรียกอีกนามว่าหลุมฝังศพของผู้เสียสละ ภาษิตที่ไม่ว่าชาวต้าซีคนไหนก็ต้องเคยได้ยิน มันไม่ใช่เพียงการยกย่องเกียรติของนักรบที่สิ้นชีพในสนามรบเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการสื่อ

ถึง ‘อันตราย’ ที่มีอยู่ในสนามรบอีกด้วย หนวี่หวงตีมีฝีมือมากพอจะปกครองแผ่นดิน แต่ถึงอย่างนั้นในสนามรบก็ยังไม่แน่ว่าจะทรงปลอดภัย คมกระบี่ไม่เข้าใครออกใคร ความตายก็เช่นกัน ยิ่งการเสด็จไปโดยไม่มีองครักษ์ด้วยแล้ว แม้จะมีทหารทั้งกองก็ตาม ทหารทุกคนก็มีหน้าที่รบไม่ใช่รักษาพระองค์ ไม่ว่าอย่างไรแล้วราชองครักษ์ก็ยังคงสำคัญเสมอ

...ต้าซีและฮันตะวันออกยังไม่อาจเสียหยางเยว่ชื่อไปตอนนี้...

ทหารไม่เปลี่ยนม้ากลางศึก กะลาสีไม่ย้ายลำเรือยามที่คลื่นใหญ่กำลังถาโถม แม้ว่าพระองค์จะไม่ชื่นชอบการถูกอารักขาพิเศษกว่าผู้อื่น แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องยอมรับว่าเรื่องความปลอดภัยของเหนือหัวนั้นเป็นหนึ่งใน ‘ลำดับความสำคัญ’ ของแผนขยายขอบข่ายอำนาจของต้าซี

“รอตูไปอีกสักสามสี่วันแล้วค่อยว่ากันอีกที” เหนือหัวรับสั่งตอบหลังจากที่ครุ่นคิดตามคำแนะนำอยู่พักหนึ่ง

“ฝ่าบาท” ตู๋หลิงอ้อเอ่ยท้วงขึ้น “ทรงทบทวนเรื่ององครักษ์อีกครั้งเถิดกระหม่อม”

ปกติแล้วเขาไม่ใช่ผู้กล้าที่จะคัดค้านสิ่งที่พระองค์ดำริแต่ครั้งนี้เขาไม่สามารถปล่อยผ่านไปได้ จริงอยู่ที่ฝ่าบาทมีฝีมือเหนือกว่าเขามากและเชื่อว่าพระองค์คงจะทรงแล้วว่าจะทรงปลอดภัย แต่อย่างไรแล้วตู๋หลิงอ้อก็คงต้องขอค้านในครั้งนี้อย่างแน่นอน ท่านเตปูจินนั้นสนุกสนานกับการที่ได้ประลองปัญญากับพระองค์ ดูแล้วก็น่าจะมี

แนวโน้มที่จะรักษาชีวิตของเหนือหัวแห่งต้าซีเอาไว้กลับปัญญาแก้
เหงาอยู่อีกพักใหญ่ แต่ไม่ใช่กับโตรุ่ย

สายตาของแม่ทัพใหญ่แห่งมองโกลที่เขาเห็นวันนั้นชัดเจน
ชายผู้นั้นหากมีโอกาสแล้วเขาคงจะรีบกำจัดเหนือหัวอย่างแน่นอน
อาจไม่ถึงแก่ชีวิต แต่เพียงบาดเจ็บสาหัสหรือทำให้ขาดความ
สามารถในการสั่งการไปพักหนึ่งก็ไม่น่าเกินกำลังชายผู้นั้น ยิ่งช่วงนี้
ท่านไปอยู่ห่างไกลแล้วด้วย...

“ข้าไม่ตายง่ายขนาดนั้นหลังอ้อ”

เหนือหัวตรัสด้วยน้ำเสียงผ่อนคลาย หากแต่บางคำใน
ประโยคนั้นก็ทำให้ผู้ได้บังคับบัญชาที่ขี้อ่อนตกใจไม่น้อยเช่นกัน
ไม่ว่าอย่างไรความตายก็ไม่ใช่เรื่องที่ใครจะคุ้นชินกับการถูกกล่าวถึง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถูกกล่าวถึงในเวลาที่ทุกคนกำลังกังวลถึง
ความเป็นความตายของตัวเอง

เหนือหัวกวาดสายพระเนตรมองไปทั่วห้องหนังสือครู่หนึ่ง
ก่อนจะถอนปัสสาสะออกมาเมื่อเห็นว่าตนเองคงจะตรัสบางอย่างไม่
เหมาะสมออกไป เหนือหัวไม่ใช่ผู้ที่นิยมการอธิบายนักแต่ถึงอย่างนั้น
ก็ทรงยอมเอ่ยปากออกมา

“ยังวางใจเจียงซูไม่ได้เสียทีเดียว อย่างไรก็ตามการเมืองครึกครื้น
กับองครักษ์เหยาอยู่ในเจียงซูก็น่าจะเป็นทางที่ไม่ประมาทที่สุดใน
ตอนนี้” เหนือหัวรับสั่ง

“ถ้าเช่นนั้น ทำไมจึงไม่เป็นทหารคนอื่นหรือแม่ทัพสักคน
เล่ากระหม่อม...” ตู๋หลังอ้อเสนอสิ่งที่ท่านเถียนเฟิงเสนอไปอีกครั้ง

“ที่จริงถ้าแค่ไปช่วยคุ้มกันท่านจางแล้วจะให้ใครไปก็คงได้ แต่ที่จำเป็นต้องเป็นองครักษ์นั้นก็เพราะว่าตำแหน่งองครักษ์จะทำให้พวกบัณฑิตในเจียงซูระแวดระวังไม่ทำอะไรเกินเลยการควบคุมของเราไปมาก ไม่ว่าจะเป็นบัณฑิตคนใดก็ตาม...”

คำอธิบายนั้นทำให้เขาเข้าใจมากขึ้น และทำให้เท่าที่คิดคำนองเหล่าขุนนางคนสนิททั้งหลายที่อยู่ในห้องหนังสือแห่งนี้อ่อนลงอย่างทีคิด พระองค์มีเหตุผลในการใช้ราของครักษ์ของพระองค์ แต่ถึงอย่างนั้นเจียงซูจะเป็นเมืองที่คุ้มหรือกับความปลอดภัยของพระองค์ที่จะแลกไป อย่างไรเสียตอนนี้ก็เป็นยุคสงครามและเจียงซูก็มีเพียงนักปราชญ์

“แล้วความปลอดภัย...”

ผู้หลังอั้นนั้นใช้ความจริงใจของตนเข้าถามโต้ตอบเหนือหัว อย่างน้อยหากพระองค์รับรู้ถึงความห่วงใยแล้วในบางทีก็อาจจะทำให้พระองค์ผูกพระทัยและคิดหาทางที่จะทำให้เขาและเหล่าขุนนางในที่นี้คลายใจได้บ้าง

“เรื่องนั้น... หากชาวเจียงซูเกิดจับมือกันเองแทงข้างหลัง ต้าซีขึ้นมา ก็จะเป็นว่าต้าซีต้องเจอศึกทั้งจากมองโกลและเจียงซูเข้าประกบ” เหนือหัวทรงวรรคคำไปครู่หนึ่ง

“ในตอนนั้นไม่ว่าจะชีวิตข้าหรือชีวิตใครก็ไม่ปลอดภัยทั้งนั้น”

ความสัมพันธ์ของเจียงซูกับต้าซิ่นเป็นสิ่งที่ยากนิยาม

หากจะมองว่าเจียงซูค่อนข้างได้เปรียบทางความสัมพันธ์ระหว่างเมืองก็พอจะมองได้ในบางมุม *ต้าซิ่นไม่มีทางเลือกอื่นนอกเสียจากเป็นมิตรกับเจียงซูเท่านั้น* หากไม่ได้เจียงซูเป็นพันธมิตรก็เท่ากับว่าต้าซิ่นจะถูกล้อมด้วยศัตรู ถ้าคิดแบบตื้นเขินแล้วละนะ ก็รู้กันอยู่ว่าความเป็นจริงย่อมไม่เป็นเช่นนั้น...

‘พายุดะวันออกกำลังก่อตัว’ จางซงอวีไม่คิดว่าเรื่องราวจะเป็นเช่นนี้ บัณฑิตหนุ่มคิดไว้ว่า ‘พายุดะวันออก’ จะหมายถึงความถึง ‘การมาถึงของกลุ่มทัพจากมองโกลที่ตั้งใจบุกล้อมฮั่น’ มากกว่า ‘คลื่นได้นำจากภายในเจียงซู’ ยอมรับว่าในครั้งแรกที่ได้ยินว่ามีการพยายามลุกขึ้นเพื่อต่อต้านอำนาจเดิมจากภายในนั้น เขารู้สึกเหมือนตัวเองถูกโยนลงไปใธารน้ำในต้นฤดูหนาว ตัวของเขาชาตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ไม่แน่ใจว่าเป็นความอับอายต่อเหนือหัวแห่งอันตะวันออกหรือความหวุ่นใจในสถานการณ์ของเจียงซูเหมือนกัน

“มหาบุรุษเก๋อภักดีต้องค้ำชั่งแต่เป็นที่หนึ่ง...” จางซงอวีเอ่ยขึ้นเพื่อแก้เกี้ยวอาการตกใจที่แสดงออกไป “ไม่ว่าว่าการเข้ายึดครั้งนี้จะเป็นการตั้งใจที่จะล้อมต้าซิ่น”

“ไม่น่าเป็นเช่นนั้น” หนวีหวงต้ปฏิสเททันทวน “เจียงซูไม่มีทหารหรือแม้กระทั่งกองกำลังป้องกันตนเอง การปะทะกับต้าซิ่นเท่ากับฆ่าตัวตาย มหาบุรุษผู้นั้นอยู่มานานคงไม่คิดจะรีบจากไปในเร็ววัน”

แม้จะรับสั่งเป็นประโยคสัพยอกที่ไม่ได้จริงจังนักแต่ถึงอย่างนั้นพระองค์ก็ไม่ได้มีพระอารมณ์ขันแต่อย่างใด ถ้อยคำนั้นแปลความได้โดยง่ายว่า ‘ด้วยกำลังของเจียงซูแล้วไม่อาจสู้กับต้าซีได้ ไม่ว่าจะพยายามคิดการใหญ่เพียงใดก็ตาม’ ฟังดูน่าเจ็บใจไม่น้อยในฐานะเจ้าเมือง แต่ถึงอย่างนั้นจะให้เอ่ยวาจาค้านรับสั่งนั้นเพื่อยิ่งซึ่งศักดิ์ศรีของเมืองนักปราชญ์ไว้ก็ดูจะไม่เหมาะในสถานการณ์นี้ เขาฉลาดมากพอที่จะรู้จักยืนของตนเองและเจียงซู อย่างน้อยก็มั่นใจว่าฉลาดกว่าผู้อื่น...

“มหาบุรุษแก่อคงมีเหตุผลอื่นในการก่อการครั้งนี้ เหตุผลที่ชาวเจียงซูอย่างท่านน่าจะเข้าใจกันเองมากกว่าคนนอกอย่างข้า”
หนวีหวงตีรับสั่งเหมือนเป็นเรื่องง่าย ๆ

“ต้าซีจะป้องกันไฟจากทางเหนือให้ระหว่างที่ท่านเข้าไป
ทวงสิทธิ์ของตนเองคืน”

หยางเยว่ซือไม่ใช่ผู้ที่จะยุ่มย่ามหรือวุ่นวายในเรื่องภายในนัก พระองค์เพียงอาศัยช่วงที่เจ้าเมืองเจียงซูยังไม่แน่ใจว่าควรจะทำอย่างไรกำหนดบทบาทของต้าซีในสถานการณ์วิกฤติของเจียงซู ชิดเส้นความสัมพันธ์ระหว่างดินแดนและมัดมือชกจับเจียงซูมาเป็นพวกเอาเสียง่าย ๆ พระองค์ไม่ได้สนพระทัยว่าจางซงอวี่ผู้ที่เพิ่งหักหลังเฉียนฉินนั้นจะเชื่อถือได้หรือไม่ด้วยซ้ำ

แต่ถึงอย่างนั้นจางชงอวี่ก็รับรู้ได้เองว่ามันไม่ใช่ความ
ประมาทของสตรีตรงหน้า หากแต่เป็นความมั่นใจแล้วต่างหาก *ไม่
เลย* นางพยัคฆ์ไม่ได้แน่ใจว่าเจียงซูจะไม่หักหลัง นางแค่แน่ใจในกรง
เล็บของนางเท่านั้น

หากใครมองว่าการที่เหินหวู่แห่งต้าซี้ส่งองค์รัชชประจํา
พระองค์ไปช่วยเหลือจางชงอวี่ในการยึดคืนอำนาจเจียงซู เป็นน้ำใจ
ตอบแทนหลังจากที่เขาได้ช่วยพระองค์ในเรื่องการศึกกับเฉียนฉิน
แล้วละก็... เขาคงจะต้องแสดงความนับถือในการมองโลกในแง่ดีของ
คนผู้นั้นอย่างสุดใจ เห็นได้ชัดไม่ใช่หรือไรว่าองค์รัชชทั้งสองคน
มีหน้าที่ติดตามมาให้ ‘จางชงอวี่สามารถยึดคืนเจียงซูได้’ และอย่า
ลืมใจความสำคัญต่อท้ายประโยคนั้นไปละ ‘ยึดคืนเจียงซูได้ตามพระ
ประสงค์ของหนวีหวงตี้แห่งต้าซี้’ น้ำใจของต้าซี้้นพรหมหลังให้
ความชุ่มชื้นเพียงบางพื้นที่เท่านั้น แล้วก็หลังแค่พอหล่อเลี้ยงไม่ให้
ต้นกล้าตายเสียด้วย

การคาดหวังให้หนวีหวงตี้ผู้นี้วางพระทัยก็เหมือนกับการ
หวังให้พระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก *มันไม่มีวันเกิดขึ้น* โชคดีที่เขา
ไม่คาดหวังความวางใจวางพระทัยจากเหินหวู่แห่งต้าซี้ตั้งแต่แรก
จึงไม่ได้รู้สึกอึดอัดใจมากนักกับการถูกติดตามจากทางต้าซี้ เพราะ
ต่อให้ไม่มีองค์รัชชทั้งสองก็หาใช่ว่าต้าซี้จะไม่มีหุตาในเจียงซูเสียเลย
การมีสองคนนี้ตามมาด้วยก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามีประโยชน์อยู่มาก

ในทางกลับกันหากกล่าวเรื่องความไว้วางใจแล้วก็พอจะ
อุปมาได้ว่าพระองค์เองก็ได้คาดหวังความไว้วางใจจากเขาเช่นกัน

แต่ถึงอย่างนั้นพระองค์ก็ยังคง ‘มารยาท’ เอาไว้บ้าง การเสริมว่า ‘พยายามทำให้เจียงซูวางใจในตัวซี’ นั่นก็ดูเข้าท่าอยู่...

“ทำไมทำหน้าตาเช่นนั้นเล่า”

เสียงของชายแซ่เอวี่ยักทหายขึ้นเมื่อได้พบหน้ากับเขา จาก คำทักทายก็พอจะเดาได้ว่าสีหน้าตกใจของเขานั้นคงดูไม่จัดทีเดียว

อีกเรื่องที่เขาตกใจก็คือหนวี่หวงตีมิได้ฆ่าเอวี่ผิงเกียทิ้ง และนั่นรวมถึงฟูเหรินของเขาและเด็กน้อยทั้งสองด้วย ความเข้าใจ ผิดเล็กน้อยเกิดขึ้นในตอนที่เอวี่กู่ถึงได้เห็นหน้าเขา นางยอม อนุมานว่าเขาเข้ามาช่วยเหลือนางหนีออกไปจากที่นี่

แต่ไม่ทันที่เขาจะได้ลำบากใจในการหาคำตอบที่ดีมาบอก กับนาง บิดาของนางก็ได้เอ่ยตัดความขึ้นมาก่อน ‘ไม่มีใครเข้ามาที่นี่ ได้ หากไม่ได้รับพระราชอนุญาตจากเหนือหัวแห่งต้าซี’ ไข่แล้ว เขา ไม่ได้มาที่นี่เพื่อช่วยนางออกไป อย่างน้อยก็ไม่ใช่ตอนนี้...

“ต้าซี...” การเริ่มต้นบทสนทนาไม่ง่ายในสถานการณ์เช่นนี้

ที่ตรงนี้ถูกเรียกว่า ‘คุกท่ายัง’ แต่ถึงอย่างนั้นสภาพมันก็ยัง ดูดีกว่าคำว่าคุกอยู่มากโข เหมือนเป็นบ้านพักขนาดเล็กมากกว่า แต่ ถึงอย่างนั้นก็ได้มีเครื่องอำนวยความสะดวกหรือบ่าวไพร่ ความเป็น อยู่ของสามพ่อลูกคงลำบากกว่าเดิมหากเทียบกับชีวิตความเป็น อยู่ในอดีตแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้ต่างกับชาวเมืองทั่วไปมากนัก เรียกได้ว่าตกต่ำแต่ถึงอย่างนั้นก็ยังลัมบนกองฟูกกองฟาง

“การที่หนวีหวงตี้ให้เจ้ามาพบข้าก็ขัดแล้วมิใช่หรือว่านางต้องการให้เจ้าวางใจใน**ความมีน้ำใจ**ของต้าซี” เวย์ฝิงเกียเอ๋ยขึ้นมาก่อน

เวย์ฝิงเกียจะรู้ ‘อะไร ๆ ในต้าซี’ มากอยู่ อย่างน้อยก็มากพอที่จะรู้จุดประสงค์ของหนวีหวงตี้ที่ส่งเขามาพบวันนี้ เขานั่งลงตรงเก้าอี้ที่วางเอาไว้ มันเป็นเพียงเก้าอี้ไม้ธรรมดาแต่ถึงอย่างนั้นก็สะอาดสะอ้าน เค้าว่าธิดาทั้งสามของเวย์ฝิงเกียเองก็คงมิใช่ลูกเจ้าเมืองที่ร่ำแต่บ่าวมารองมือรองเท้า

จางซงอวีมองไปที่ชายตรงหน้าอีกครั้ง... เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่เขเตรียมใจเอาไว้ว่าจะได้รับหรือได้พบ ช่างเป็นโอกาสที่น่าเสียดายหากเขารู้ล่วงหน้าแล้วเขาเองก็คงจะเตรียมคำถามมาได้ดีกว่านี้ แต่เพราะไม่รู้มาก่อนสิ่งที่เขาจะเอ่ยถามเพื่อประโยชน์สูงสุดของเจียงซูก็เหลือเพียงคำถามที่สำคัญที่สุดเท่านั้น

“ข้ามิได้ระแวง**น้ำใจ**ของต้าซี” จางซงอวีเอ่ยด้วยความจริงใจ

ในความเป็นจริงนั้นเป็นเช่นนั้น เขาไม่ได้ระแวง**น้ำใจ**ของต้าซีเลยแม้แต่น้อย ไม่มีความจำเป็นจะต้องระแวง ในเมื่อรู้อยู่แล้วว่าสิ่งนี้คือ**น้ำใจ**ที่ไม่ได้ให้เปล่า หนวีหวงตี้เป็นผู้ซัดเจนมาตลอดตราบใดที่เขายังถืออำนาจในเจียงซูและเจียงซูยังคงทอดตัวอยู่ตะวันออกชายขอบของฮั่น ก็ไม่มีสิ่งใดจะต้องเคลือบแคลงใน**น้ำใจ**ของต้าซี มันใจได้เลยว่าทุก**น้ำใจ**จากต้าซินั้นล้วนหวังผล

“แล้วเจ้ากังวลอะไร” เอวียผิงเกียเอ่ยถามเมื่อเห็นว่าสีหน้า
ของคนที่บอกว่าวางใจไม่สู้ดีนัก

“ข้าอำนาจ...” เขาเอ่ยขึ้นด้วยความไม่แน่ใจนักว่าจะ
พูดออกไปหรือไม่แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็เลือกที่จะลองเสี่ยงดู

“ต้าซีเฟิงจะมีอำนาจเหนือตะวันออกได้ไม่นาน ข้าไม่แน่ใจ
ว่าจะรักษาไว้ได้นานแค่ไหน”

นี่คือสิ่งที่เขากังวลมากที่สุด อำนาจนั้นหากเปรียบก็คือของ
ร้อน จะอยู่ในมือใครได้นานเท่าใดก็ยากจะคาดเดา ในตอนนี้ฮันถูกลง
แบ่งออกเป็นตะวันตกและตะวันออก หากมองจากเรื่องที่ผ่านมา
แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรฮันตะวันออกก็ได้เปรียบอยู่มากหากจะรวบรวมอำนาจ
เข้ามือ แต่ถึงอย่างนั้นเขาไม่อาจวางใจได้...

อำนาจเก่าไม่ใช่สิ่งที่จะเลือนหายไปง่ายตายเช่นนั้น มังกรที่
ทอดกายกอดบัลลังก์มาได้ยาวนานขนาดนั้น แม้ว่าครั้งนี้จะพลาดไปแต่
มันก็เป็นเพียงแค่การเริ่มต้นเท่านั้น นับจากนี้ไปจึงไม่มีความแน่นอน
เลยว่าฮันจะอยู่ในมือของใคร **และเจียงซูไม่ควรจะยั้งคิด**

“เรื่องนั้นไม่ว่าอย่างไรแล้วสุดท้ายต้าซีก็จะเป็นฝ่ายชนะ...”

เอวียผิงเกียยกสุราร้อนขึ้นจิบด้วยท่าทางเย็นใจ ในขณะที่
จางซงอวี้ยังคงไม่คลายใจนัก สีหน้านั้นของจางซงอวี้ทำให้เอวียผิง
เกียหัวเราะร่วน

“ข้าที่เป็นเจ้าเมืองที่เสียเมืองเป็นคนแรก จะให้พูดจางว่า
ฉลาดเดาเหตุการณ์ได้ก็คงจะเชื่อยากสินะ”

คำพูดของเอวียผิงเกี้ยนนั้นทำให้บัณฑิตหนุ่มรีบสั่นศีรษะ ปฏิเสธทันที จริงอยู่ที่โลหยางเสียเมืองไปเป็นเมืองแรก เป็นผู้แพ้ สงครามและสภาพความเป็นอยู่ของเอวียผิงเกี้ยนในตอนนี้ก็ไม่ได้ดีนัก แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าความน่าเชื่อถือของเอวียผิงเกี้ยนจะไม่มี

สำหรับเขาแล้วการเสียเมืองเป็นรายแรกและยังมีชีวิตรอด อยู่จนถึงตอนนี้ที่น่าจะเรียกได้ว่าได้เปรียบผู้อื่นอยู่มาก ชายคนนี้มี ทั้งประสบการณ์ตรงจากการถูกยึดและยังได้เห็นวิธีการโต้ตอบของ ตัวซีกับเมืองอื่นอย่างใกล้ชิดจากมุมมองของตัวซี อย่างน้อยเล ยหากว่าชายผู้นี้จริงใจกับเขาแล้ว คำแนะนำในวันนี้ย่อมเป็น ประโยชน์...

...ในกรณีที่ยังจริงใจละนะ...

“ข้ามิได้...” จางซงอวีพยายามเอ่ยเพื่อรักษามารยาทต่อ ชายตรงหน้าแต่เอวียผิงเกี้ยนกลับหัวเราะออกมาเสียก่อน

“เจ้าไม่จำเป็นต้องเชื่อข้า”

อดีตเจ้าเมืองโลหยางหัวเราะร่วนก่อนจะยกขวดสุราร้อนริน ให้ชายผู้นอนอาวูโสกว่า การแสดงออกว่าตนเป็นเพียงชายแก่ไร้ อำนาจที่ต้องรินสุราให้กับ ‘เจ้าเมือง’ นั้นยิ่งกดความรู้สึกของบัณฑิต หนุ่มให้ตึงลงไปกว่าเดิม จางซงอวีรับรู้ได้แทบจะในทันทีว่าชายตรง หน้านั้นละทิ้งแล้วซึ่งทฐิและความยึดมั่นในอำนาจที่ไม่เคยด้อยต่ำไป กว่าใครของโลหยาง น่ากลัว... ไม่รู้ว่าเป็นเพราะकुแห่งนี้หรือเพราะ เหนือหัวของตัวซีที่ทำให้ชายผู้เคยเป็นจุดเริ่มต้นชนวนสงครามอันนำ มาสู่โอกาสการขยายอำนาจของตัวซีผู้นี้เปลี่ยนไปถึงเพียงนี้

“มีคนมาขอเข้าพบหยางเยว่ซือในฐานะผู้ครองฮั่นเพียงครั้ง...” เอวี่ผิงเกียเอ่ยขึ้นท่ามกลางความเงียบ

“เขายกย่องนางเด็กกวดตินั้นว่า ‘ผู้ครองฮั่นตะวันออก’ ผู้ไม่เคยเห็นหัวผู้ครองฮั่นคนใดมาก่อน...”

คำพูดคล้ายรำพึงรำพันหากแต่กลับชี้ชัดตัวบุคคลออกมา มีรายงานเดียวที่อยู่ในหัวของเขาหลังจากที่ได้ยินประโยคนั้น แต่เขาจะไม่บุ่มบ่ามเดาสุ่มมะโรงนกว่าจะได้ยินออกมาจากปากของคนตรงหน้า จางซงอวีพยายามที่จะค้นหาร่องรอยความเท็จที่อีกฝ่ายอาจแสดงออกมา หรือแม้แต่บางสิ่งที่ยักยอกตรงหน้ากำลังซ่อนเอาไว้ แต่ก็ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ เอวี่ผิงเกียสบตาเขา ใบหน้าของชายวัยก่อนคนดุดองคลាយ

“ท่านเตบูจินส่งสาส์นมาขอพบหยางเยว่ซือ”

การขอเข้าพบของมองโกลเป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับผู้นำของฮั่นมาก่อน แต่กำลังจะเกิดขึ้นกับหนวีหวงตี้ผู้นั้น ได้ครองฮั่นเพียงครั้งก็ถูกขอเข้าเฝ้าแล้ว... เขาไม่จำเป็นต้องฟังพาสายตาตัวเองให้ลำบากหากมีสายตาของผู้ที่เฉียบคมกว่ายืนยัน เตบูจินมิใช่คนเขลา การที่ครองพื้นที่อันกว้างใหญ่ทางเหนือได้มาเนิ่นนานนั้นเป็นเครื่องการันตีได้เป็นอย่างดี สาส์นขอเจรจานั้นเท่ากับว่าเตบูจินมั่นใจแล้วว่าฮั่นจะอยู่ในมือของใคร

หลังจากพบกับเอวี่ผิงเกียแล้วเขาก็ได้เจอกับหนวีหวงตี้อีกครั้ง พระองค์รับสั่งเรื่องให้ราชองครักษ์ของพระองค์ตามไปช่วย

เหลือเขาที่เจียงซู เขาฉวยโอกาสนั้นไถ่ถามไปถึงเรื่องที่พระองค์จะต้องเข้าพบกับเตปูจิน เพราะหากเป็นเรื่องจริงแล้วการไม่มีองครักษ์นั้นอาจจะทำให้พระองค์ลำบาก เขายังจำสีพระพักตร์นั่งเฉยชวณชนลูกของพระองค์ได้ดี

“การเจรจากับมองโกลเป็นธุระของต้าซี ท่านจางมีจำเป็นต้องเป็นกังวล” พระองค์ตรัสเสียงเรียบ “หวังว่าหลังจากที่ท่านเดินทางไปแล้วเจียงซูจะกลับมาสงบในเร็ววัน”

มันไม่ใช่คำอวยพร จะเรียกว่าเป็นการสั่งการก็คงไม่ผิดนัก พระองค์ให้ออกาสเขาได้มีบทบาทในกระดานหมากของพระองค์ เพราะยังเห็นประโยชน์ของเขาอยู่ การที่ให้เขากลับไปทวงอำนาจตัวเองคืนนั้นก็เหมือนเป็นการพิสูจน์ว่าตัวเขามีความสามารถมากพอที่จะร่วมกระบวนกับทัพฮั่นตะวันออกได้ หากว่าทำไม่ได้แล้ว การยกทัพเข้าไปยึดเจียงซูเป็นของต้าซีไม่ได้ยากดังที่พระองค์ได้เคยตรัสไว้

พระองค์เป็นผู้ที่คิดและคาดการณ์ล่วงหน้าเสมอ บางทีแล้วการที่ให้ราชองครักษ์ติดตามเขามาพระองค์ก็คงมั่นใจแล้วว่า จะเกิดประโยชน์มากกว่าตามเสด็จพระองค์ไป หลายครั้งเขาไม่อาจหยั่งถึงความคิดของพระองค์นอกเสียจากจะเป็นพระองค์ที่ยืนความจริงใจมาให้กับเขาเอง

“อย่างไรเสียผู้ที่ไม่ยอมรับความเปลี่ยนแปลงย่อมมีมากกว่า หากไปถึงเจียงซูได้ไม่ว่าอย่างไรอำนาจเจียงซูก็ยังเป็นของท่าน”

อย่างน้อยประโยชน์ของพระองค์ก็ตรัสด้วยความจริงใจใน ฐานะที่พระองค์เป็นผู้ที่กำลัง ‘ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง’ เช่นกัน แน่นนอนไม่ยากสำหรับผู้ที่เปลี่ยนจากความนับถือในฉินไปเป็น หยาง แต่ถึงอย่างนั้นพระองค์ก็ทำได้ไม่เลวทีเดียวความมั่นคงของฉิน ที่มีมานานเริ่มสั่นคลอนแล้ว และความจริงข้อนี้ทำให้เขาระวังขึ้น มากทีเดียว เก้อซือเสียนมิใช่คนโง่เขลาที่ชอบอำนาจ มีแนวโน้มสูงที่ เดียวที่เขาจะสามารถสั่นคลอนอำนาจในเจียงซูได้

...เก้อซือเสียนจะเลือกใช้วิธีที่ละมุนละม่อมที่สุดในการเข้า รวบอำนาจของเจียงซู...

มหาบุรุษเก้อมิใช่คนที่ทำอะไรฉะฉานนัก ความน่ากลัว ที่สุดของการโดนหักหลังมิใช่ตอนที่รับรู้แต่เป็นตอนที่มองย้อนกลับ ไปแล้วพบว่าที่ผ่านมานั้นเคยเกิดอะไรขึ้นบ้างมากกว่า มิใช่ครั้งแรก ที่เก้อซือเสียนพยายามที่จะมีอำนาจในเจียงซูหากแต่ครั้งก่อน ๆ นั้น ค่อนข้างเป็นการเข้ามาเทียบเคียงตำแหน่งเจ้าเมืองมากกว่า ชายผู้ นั้นมักจะสร้างผลงานต่อองค์ฮ่องเต้และรอได้รับพระราชทาน ตำแหน่งให้เท่านั้น เก้อซือเสียนใช้เวลาเกือบทั้งชีวิตในการขึ้นมา เทียบเคียงจาง...

มหาบุรุษผู้ใจเย็น เจียงซูนั้นขึ้นชื่อว่าเป็นเมืองบัณฑิตหาก จะเดินเข้าไปในจวนของเจ้าเมืองแล้วประกาศยึดอ้างความชอบธรรม

แล้วก็คงไม่แคล้วจะเกิดการถกเถียงกันขึ้นอีกพักใหญ่ด้วยเหตุและผลต่าง ๆ นานา และวิธีนั้นไม่สามารถที่จะรวบเสียงส่วนใหญ่ที่จะสนับสนุนการเข้ายึดอำนาจของเขาได้ด้วย เก้อซือเสียนจะไม่เลือกวิธีนั้น

หลายครั้งก่อนที่บัณฑิตจะร่วมกันลงความเห็นอะไร มักจะมีการไปถามและพูดคุยกันนอกรอบก่อนเพื่อดูแนวโน้มของผลลัพธ์ ถ้าให้ละเอียดหน่อยก็คือไปหวานล่อมโน้มน้าวให้บัณฑิตต่าง ๆ เข้าเป็นพวกตนก่อน คิดว่าในครั้งนี้นักเป็นเช่นนั้น เก้อซือเสียนก็คงจะเริ่มไปเคาะประตูบ้านของบัณฑิตที่มีตำแหน่งในเจียงซูก่อนแล้วจึงค่อยเคาะประตูจวนกลางแห่งนี้

คำพูดที่ใช้ก็จะเป็นคำประมาณว่า ‘สงครามกำลังดำเนินอยู่ในยามวิกฤตอย่างนี้จะรอเพียงผู้นำที่อยู่นอกเมืองไม่ได้’ เข้าไปหยิบของในยามที่เจ้าของบ้านไม่อยู่ ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็คงไม่พ้นคำว่า ‘สันดานโจร’ หากว่ามีแซ่จางสักคนอยู่ในเมืองแล้วก็คงไม่กล้าทำ

“มีกลุ่มคนกำลังเดินทางไปที่จวนท่านสวีอย่างที่ท่านจางคาดไว้” องค์กรักหลิเอ๋ยขึ้น

“ท่านสวีกับท่านจ้าวเป็นสองคนสุดท้ายแล้วท่านองค์กรัก”

แม้ว่าจะพูดด้วยสีหน้านิ่งสงบแต่ในใจเขากลับหนักอึ้ง สองรายสุดท้ายนั้นเท่ากับว่าเวลาแห่งการเผชิญหน้ากำลังย่างกรายเข้ามาแล้ว จางซงอวี่มองออกไปจากห้องลับของจวนกลางเมืองเจียงซู เสียงลมหวีดหวิวที่กระโชกเข้ามา บ่งบอกว่าอีกไม่นานก็จะเข้าฤดูพายุทรายพัดกลับเข้าเมืองอีกครั้ง เก้อซือเสียนจะต้องจบทุกอย่าง

ก่อนที่ฤดูพายุลจะเริ่มต้น เขาต้องการวิกฤติที่ตัวเขาจะแก้ไขได้ทันที หลังจากที่ได้อำนาจเข้าไปอยู่ในมือ เขาต้องการเหตุการณ์ที่จะทำให้เขากลายเป็นผู้พิทักษ์เจียงซู...

“เราควรไปคุยกับท่านจ้าวก่อนที่กลุ่มคนเหล่านั้นจะเจรจากับท่านสวีเสีร์จ” จางซงอวี้พูดก่อนจะลุกขึ้น

“ข้าคิดว่าท่านจางจะไปที่จวนของท่านสวีก่อน” องครักษ์หลี่เอ๋ยขึ้น “หากไปเสียตั้งแต่ตอนนี้ไม่ว่าอย่างไรก็ยังถือว่าทันการณ์อยู่ไม่ใช่หรือ”

บัณฑิตจางรับฟังคำนั้นก่อนจะสั่นศีรษะเบา ๆ บัณฑิตแต่ละคนมีความหวั่นไหวในแบบที่ต่างกันออกไป ที่ผ่านมามากหลายครั้งเขาและท่านราของครักษ์มักจะเลือกเข้าไปเจรจากับบัณฑิตทั้งหลาย ก่อนที่พวกของมหาบุรุษเก้อจะเดินทางไปถึงจวนของบัณฑิตเหล่านั้น เข้าไปพูดคุยแสดงตัวว่าแท้จริงแล้วยังมีจางอยู่ในเมืองนี้ บอกเล่าเรื่องราวว่าเหตุการณ์ฝั่งของเฉียนฉินกับต้าซีจบลงแล้ว พูดคุยในประโยชน์ที่บัณฑิตเหล่านั้นต้องการได้ยินในยามวิกฤติ ไม่ว่าเรื่องนั้นจะจริงหรือไม่ก็ตาม กว่าเก้อซือเสียนจะเหยียบเข้าจวนของบัณฑิตเหล่านั้นก็สายไปแล้ว แต่บางคนก็ไม่ใช่เช่นนั้น...

“ท่านสวีเป็นคนซื่อตรง เขาจะไม่เชื่อเรื่องแรกที่ได้ยินไม่ว่าเรื่องนั้นจะถูกหรือผิดก็ตาม หากมีใครสักคนเอ่ยคัดค้านเรื่องแรกไม่ว่าเหตุผลนั้นจะฟังดูดีหรือไม่ก็ตามเขาก็จะเชื่อทันที...” จางซงอวี้อธิบายให้กับองครักษ์จากต้าซีฟัง

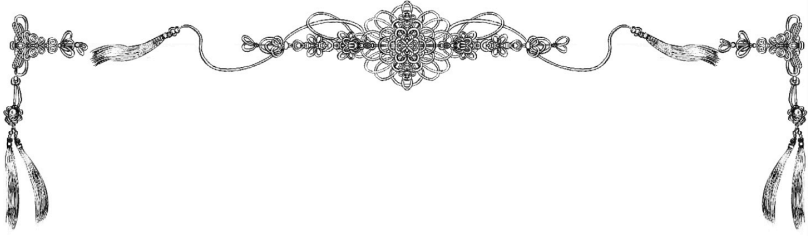
จะเรียกว่าเป็นทริฐของบัณฑิตก็ไม่ผิดนัก การไม่เชื่อในสิ่งแรกที่ได้ยินจนกว่าจะได้รับฟังความครบรอบด้านแล้วจึงตัดสินใจนั้น ถือว่าฉลาด และเขามั่นใจว่าบัณฑิตส่วนใหญ่จะเป็นเช่นนั้นจึงเลือกวิธีแรกคือการเข้าไปหา ก่อนบอกข้อมูลที่คนเหล่านั้นสนใจ และไม่ลืมที่จะกำชับว่า ‘มีคนบางพวกที่ซ้าก็ยังไม่แน่ใจว่าเป็นพวกไหน พยายามปล่อยข่าวว่าซ้าจะไม่กลับมาเจียงซู’ แสร้งทำสีหน้ากังวล แล้วเอ่ยไปว่ากำลังตามเรื่องนั้นอยู่ ไม่ต้องพูดให้อีกฝ่ายเชื่อในตอนนั้นมันไม่จำเป็น... เพราะทันทีที่เก้อซือเสียนเอ่ยว่า ‘จางซงอวีจะไม่กลับมา’ ทันใดนั้นทุกคำพูดของเขาก็จะน่าเชื่อถือและคำพูดของเก้อซือเสียนก็จะเป็นเพียงฝุ่นเพียงลมทันที

แต่ท่านสวีไม่เป็นคนเช่นนั้น เขาเป็นประเภทที่จะไม่เชื่อสิ่งแรกที่ตนเองได้ยิน เพราะเป็นคนที่เชื่อมั่นว่าแผ่นดินนี้ไม่มีใครที่จะรู้มากกว่าตน หากมีใครมาบอกเล่าในสิ่งที่เขาไม่รู้มาก่อนเขาจะตั้งแง่ระแวงว่าสิ่งนั้นไม่ถูกต้องทันที

จางซงอวีตั้งใจให้เก้อซือเสียนเข้าไปเป็น ‘ข่าวสารแรก’ ก่อน แล้วเขาค่อยเดินตามเงาของเก้อซือเสียนไปที่หลัง เข้าไปพบเจอกับท่านสวีเพื่อเป็นข้อยืนยันว่า ‘สิ่งที่ได้ยินมาก่อนหน้านี้นั้นผิดถนัด’ แน่แน่นอนว่าเก้อซือเสียนย่อมพูดทำนองว่า จางซงอวีจะไม่กลับมาแล้ว การที่เขาไปปรากฏตัวในจวนของท่านสวีหลังจากนั้นก็เป็นการยืนยันว่าเก้อซือเสียนโกหก บัณฑิตสวีไม่ใช่คนที่ซ้งใจด้วยเหตุผล เขาจะเชื่อทันทีเพราะหลงตนว่าสิ่งที่ตนสังหรณ์และระแวงนั้นถูกต้อง

อย่างที่เหนือหัวต้าชีว่า เมืองบัณฑิตก็ต้องให้บัณฑิต
จัดการ

ตอนที่ ๔๓)

สตรีผู้ไม่เคยรบ

ต้าซีไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากชัชชนะ และหนวีหวางดีต้องการเพียงความแน่นอนเท่านั้น เฉินมีจวนเป็นนักธุรกิจ แน่ใจว่าเธอไม่เคยทำสงคราม ไม่ได้เกิดในยุคที่มีสงครามแบบใช้อาวุธจริงให้เห็นด้วยซ้ำ นับว่าประสบการณ์เป็นศูนย์ แม้ว่าความจริงข้อนี้จะไม่ใช่ที่รู้จักในหมู่ของชาวต้าซีกี่ตาม แต่ถึงอย่างนั้นตัวตนของหยางเยว่ซือเองก็ไม่ได้มีเครดิตมากไปกว่าเฉินมีจวนเสียเท่าใด แม้ทัพซุแสดงออกถึงความกังวลในเรื่องนี้อย่างสังเกตได้แม้ไม่เอ่ยออกมา และบางคนก็ปากกลักว่านั้น...

“เจ้าอาจเป็นเลิศด้านเพลงกระบี่ เก่งการปกครอง ถนัดขโมยอำนาจของผู้อื่น แต่สงครามไม่ง่ายเช่นนั้นแม่นาง”

ไปทรงซานเอ๋ยเดือนในขณะที่เธอกำลัง่วนอยู่กับการตรวจ
สอบฎีการอบที่สาม เพื่อให้มั่นใจว่าเธอไม่ได้พลาดอะไรไปในช่วงที่
กำลัง่วนกับการเตรียมแผนรบกับมองโกล คำซีเป็นเมืองที่มีอัตรา
การเติบโตทางโครงสร้างสังคมและการขยายขอบเขตอำนาจไวกว่า
พัฒนาการของประชากร ทำให้ภาวะขาดแคลนขุนนางและแรงงาน
ฝีมือเกิดขึ้นอย่างช่วยไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่ว่าปัญหาที่ต้องกังวล
อีกไม่นานหากว่าได้เจียงซูมาแล้วทุกอย่างก็คงจะเข้าที่เข้าทางขึ้น
เอง...

“สงครามไม่ง่าย ข้าเข้าใจดี” หนวีหวังดีตอบรับก่อนจะ
พลิกฎีกาฉบับถัดไป

เพราะการตรวจฎีการอบที่สามจะเกิดขึ้นยามดึกในค่ำคืน
ส่วนพระองค์เท่านั้น จึงทำให้หน้าที่ตรวจทานการประทับตรา ลงวัน
ที่วินิจฉัย และคอยแยกฎีกาที่มีพระราชวินิจฉัยเพิ่มเติมของพระองค์
ตกเป็นของนางกำนัลทั้งสอง โดยเจียวเหมย์เป็นผู้ตรวจความ
เรียบร้อยของตราประทับ ในขณะที่เจียวอิงนั้นคอยแยกประเภท
ฎีกาของแต่ละกลุ่มงานออกจากกัน

“เจ้าเข้าใจแค่ไหนกัน” ไปทรงซานค่อนข้างหงุดหงิด เห็นได้
ชัดว่านางไม่ได้ตั้งใจฟังเขานัก

“สงครามครั้งนี้ไม่ใช่เพียงการทะเลาะกันของชาวฮั่น พวก
มองโกลเป็นศัตรูตัวจริงของฮั่นมานับนาน”

คำพูดนั้นทำให้หนวีหวังดีวางฎีกาในพระหัตถ์ลง ก่อนจะ
มองไปทางผู้มาเยือนด้วยสายพระเนตรอ่านยาก มีสเน่ห์เข้าใจสิ่งที่ไป

ทรงชานพยายามลือดี แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะเข้าใจถูก ในฐานะนักธุรกิจ คู่แข่งทางการค้าก็เหมือนกันหมด ไม่ว่าจะเป็นชนชาติเดียวกัน นักธุรกิจภายในเอเชีย หรือพวกกลุ่มหมาล่าเนื้อจากยุโรป เธอไม่สนหรอกว่ามันจะเป็นอันเดียวกันหรือมองโกล สำหรับเธอนั้นศัตรูก็คือศัตรู เธอหันดาบไล่พวกอันเช่นไรก็หันไล่พวกมองโกลเช่นนั้น

“แล้วท่านไปต้องการให้ข้าเข้าใจถึงจุดใดเล่า” เหนือหัวรับสั่งถามกลับ

“สิ่งที่เจ้าตัดสินใจเริ่ม จะทำให้มีคนตายแม่มาง และคนเหล่านั้นก็อาจเป็นคนของเจ้า แต่ปฐินไม่มีเหตุผลจะไว้ชีวิตทหารของต้าซี”

เธอนิยามคุณธรรมของพวกจอมยุทธ์อยู่มาก ‘ห่วงทุกชีวิตเป็นมิตรยิ่งกว่าหมาแก่ในบ้าน’ ใช่ ที่เขาพูดมาก็ถูก การก่อสงครามไม่ว่าอย่างไรก็ย่อมมีการสูญเสียเกิดขึ้น และหนึ่งในความสูญเสียนั้นก็อาจเป็นชาวต้าซีหรือใครก็ตามที่ถวายเป็นชีวิตให้กับแผ่นดินนี้ ความซื่อสัตย์ รักดี การเสียสละ ความเศร้าโศก ความเคียดแค้น ความเกรี้ยวกราดหลังจากนั้น เธอรู้เรื่องเหล่านั้นดีทีเดียว อาจจะดีเสียยิ่งกว่าชาวยุทธ์ที่อยู่ตรงหน้าด้วยซ้ำ สายพระเนตรของหยางเยว่ซือนั้นอ่อนลงยามเมื่อสบตาไปทรงชาน อ่อนประกาย ไร้ซึ่งความท้าทาย หากแต่ไม่เปลี่ยนแปลงสิ่งใดที่ตัดสินใจไปแล้ว

“ข้าทราบเรื่องนั้นดีประมุขไป” หยางเยว่ซือเอ๋ยตำแหน่งที่ไม่ได้กล่าวถึงมานานของคู่สนทนา “ข้าเองก็ไม่มีเหตุผลจะไว้ชีวิตทหารของมองโกลเช่นกัน”

ไม่ว่าพรรคช่างจะเป็นเลิศในด้านใดในยุทธภพแต่ประมุขไปถือเป็นเลิศด้านปากกล้าเสมอ เขาเป็นหนึ่งในคนที่มีความจริงใจ หากแต่ไร้ศิลปะการพูดที่สุดเท่าที่เธอเคยเจอมา ความกังวลในเรื่องฝีมือการศึกของหยางเยว่ซือนั้นเป็นเรื่องไม่แปลกที่จะเกิดขึ้นไม่ว่าจะกับใครก็ตาม ทุกคนในต้าซีรู้ดีว่าหยางเยว่ซือหนวี่หวังดีสังหารคนได้และทรงทำมาหลายครั้ง แต่ถึงอย่างนั้นการสังหารคนกับการวางแผนการรบนั้นต่างกัน

ที่ผ่านมาแม้ต้าซีจะมีการศึกอยู่เนือง ๆ แต่หยางเยว่ซือหนวี่หวังดีนั้นมิได้ใช้ทัณฑ์ขว้างกระบวนศึกเลยสักครั้ง พระองค์มักจะใช้แผนการเล่ห์กลต่าง ๆ นานาไม่ว่าจะด้วยการเจรจาหรือวิธีโจรก็ตาม เพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะโดยไม่ใช้ทหารอันถือเป็นข้อได้เปรียบหลักของต้าซี ความเคลือบแคลงในความสามารถทางด้านการรบของเธอเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ง่ายด้วยเหตุนี้ ซึ่งก็ถูกแล้วที่จะคิดอย่างนั้น ยิ่งในยามที่ศัตรูเป็นแม่ทัพมากฝีมือผู้สามารถฆ่าได้ด้วยมือเปล่า รบจบลงหลังม้าชนะมาตลอด ไม่มีสถิติแพ้ตลอดประวัติการทำงาน ฟังดูหนักหนาสำหรับคนที่ไม่เคยก้าวเข้าสู่สนามรบ

...แล้วไง? การที่เธอไม่เคยรบสักครั้ง นั่นก็แปลว่าเธอเองก็ไม่เคยแพ้สักครั้งเหมือนกันไม่ใช่หรือ...

ไม่ใช่เพียงวาจาแบบกำปั้นทุบดินอยู่แล้ว หากแผ่นดินเจียงซูคือสินทรัพย์ที่เป็นที่หมายตาแล้ว ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดเธอก็จะเอามันมาให้ได้อยู่ดี

ไม่เอาน่า~ เรื่องการชิงที่ดินสินทรัพย์เนี่ยเฉินมีจวนไม่เคยพลาดวาม้ย ในยุคเธอเรียกการแย่งชิงสินทรัพย์ขึ้นสำคัญที่มีเพียงขึ้นเดียวในสนามเดียวกันว่า **งานประมูลสินค้า** ขอบคุณเง็กเซียนเถอะชาวต้าซี เหนือหัวของพวกคุณณัดเรื่องนี้ยิ่งกว่าใคร

“เพชรสีครามหยาดน้ำตามหาสมุทร ความใสระดับ IF¹ ขนาด 24.3 กะรัต”

ภาพสินค้าที่น่าสนใจถูกเปิดจากไอแพดส่งมาให้เธอ สร้อยคอเพชรเม็ดงามทรงหยดน้ำขนาดร่วมนิ้วสีครามเข้ม ประดับล้อมตัวเรือนด้วยเพชรสีขาวความใสระดับ VVS2² วางเรียงรายราวกับเป็นผืนน้ำที่รองรับหยาดน้ำตามหาสมุทร ถักทอตัวสร้อยด้วยทองคำขาวบริสุทธิ์เป็นลวดลายอ่อนช้อยงดงาม แม้จะมีร่องรอยบิดเบี้ยวไปบ้าง

¹ IF (Internally Flawless) ค่าความสะอาดของเพชร หรือ Clarity เป็นมาตรวัดเชิงคุณภาพ ซึ่งจะใช้วัดรูปลักษณะภายนอกของเพชรแต่ละเม็ด ยิ่งเพชรมีสิ่งเจือปน (Inclusions) หรือตำหนิ (Blemishes) น้อยเท่าไร ก็จะทำให้มี Clarity ที่ดีกว่า ซึ่งระดับ IF (Internally Flawless) เป็นเพชรที่สะอาดที่สุดแบบไร้ตำหนิ ถึงขั้นที่ใช้กล้องขยายส่องแล้วส่องอีก มองยังไงก็ไม่เห็นตำหนิ ส่วนเรื่องความหายากคงไม่ต้องพูดถึง เพราะทั้งโลกจะมีเพชรเพียง 0.5% เท่านั้นที่จะอยู่ในระดับ IF Clarity

² VVS2 (Very, Very Slightly Included 2) ค่าความสะอาดของเพชรระดับ VVS2 หมายถึงเพชรที่มีตำหนิขนาดเล็กมากๆ และยากที่จะมองเห็นแม้ว่าจะใช้กล้องส่องเพชรแบบกำลังขยาย 10 เท่า ซึ่ง VVS2 ถือว่าอยู่ในขั้นที่สะอาดรองจาก IF (Internally Flawless) และ VVS1 (Very, Very Slightly Included 1)

จากความเก่าแก่ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังถือว่างดงามมากอยู่ดี เงินมีจนวนมองสินค้าชิ้นนั้นตาเป็นประกาย มันเหมาะจะมาอยู่บนคอเธอในงานเปิดตัวอาคาร M. Tower 3 ปลายปีนี้ที่สุด

“สวยจริง ๆ หายากทั้งสี่ ความใสขนาดนี้ น้ำหนักขนาดนี้ ในปีนั้น...” มิสเชินพิมพ์คำขณะที่ขยายดูภาพนั้น “ความรวยของพวกขุนนางยุคกลางที่ทิ้งเอาไว้ตามหลุมศพเมียเนียน่าขงลูกชะมัด”

ยากจะรู้ว่าสิ่งที่มิสเชินพูดออกมานั้นเป็นคำชมหรือคำเสียดสี แม้กระทั่งกับคนที่รู้จักกันมานานอย่างเลขาคนสนิท ยามสายวันอาทิตย์ที่สองของเดือนเป็นวันที่มิสเชินกับเลขาคนที่แทบจะเป็นเพื่อนคนเดียวในชีวิตของเธอ จะมานั่งพูดคุยเรื่องสัพเพเหระตามประสาคนยังไม่มีครอบครัวและไม่คิดдет เรื่องที่พูดคุยกันนั้นก็มิตั้งแต่แฟชั่น เล็บ ผม เสื้อผ้าคอลเลกชันใหม่ เครื่องประดับ ไปจนถึงเรื่องตมียอดฮิตเหมือนสาววัยยี่สิบปลายทั่วไป ที่จริงก็ไม่ค่อยทั่วไปด้วยเนื้อในและรายละเอียด แต่หัวข้อก็ยังนับว่าทั่วไปอยู่ อย่างน้อยพวกเธอก็ออกมานั่งคาเฟ่ทั่วไป...

ชาดอกไม้กลิ่นหอมในกาต้ไต้ถ้วยรูปสวยกับขนมหวานหน้าตาน่ารักสองสามอย่างที่พอวางรวมกันแล้วเป็นมิตรกับ snr บรรยากาศชั้นดีคาเฟ่ส่วนตัวมากพอที่จะนั่งคุยกันถึงหัวข้อที่ไม่ใช่เรื่องที่เป็นความลับ แต่ก็ไม่อยากให้คนอื่นได้ยินได้ แม้จะยังพอมิเสียงรอบนอกเข้ามาบ้างแต่ก็จับความได้ยาก

กลิ่นดอกไม้หอมหวลที่เรียงตัวเป็นกำแพงคาเฟ่กั้นระหว่างโซนทำให้ทุกอย่างดูเป็นลัดเป็นส่วนและผ่อนคลาย มิสเชินชมดูเพชร

นั่นก่อนจะกดเพื่อดูภาพสามร้อยหกสิบองศาอีกครั้ง งานประมวลของ
เก่าจากทั่วโลกกำลังจะเริ่มในอีกสามอาทิตย์ข้างหน้าและพวกเธอ
กำลังเลือกของที่จะลงเงินอยู่

“เคยอยู่บนคอธิดาคนเล็กของขุนนางเอเดนแห่งไมนซ์ ระบุ
ไว้ว่าเป็นลินสมรสจากองค์กษัตริย์ แต่ไม่ได้หมายความว่าธิดาของ
เอเดนได้เป็น ‘ดัชเชส’ หรือกนะ” เลขาlinienอธิบายก่อนจะขยิบตา
เป็นเชิงว่าเข้าใจกัน “ตามประวัติคือเป็นชั้นที่สวยที่สุดในพระคลัง”

“ก็ว่าต่างหอรอบก่อนของดัชเชสไม่ยกอลังขนาดนี้” มิส
เฉินพยักหน้ารับ “ของพวกนี้ทำไมพวกผิวขาวหัวอนุรักษ์ถึงไม่เอา
เก็บไว้ในพิพิธภัณฑ์?”

“มันอยู่นอกพระคลังตั้งแต่ก่อนยุคปฏิวัติจะเริ่มแล้ว คนเอา
มาปล่อยคือเรเซล เอ็ม เอเรนเนอร์ โบร์ช์ เหลนของดัชเชสนอร์ริงตัน
ที่เป็นดัชเชสของยุคนั้น”

“ของทางใจดำบรรพบุรุษ” มิสเฉินพยักหน้ารับทำนองว่า
เข้าใจได้

“ไม่เชิง” เลขาlinienยกยี้มร่ากับว่าเรื่องต่อไปนั้นสนุกสนาน
ยิ่งนัก

“เพราะสร้อยเส้นนี้ถือเป็นสินส่วนตัวของเพอร์รีน เอเดน
แห่งไมนซ์ เป็นเส้นที่นางชอบมากที่สุด ก็แบบมันสวยที่สุดในพระ
คลังอะไรแบบนี้”

“บอกลำดับความสำคัญทางใจด้วยมูลค่าเพชร” มิสเฉินยกยัมรับเธอพอจะเคยอ่านนิยายทำนองนี้มาอยู่บ้าง “ก็โรแมนติกใช้ได้นะ”

“โรแมนติกเกือบใช้ได้ล่ะ เพราะสุดท้ายเงินตราของชายรุ่นพ่อก็ไม่สู้ขุนนางหนุ่ม เพอร์รีนคบชู โดนจับได้แล้วก็ประหารชีวิตยกตระกูล สมบัติทั้งหมดของตระกูลเอเดนแห่งไมนซ์รวมถึงสร้อยนี้ถูกยึดกลับเข้าวังหลวง ลือกันว่าตอนนั้นพระนางนอร์ริงตันพยายามหลายครั้งที่จะนำสร้อยนี้มาสวมแทนแต่ก็ทำไม่ได้ แบบว่าวิญญูณเฝ้าสร้อยนะ”

“เรื่องผีเพิ่มมูลค่า” มิสเฉินพยักหน้ารับ บางครั้งก็มีของพวกนี้อยู่บ้าง เหยียญต้องสาป เพชรต้องสาป อะไรแบบนี้มันมีเรียกแขกอีกกลุ่มได้ดีในงานประมูล

“ก็ถือว่าเพิ่มได้มากนะ ราคาเริ่มต้นก็พุ่งขึ้น 1.9 เท่าสำหรับเรื่องนี้” เลขาลิ้นชี้ไปที่รายละเอียดราคาเริ่มต้น

“ถ้าไม่ติดว่าเพชรนี้มูลค่าเท่า पुलวิลลา ห้าดาวแบบพวงสนามกอล์ฟ ใครจะอยากได้กันสร้อยผีสิง” มิสเฉินหัวเราะก่อนจะหยิบขนมมาการองสีหวานยออดีตชวนติดคอขึ้นรับประทาน

“กลับกันเลยเพราะมีเรื่องผีนั่นแหละ คู่แข่งครั้งนี้ถึงเพิ่มขึ้น”

เลขาลิ้นหัวเราะเบา ๆ เฉินมีจวนไม่เชื่อทั้งผีและเทพเจ้า เพราะอย่างนั้นจึงทำให้ไม่รู้ถึงความคลั่งไคล้ของคนอีกกลุ่มหนึ่ง เว็บไซต์จำพวกเรดดิทหรือชุมชนที่เรื่องเล่าเกี่ยวกับวิญญูณเฝ้า

สมบัติในหลายรูปแบบ มีตั้งแต่เรื่องแต่ง เรื่องเล่าจากคนจริงที่มีบันทึก ไปจนถึงแฟนอาร์ต ความริษยาที่ซ่อนอยู่หลังการใส่ความ เรื่องการคบชู้บ้าง เรื่องความเคียดแค้นส่วนตัวต่อพระนางนอร์ริงตัน รวมไปถึงคำสาปที่ถูกแต่งเติมออกมาจนเลยเถิดถึงขั้นหากสวมแล้วจะสิ้นชีวิตโดยคอหลุดจากบ่า

“เพชรราคาขนาดนี้ต่อให้จะมีเรื่องผีก็ไม่น่าจะมีใครมีเงินมากพอริเปล่า” เฉินมีเจวนขมวดคิ้ว เธอคิดว่าจะได้ของชิ้นนี้มาง่าย ๆ เสียอีก

“อย่าดูถูกพลังของกลุ่มชนชั้นกลางเชียว พวกชมรมพิสุจน์พลังงานลึกลับจากของต้องสาปเริ่มเปิดโดเนต เพื่อเข้าประมูลสร้อยนี้เพื่อไปทำการทดสอบพลังงานและวิญญาณแล้ว”

“พิสุจน์พลังงานลึกลับจากของต้องสาป?”

เฉินมีเจวนทวนคำ มันดูเป็นชมรมกึ่งวิทยาศาสตร์กึ่งไสยศาสตร์ในแบบที่เธอเดาไม่ออกว่าคนแบบไหนที่จะสนใจเรื่องแบบนี้...

“ฟังนะลี้มี สมาชิก subscribe ช่องพวกนี้ไม่มีเยอะมากจนเธออาจจะคาดไม่ถึง” เลขาลีนเปิดโทรศัพท์ให้เธอดูหน้าเว็บไซต์หนึ่ง

“พวกนี้รวบรวมเงินได้เท่าตัวของราคาเปิดประมูลแล้ว”

เฉินมีเจวนรับโทรศัพท์ที่มีข้อมูลนั้นมาเปิดดู ก่อนจะอ้าปากค้างไปเล็กน้อยกับสิ่งที่ได้เห็น คนหลักแสนคนจากทั่วโลกบริจาคเงินกันคนละเล็กละน้อยผ่าน PayPal เพื่อซื้อสร้อยเพชรเม็ดงามมาพิสุจน์วิญญาณ คำถามแรก ๆ ในหัวของเธอก็คือใครจะเป็นผู้ถือสิทธิ์

ครอบครองเครื่องเพชรที่ได้มาโดยเงินคนอื่น? แล้วจะแน่ใจได้
อย่างไรว่าจะไม่ถูกโกงในท้ายที่สุด? เธออดดูไปตาม Q&A แต่กลับ
พบว่าคำถามแรก ๆ นั้นดันกลายเป็นการถกเถียงกันว่าจะใช้เครื่อง
จับพลังงานหรือหมอผีเป็นผู้พิสูจน์หลักแทน

ฉินมีจวนเลื่อนลงไปอ่านรายละเอียดอื่น ๆ ของกลุ่มคนนั้น
ด้วยความตื่นตาตื่นใจ สัญญาการซื้อขายนั้นจะเข้าประมูลในนาม
ของ ‘ผู้แทนกลุ่มพิสูจน์พลังงานลึกลับจากของต้องสาป’ โดย
สินทรัพย์ที่ได้มานั้นจะถือในนามองค์กร มีการจดทะเบียนองค์กร
ด้วย (ไฉ่หน้าไหนมันอนุมัติให้องค์กรแบบนี้ผ่านเนี่ย) มีการลง
ลายมือชื่อว่าสินทรัพย์จะถูกพิสูจน์โดยใคร เก็บรักษาโดยใคร เปิด
เผยแพร่ชื่อของผู้เกี่ยวข้องพร้อมกับประวัติของทุกคนที่สามารถ
ตรวจสอบไปถึงสำมะโนประชากรได้ และมีคนกลุ่มหนึ่งถ่ายคลิปการ
ไปเยี่ยมบ้านคนพวกนี้มาจริงเสียด้วย ข้อมูลทุกอย่างนั้นก็ดูเหมือน
น่าเชื่อถืออยู่หรอกแต่...

“พวกมิจฉาซีฟหรือ?” ไม่ว่าอย่างไรคนจากตระกูลฉินก็
ไม่ใช่ผู้ที่ยืนอยู่บนโลกของคนทั่วไปอยู่แล้วเรื่องแค่นี้มีหรือจะดูไม่
ออก

“ฮะ ๆ ๆ ๆ” เลขาสิ้นหัวเราะร่วน เธอกะไว้แล้วว่าคนอย่าง
เลดีฉินจะต้องดูออกในพริบตา

“เธอไม่เชื่อของต่อจากมิจฉาซีฟนี่เนอะสิมี สงสัยว่างาน
ประมูลนี้เธอคงต้องไปเองแล้วละ”

งานประมูลเป็นสถานที่ที่ดีที่จะได้พูดคุยกับคนที่ชอบเรื่องเดียวกัน การประมูลเองก็เป็นเกมที่สนุกสนานพอตัว แต่หลายครั้งเงินมีจวนก็ยุ่งและซีร่าคาญเกินกว่าจะเข้าร่วม event พวกนั้น แต่ก็ยังมีของที่ยากได้อยู่

เธอมักจะหาข้อมูลของคนที่จะเข้าร่วมประมูล และมองหาคนที่จะซื้อของที่เธอต้องการได้แน่ ๆ รองงานประมูลจบ เข้าไปเสนอราคา 1.5 เท่าของราคาที่ประมูลมา นั้นหมายถึงเธอเลือกซื้อเอากับพวกที่เข้าประมูลเพื่อเก็งราคาบ้าง ไม่ก็พวกนักสะสมที่เธอพอจะเจรจาได้ด้วยของเก่าบางชิ้นที่เธอมีและเขาน่าจะสนใจมากกว่า แต่ไม่ใช่กับมิจาชิฟ... เลดี้เงินขมวดคิ้วด้วยความขัดใจอยู่พักหนึ่งก่อนจะถอนหายใจออกมา

“เธอจงใจเอาของวิบวับมาล่อให้ฉันตีหมา” เงินมีจวนย่นจมูกขึ้นอย่างขัดใจ

ลินซินเล่อเป็นพวกแบบนี้ ไม่~ หล่อนไม่ใช่พวกคุณธรรมสูงส่งอยากปราบปรามคนชั่วช่วยเหลือคนดี ปล้นคนรวยช่วยคนจนแบบโรบินฮู้ดหรืออะไรแบบนั้นหรอก หล่อนก็แค่พวกชอบหาเรื่องสนุกทำเท่านั้น และเรื่องสนุกที่ว่าในคราวนี้ก็คือ การจัดการกับกลุ่มมิจาชิฟทางอินเทอร์เน็ตโดยยืมมือเจ้านายตัวเอง การมีเลขาที่รู้ใจมันก็ดี แต่รู้ทันเธอไปเสียทุกอย่างบางทีแล้วก็น่าลำบากใจเหมือนกัน เงินมีจวนมองภาพถ่ายเพชรนั้นอีกครั้ง...

...แต่ของบางอย่างก็ยากที่จะตัดใจ...

“ให้ตาย ฉันไม่ชอบอะไรแบบนี้เลย” มิสเดินบ่น “ทำไมเราไม่แจ้งความเอาล่ะ?”

“ทำอย่างกับเธอชอบตำรวจอย่างนั้นแหละสิ” ลีนชินเล่อหัวเราะ “แจ้งไปก็ไปไม่ถึงไหน คดีแบบนี้เธอก็รู้ เหน่าลี้มี ฉันจะช่วยเธอเต็มที่เลยเหมือนทุกครั้งไง” เลขาสาวยกยิ้มเอาใจ

“เธอพูดเองนะ...” บอสเล็กผู้ไม่อาจตัดใจจากของวิบวับได้หรีตามอง

“แล้วคุณหนูเดินต้องการอะไรล่ะคะ ชินเล่อคนนี้จะหามาให้เองค่ะ”

“อยากได้กระแสเงินที่ไหลเข้าหลังจากเปิดรับโดเนตทุกช่องทางดูเป็นรายชั่วโมง ขอกราฟแบบที่ระบุจุดเวลาชัด รวมถึงจุดเวลาที่โพสต์คอนเทนต์ระดมเงินด้วย พล็อตรวมมาในกราฟเดียวกัน แยกกราฟแนวโน้มเงินก่อนสุดท้ายของวันปิดโดเนตออกมาด้วย ขอแบบแยกปัจจัยการกระตุ้นยอดกับแบบรวมปัจจัยกระตุ้น ขอกราฟละเอียดไม่เอาเส้นกลางนะ”

“แล้วประวัติของคนพวกนี้ล่ะ?” เลขาสาวถามเสริม

“พวกมิฉฉาพิพาทตัวไม่ยากหรอก เรื่องนั้นทำตอนไหนก็ได้ แต่ถ้าอยากชนะประมูลเราต้องรู้เงินในกระเป๋าคนพวกนั้นก่อน”

“ถ้าซีต้องการรู้เกี่ยวกับทัพของมองโกลทั้งหมด...” เหนือหัวรับสั่ง “ที่เป็นปัจจุบัน”

รับสั่งของเหนือหัวนั้นไม่ง่ายแต่ก็ไม่ยาก แม่ทัพชุมองกลุ่มคนที่เหนือหัวเรียกพบแล้วก็ได้แต่นึกภาวนาในใจเท่านั้น พระองค์ไม่ใช่ผู้ที่เลือกวิธีนัก... เพียงหลิวและกองโจรโพกผ้าแดงหน่วยสอดแนมขาประจำของเหนือหัว กับคนของพรรคช่างลี้ภัยสองคนที่เขาไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน แต่ถึงอย่างนั้นก็พอจะมองออกว่ามีฝีมือไม่น้อย และเหล่าแม่ทัพที่มีประสบการณ์ในการปะทะกับมองโกลทั้งหมด

“ท่านจอมยุทธ์และกลุ่มผู้มีความคล่องตัวในการสอดแนมกลุ่มนี้จะเป็นผู้นำข้อมูลกลับมาให้กับท่านแม่ทัพเพื่อร่วมกันวิเคราะห์การวางทัพของมองโกล” เหนือหัวทรงแนะนำกลุ่มคนเหล่านั้นให้กับแม่ทัพทั้งหลายทราบ

“เพื่อความสะดวกและรวดเร็วข้าจึงต้องการถามท่านแม่ทัพทั้งหลายว่า นอกจากแผนที่ย่างละเอียดที่ลากยาวจากต้าซีถึงเจียงซู, จำนวนและประเภทอาวุธที่มองโกลมี, จำนวนทหารที่ประจำการทางตะวันออก และธงแม่ทัพที่มีอยู่แล้วยังมีสิ่งใดอีกที่พวกท่านต้องการ”

เหนือหัวเตรียมการมาดี ข้อได้เปรียบทางสมรภูมิ, ข้อได้เปรียบทางอาวุธ, จำนวนทหาร และไหวพริบผู้นำทัพ พระองค์เรียบเรียงสิ่งสำคัญในการศึกมาได้ครบถ้วน รู้เขารู้เราครบร้อยครั้ง ชนร้อยครั้ง ในความเป็นจริงแล้วข้อมูลพวกนี้โดยไม่ต้องมีหน่วยสอดแนมก็สามารถที่จะพอคาดเดาได้จากประสบการณ์ แต่ดูเหมือนเหนือหัวจะต้องการเพียงการคาดเดาจึงได้เรียกคนกลุ่มนี้มา แต่

มันจะเป็นไปได้มากน้อยเพียงใดกัน... เรื่องการสอดแนมนั้นทางมองโกลก็ถือเป็นหนึ่งไม่แพ้กัน *เหยี่ยวมองโกล* ไม่ใช่แค่ตัวซีที่มีตาที่สาม

“เท่าที่วามาก็ครบถ้วนแล้วกระหม่อม” แม่ทัพหลานทูลกลับ

“แต่ถ้าหากท่านเหล่านี้จะสอดสายตาไปให้โกลอีกนิด เพื่อสังเกตกระบวนทัพฝั่งที่ตั้งฐานอยู่ทางฉางซุนด้วยก็จะเป็นการไม่ประมาท ะงที่มีตรงนี้หากฝั่งตะวันตกมีไม่ครบแล้วก็อาจเป็นไปได้ว่าจะมีการซ่อนกองกำลัง”

“พอจะได้หรือไม่ท่านซ่ง” เหนือหัวเลือกถามกับตัวแทนจากพรรคซ่งลี

“ไม่เกินกำลังกระหม่อม” จอมยุทธ์ซ่งเอ่ยรับ

“หากเป็นไปตามที่หารือกันครั้งก่อน กระหม่อมมั่นใจว่าทัพที่จะบุกเข้าเจียงซูจะเป็นทัพม้าของโตรุ่ย”

แม่ทัพมานเอ่ย์ขึ้น ‘การหารือเมื่อครั้งก่อน’ นั้นหมายถึงการหารือเมื่อสองวันก่อนเฉพาะกลุ่มแม่ทัพกับเหนือหัว เกี่ยวกับเรื่องที่พระองค์พาพระองค์เองไป *เสี่ยง* เจริจากับกลุ่มผู้นำมองโกลโดยไม่นำทหารตามเสด็จไปด้วย...

ใช่ พระองค์อ้างกับราชเลขาของตัวเองว่าเพื่อความเป็นมิตรให้เหตุผลว่าการให้ธงครีฑตามท่านบัณฑิตจางไปนั้นคุ้มค่ากว่า ชูเจียงจวินแทบจะกุมหัวตอนที่พระองค์รับสั่งว่า ‘เพราะไม่มีทหารไปด้วย มองโกลจึงคายออกมาหมดทั้งความสัมพันธ์กับเจียงซูและผล

จากการรบครั้งก่อน’ พระองค์ทรงฉลาดเสียเหลือเกิน การไม่นำทหารติดตามไปนั้นหวังผลเอาไว้มากกว่าที่ใครจะคาดถึง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ก็นำการให้พระองค์คาดไปถึงความปลอดภัยของพระองค์เองบ้างก็จะเป็นคุณต่อข้าซีมาก

“ทัพม้านั้นไม่ใหญ่มากแต่นักลัวพอดู” แม่ทัพทรงเอ่ยสำหรับ “มากฝีมือ”

“ถ้านับหัวจำนวนคนในทัพมาได้อย่างละเอียด...” เหนือหัวเอ่ยขึ้น

“ไม่จำเป็นหรอกกระหม่อม เราต้องการแค่ธงของนายกองเท่านั้น” แม่ทัพพูซ้ำแรง “ในกลุ่มทัพของโตรุ่ยมีนายกองที่ประจำอยู่สิบห้าราย แต่ละรายมีฝีมือต่างกันไป หากรู้ว่าจะต้องเจอกับนายกองคนใดนั้นมีประโยชน์กว่า”

“ได้ แต่ข้าเกรงว่าท่านเพียงลิวจะไม่สามารถรู้รำนายกองได้ ยิ่งในกรณีที่พวกนั้นใช้ธงคล้ายกันหมด” เหนือหัวชี้แจง

เธอได้คุยกับกลุ่มสอดแนมแล้ว การสอดแนมมีโอกาสแค่ครั้งเดียวเท่านั้น พวกมองโกลเป็นกลุ่มชนนักล่าที่ช่างสังเกตมาก ลำพังแค่ทักษะการระวังตัวของคนพวกนั้นก็ลำบากแล้ว พวกมองโกลยังเลี้ยวยเหี้ยวพันธุใหญ่ที่มีสายตาดิบมาก เหี้ยวพวกนั้นบินลาดตระเวนมาตลอดสองสามวันตามชายแดนของต้าซี

ไม่ว่าจะเล่ห์กลอันใดหรือการอำพรางแบบใดก็ตาม ของพวกนั้นจะใช้ได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น หากทำซ้ำก็เสี่ยงที่จะโดนตลบหลัง ไม่ก็อาจโดนซ่อนแผนป้อนข้อมูลไม่จริงกลับมา เพราะฉะนั้น

เธอจึงเรียกเหล่าแม่ทัพมาคุยทั้งหมด นี่ไม่ใช่สนามการเงินเธออาจพลาดได้...

“ถ้าเอาทหารของเราไปด้วย จะลำบากหรือไม่ แค่คนเดียว” เหนือหัวถามเพียงหลิว

“คนเดียวพาไปได้ รับรองว่าไม่โดนเจอ เกินกว่านั้น กระหม่อมไม่รับรอง” เพียงหลิวทูลกลับด้วยสีหน้าลำบากใจ

“คนเดียวก็พอ ชูเจียงจวินเลือกคนที่มั่นใจว่าจะไม่ทำพลาด มาสักคนให้ตามท่านเพียงหลิวไป” หนวี่หวงด้รับสั่ง

“พะยะค่ะ”

ชูเจียงจวินค้อมศีรษะลงพลางหลบตามองแผนที่ชายแดนที่ยังว่างเปล่ารอการแต่งเติมพื้นที่จากสายขาว เห็นได้ชัดว่างานนี้ไม่ง่ายสำหรับใครทั้งนั้น ความกังวลยามเมื่อต้องเจอกับศัตรูที่เก่งกาจเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ มิสเงินไม่ใช่คนที่จะพูดจาปลอมโยนหรือให้กำลังใจใครได้เก่งเสียด้วย สิ่งเดียวที่เธอพอจะทำได้ก็คือให้ความมั่นใจกับพวกเขาเท่านั้น

“ไม่ต้องกังวลไปเสียขนาดนั้น ทำให้เต็มที่ก็พอ” เหนือหัวรับสั่ง “ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด เจียงซูจะเป็นของเราและชาวต้าซีกี้จะปลอดภัย ข้ารับประกัน”

“ฝ่าบาท”

เสียงของราชเลขาตั้งขึ้นท่ามกลางความมืดของป่าทึบ หมู่บ้านน้ำเต้า เขาคิดไว้แล้วว่าพระองค์จะต้องเสด็จมาที่นี่ คันธนู

ยาวพร้อมทั้งลูกธนูขนาดพิเศษกับม้าที่ผูกเอาไว้ ชากค้ำคาวสี่ห้าตัว
ตกอยู่ห่างออกไป พระองค์อำพรางกายอยู่หลังเงาไม้ ดูท่าว่าเหยี่ยว
มองไกลจะกว่นใจพระองค์ไม่น้อยทีเดียว เขาคิดว่า ‘แผนแรก’ ของ
พระองค์ดีอยู่แล้ว แต่นี่ก็คงเพื่อความไม่ประมาทระมัง... เหยี่ยว
มองไกลไม่ได้ล่ายเช่นค้ำคาว พระองค์ก็ทราบดี

“ท่านเถียน มีเรื่องด่วนอะไรหรือ” เหนือหัวหันกลับมา

“มีข่าวจากเจียงซูกระหม่อม” เขาแจ้งตามที่ได้รับมา “ท่าน
จางแจ้งมาว่าล้อมมหาบุรุษเก้อได้แล้ว”

“มีกันสามคนแต่ล้อมบัณฑิตทั้งเมืองได้” หญิงสาวพยัก
หน้ารับ “เก่งกาจดี...”

“พะยะค่ะ” เถียนเจิ้งซื่อเอ่ยรับ “ท่านจางมีความรู้หลากหลายอีกทั้งทักษะการประเมินสถานการณ์ที่แม่นยำเสียยิ่งกว่าใคร
เขาจะเป็นประโยชน์กับเราอย่างมาก”

“ถ้ายังเป็นพวกเรายู่ละนะ”

ตอนที่ ๔๘

สรวงเงินฮากกระเป๋

“แผนที่พร้อมแล้วกระหม่อม”

กลุ่มโจรโพกผ้าแดงเชี่ยวชาญด้านการแฝงกายตามเงา ธรรมชาติ ลอบเข้าไปสำรวจพื้นที่ต่าง ๆ ได้เหมือนกับผีไร้ตัวตน หากแต่ไม่มีความรู้เรื่องการเขียนแผนที่ทางทหาร นั่นไม่ใช่ปัญหา ความรู้นั้นเรียนเท่าทันกันได้หมด แต่ไม่ใช่ตอนนี้ เวลาไม่ค่อยท่า พวกบัณฑิตชักช้าเพียงใดเราก็ต้องเร็วขึ้นเท่าตัว โชคดีที่เรามีข้อต่อตัวสำคัญอยู่พอดี ตู๋หลังอีรับหน้าที่วาดแผนที่ดินแดนทั้งหมดอย่างละเอียดตามคำบอกเล่าของเหล่ากองโจรที่ไปสำรวจมา เพียงสามชั่วยามหลังจากที่พวกกองโจรกลับมา แผนที่ก็เป็นเรื่องเป็นราวขึ้น

สิ่งที่น่าทึ่งมากก็คือ พวกโจรรู้ต้นไม้ทุกต้นหญ้าทุกกอ ทหารมักสนใจเพียงแต่ความสูงต่ำของพื้นที่ เขา ผา แม่น้ำ ที่ราบ

หากแต่โจรสनใจมากกว่านั้น ต้นไม้ เงามไม้ จุดบอดทางสายตา
ทิศทางลม แม้กระทั่ง กรวด หิน ดินดุจด บ่อทราย ไปจนถึงพื้นที่ที่
คาดว่าจะโดนพายุทรายในอีกสัปดาห์ข้างหน้า

ถ้าให้เทียบแล้วก็ต้องบอกว่าโจรเป็นต่อด้านการหาซื้อได้
เปรียบทางสมรภูมিরบมากกว่าทหารมากทีเดียว *ก็ว่าอยู่ทำไม*
ทางการถึงจัดการกับโจรพวกนี้ไม่ได้เสียที

“กระหม่อมเขียนเทียบเอาจากแผนที่ทางทหารเดิมพะย่ะ
ค่ะ” ตู้หลังอิฐทุลเพิ่ม

“ทำได้ดีมากทุกท่าน” เหนือหัวรับสั่งชมแม้ถ้อยคำจะเรียบ
ง่ายหากแต่สายพระเนตรนั้นแสดงออกถึงความพึงพระทัยเป็นอย่าง
มาก

“มีกองกำลังเล็กที่ชายแดนโลหยางตรงมุมอับภูเขาสูงนี้”
เพียงหลิวชี้ไปที่จุดหนึ่งบนแผนที่

“ไม่เคยเห็นจุดนี้มาก่อน” แม่ทัพซูซมวดคิ้ว

“เป็นจุดที่เคยเป็นผาตัดแต่สามสี่ปีก่อนผาสองฝั่งถล่มมาชน
กันท่านแม่ทัพ ข้างใต้มีช่องเท่าแมวลอดอยู่ ทั้งแคบทั้งมืด คนตัวเท่า
ยักข์อย่างพวกมองโกลเข้าไปไม่ได้แน่ แต่ข้าสาบานว่าเห็นคนเฝ้าอยู่
ตรงนั้น” เพียงหลิวย้ำสิ่งที่ตนเห็นมา

“อาจจะเป็นหน่วยสอดแนมของมองโกล วิชาอำพรางกาย
ของพวกมองโกลไม่ธรรมดา พวกนั้นสามารถกลายเป็นลมลอดผ่าน
ไปได้ทุกที” จอมยุทธ์ซ่งให้ข้อมูลเกี่ยวกับมองโกลเพิ่ม

“เหมือนคนของเตปูจินที่เคยตามข้านะหรือ” เหนือหัวหันไปถามกับจอมยุทธ์ที่น่าจะรู้เรื่องนี้จากประมุขของเขาแล้ว

“คล้ายพะยะค่ะ” จอมยุทธ์ช่งหันกลับมาทูล “คนที่ตามพระองค์นั้นวรยุทธ์เป็นเลิศ สิ่งที่ฝ่าบาทเห็นคือวิชาแฝงเงาชั้นสูงที่น้อยคนจะทำได้และยากจะจับได้ แต่สิ่งที่กระหม่อมกล่าวถึงนั้นเป็นอีกแบบหนึ่ง คล้ายกับพวกวิชาตัวเบาผสมกับวิชาอำพรางกายพะยะค่ะ จับได้ง่ายกว่าการแฝงเงา”

“ตั้งตรงนี้แสดงว่าตั้งใจจะเข้าไปยังเจียงซู” เหนือหัวพึมพำ “ยังมีคนของเตปูจินอยู่ในเจียงซูอีกไม่น้อย คนที่ไม่ใช่หมาบुरुขเก้อ”

“หากรู้ปลายทางที่จะลอบเข้าไปแล้วไม่ยากที่จะดักจับกุม” แม่ทัพชูทูล

เหนือหัวนิ่งไปราวกับกำลังครุ่นคิดบางอย่าง โอรสผู้ของพระองค์เริ่มเข้าหากัน สายพระเนตรกวาดไปทั่วกระดาน หากสังเกตจะเห็นว่าพระองค์กำลังนับกองกำลังที่ตั้งอยู่รอบ ๆ ก่อนจะทรงพลิกอ่านบันทึกเกี่ยวกับกองกำลังของมองโกลอีกครั้ง พระองค์หันไปจ้องกระดานที่เขียนรายนามของเหล่าบัณฑิตที่มีตำแหน่งในเจียงซูเป็นที่สุดท้ายก่อนจะหันกลับมาที่แผนที่อีกครั้ง

“ไม่ต้องสกิด” เหนือหัวรับสั่ง “ยังมีคนของมองโกลอยู่ในเจียงซูอีกสี่คน ข้าต้องการรู้ว่าเป็นใคร”

สี่คน? ไม่มีใครรู้ว่าพระองค์เอาเลขนี้มาจากไหน แต่ก็เชื่อได้ว่าจะเป็นไปตามนั้นเพราะจนบัดนี้ก็ยังไม่มีสิ่งใดที่พระองค์คาดคิด

ดัชนีน้อยชี้ไปที่บางชื่อที่น่าสงสัยและจดลงในบันทึกส่วนพระองค์
เถียนเจิ้งเชื่อมั่นไปที่เหนือหัวก่อนจะเริ่มสังหารบางอย่างขึ้นมา

“ให้ทหารสอดแนมทำเรื่องนี้จะดีกว่าให้ราชองครักษ์ไป”

ราชเลขาหนุ่มเอ่ียดักคอทำให้ผู้ที่ถืออำนาจสูงสุดของต้าซีเงยหน้าไป
มองผู้ที่ขัดคอแทบจะทันที

“แต่ราชองครักษ์ทั้งสี่ทำงานเข้าหากันดีที่สุด” เหนือหัว
รับสั่งสวนแทบจะทันที “งานนี้จะพลาดไม่ได้ท่านก็รู้ดี”

“ไม่มีทางเป็นไปได้ที่พระองค์จะไร้ราชองครักษ์ข้างกายเลย
ในเวลาเช่นนี้ นั่นถือว่าผิดข้อกำหนดการคุ้มครองความปลอดภัย
ส่วนพระองค์” เถียนเจิ้งใช้อ้างถึงกฎข้อสำคัญ

“ในสถานการณ์ศึกสามารถละทิ้งได้หากมีเหตุฉุกเฉิน”
เหนือหัวอ้างถึงข้อยกเว้นทางการทหารที่กำหนดเอาไว้

“นั่นหมายความว่าแค่เขตสนามรบกระหม่อม” เถียนเจิ้งเชื่อ
เถียงอย่างไม่ลดละ “เท่าที่รู้ตอนนี้วังหลวงยังไม่ถือเป็นเขตสนามรบ
และสถานการณ์ปัจจุบันก็ยังไม่ใช่สถานการณ์ฉุกเฉิน”

ทั้งสองทุ่มเถียงกันในเรื่องที่รู้กันเพียงสองคนเท่านั้น เป็น
ครั้งแรกที่ทั้งคู่ได้เห็นท่านเถียนขัดพระประสงค์ของเหนือหัวอย่าง
ตรงไปตรงมาต่อหน้าพระพักตร์ โดยปกติแล้วเถียนเจิ้งจะขึ้นตาม
พระทัยเหนือหัวเสียยิ่งกว่าใคร ต่อให้เป็นเรื่องขัดต่อศีลธรรมหรือแม้
กระทั่งเรื่องที่ทุกคนไม่เห็นด้วยก็ตาม ท่านเถียนก็มักจะให้ท้ายเหนือ
หัวเสมอ มากเสียจนตัวท่านเถียนเองถูกค่อนข้างอดทั้งจากท่านไปและ
เหล่ากงกง แต่ในครั้งนี้...

“กระหม่อมทูลอีกครั้ง หากจะตามรอยกลุ่มทหารกลุ่มนี้
ย่อมไม่ใช่ราของครักษ์” เกียนเจิ้งซื่อยื่นคำขาด

“แต่ถ้าไม่ใช่ราของครักษ์ข้าเกรงว่าการประสานงานกับ
บัณฑิตจางจะ...” เหงื่อหัวเอ๋อแก่

“หากเรื่องแค่นี้บัณฑิตจางไม่สามารถแก้ปัญหาได้
กระหม่อมก็ไม่เห็นว่าต้าซิจะต้องการจางซงอี้อีกต่อไป”

ถ้อยคำนั้นฟังดูใจดำ หากแต่สายตาของเกียนเจิ้งซื่อยาม
เมื่อสบพระเนตรของสตรีผู้ถืออำนาจสูงสุดนั้นเต็มไปด้วยความ
จริงใจ ความจริงใจที่ทำให้หยางเยว่ซื่อยอมละความดีดั่งลง พระ
ชนงทั้งสองข้างเริ่มคลายออกจากกัน แม้พระโอรสธำมรงค์จะยังคง
ขมุกขมัวด้วยความขัดพระทัยแต่ถึงอย่างนั้นการถกเถียงครั้งนี้ก็สิ้นสุดลงแล้ว

“ข้าต้องการคนที่จะติดตามคนพวกนี้เข้าไปที่เจียงซูเพื่อดูว่า
พวกเขากำลังจะติดต่อกับใคร และแจ้งข่าวนั้นต่อไปยังราของครักษ์
ทั้งสองที่อยู่กับบัณฑิตจาง”

เหงื่อหัวเอ๋อเล็ดมองไปทางแม่ทัพชู่ก่อนจะเหลือบพระเนตร
ไปทางพรรคข่างลี่เพื่อหาทางเลือกอื่นในกรณีที่คำตอบของแม่ทัพชู่
อาจจะไม่ตรงใจเธอนัก

“ท่านหม่าเป็นหน่วยสอดแนมที่ดีที่สุด และเคยร่วมฝึกกับ
ท่านราของครักษ์เหยา” ตัวเลือกที่ดีถูกเสนอจากแม่ทัพชู่

ชู่เจียงจวินเข้าใจแล้วว่าเหงื่อหัวทรงต้องการอะไร พระองค์
กำลังวางแผนจัดการสถานการณ์ตรงหน้าจากทุกส่วนที่กำลังมีความ

เคลื่อนไหวก้าวและพระองค์ต้องรับผิดชอบในผลลัพธ์ของมัน สายตาของแม่ทัพซูที่มองไปยังเด็กน้อยตรงหน้านั้นเปลี่ยนไปอีกครั้งแน่นอนเขารู้ว่าพระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงไปมากมาพักใหญ่แล้ว แต่ในครั้งนี้เป็นอีกครั้งที่เขาได้รับรู้ได้ถึงภาระที่สตรีตรงหน้ากำลังแบกเอาไว้ อยู่ มันไม่ใช่เพียงการเอาชนะศึกกับมหาบุรุษไร้พ่ายหากแต่เป็นความมั่นคงของฮันตะวันออก

“รบกวนท่านแม่ทัพซูแล้ว” เหนือหัวตรัส “เมื่อมองโกลกลุ่มนี้เข้าไปถึงเจียงซูแล้วเขาจะต้องติดต่อกลับไปยังมองโกล ข้าต้องการให้ข่าวสารถึงหูของไต้รุ่ยเพียงแค่เรื่องที่ได้ถึงเจียงซูแล้วเท่านั้น...”

เพื่อให้สถานการณ์ในเจียงซูดูไร้ปัญหาในสายตาของมองโกล หยางเยว่ซือไม่ต้องการให้มันการศึกษาแดนเจียงซูเปิดเร็วนัก อย่างน้อยก็ให้มั่นใจว่าไต้รุ่ยจะเรียกกองม้าสีเลือดของเตปูจินออกมาเสริมทัพเสียก่อน มีสเน่ห์เหลือบมองเงินในกระเป๋าของไต้รุ่ยอีกครั้ง เธอชอบนักพวกที่คิดว่าเงินในกระเป๋าตัวเองมีมากพอที่จะทำอะไรก็ได้ ชอบเวลาเห็นคนพวกนั้นหลงระเหิดในอำนาจของตนและรักสีหน้าเวลาที่หันกลับไปแล้วไม่เหลืออะไรในตอนสุดท้าย

“หากทรงต้องการสกัดเหยี่ยวสื่อสารแล้วกระหม่อมขออาสา” จอมยุทธ์ซ่งทูลขึ้น เขามั่นใจแล้วว่าหน่วหวงตี้ทรงกำลังจะทำอะไร “เพื่อให้ทหารของท่านแม่ทัพซูอยู่ไม่ห่างจากเป้าหมาย ข้าจะอำนวยความสะดวกในเรื่องนั้นให้”

“รบกวนท่านชงแล้ว” เหนือหัวเอ่ยรับเมื่อเห็นว่าท่านแม่ทัพชงไม่ได้ขัดข้องอะไร

“เป็นเกียรติ” จอมยุทธ์ยกมือประสานรับบัญชาจากเหนือหัวก่อนที่จะค้อมหัวรับการแสดงความเคารพจากแม่ทัพหนุ่มอีกครั้ง...ทำเสียภูเขาตาบอดได้หนึ่งข้าง...

มิสฉินละสายตาจากรายนามของเหล่าบัณฑิตเจียงซูได้อย่างสบายใจ จริงอย่างที่เถียนเจิ้งเชื่อว่า หากว่าจางชงอวี๋ทำไม่ได้แล้วเราก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลากับเขาอีกต่อไป มิสฉินวางความกังวลในมือซ้ายลงก่อนจะเริ่มสนใจสิ่งที่อยู่ในมือขวาอีกครั้ง หมากสีขาวย่นกระดานแสดงถึงทัพของโตรุ่ย

แม่ทัพซูลวนคุนเป็นผู้รอบคอบ เขาได้ตรวจสอบเพื่อความแน่ใจถึงสามรอบ เทียบแบบธงทั้งหมดที่หน่วยสำรวจแจ้งมาอย่างถี่ถ้วนเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่ระบุชื่อแม่ทัพที่ประจำอยู่ผิดพลาดไป ทหารทุกนายที่ประจำการอยู่ฝั้่งนี้ล้วนแล้วแต่เป็นคนของเตบูจิน และโตรุ่ยทั้งสิ้น ไม่มีคนของตานหวง ไม่มีคนของดัลละ และไม่มีคนของไค่เฟิง การจูงบทสนทนากับเหล่าผู้นำมองโกลเข้าเรื่องผลของสงครามครั้งก่อนคุ่มค่า แม้จะเสี่ยงที่เอ่ยถึงความพ่ายแพ้ของชาวฮั่นด้วยกันแต่การเลือกยกย่องดัลละถึงความดีความชอบในสงครามทางตะวันตกก็ได้ผลดีทีเดียว

เมลิตพันธุ์ที่ไปรยลงไปผลิตดอกออกผลในยามที่ต้องจัดทัพอีกครั้ง ดัลละไม่ได้สนเจียงซูเมืองติดทะเลทราย หากแต่คิดว่าตนต้องได้ผลตอบแทนจากการศึกครั้งก่อน จึงพากันแบ่งกำลังออกไป

ทางตะวันตกเพื่อแย่งสินทรัพย์และความชอบธรรมเหนือแผ่นดินฉางซุน ไม่เพียงแต่ดัลละ ไค่เผิงที่แม้จะไม่ได้ออกแรงมากในสงครามครั้งก่อน แต่ถึงกระนั้นก็ไม่อาจปล่อยให้ดัลละเข้าสวามิภักดิ์ขึ้นนามแต่เพียงผู้เดียวได้ แม้จะเพียงเศษกระดูกก็ต้องไปขอแบ่งเอามา เพียงไม่กี่ประโยคก็สามารถนำยอดนักธนูแห่งดัลละ และยอดทวนจากไท่เสียนออกจากกระบวนทัพของมองโกลได้ *ลมปากของเธอน่ะส่วนน้อย ความต้องการของเตปูจินถือเป็นส่วนใหญ่*

...พื้นที่เจียงซูจะเป็นของมองโกลเท่านั้น ในขณะที่กลุ่มผู้นำที่เหลือเริ่มแย่งผลประโยชน์ในฉางซุน...

‘ตามหลักแล้ว พื้นที่ทะเลทรายย่อมไม่น่าสนใจ’ เกียนเจิ้งซื้อเคยว่าเอาไว้ ไม่หรอก ไม่ว่าจะเป็นทะเลทรายหรือไม่ เตปูจินก็ต้องการที่ดินผืนนี้ มันเป็นเรื่องที่เตปูจินตั้งใจเอาไว้แล้ว ชายผู้นั้นจะเสนอพื้นที่เพาะปลูกให้กับเมืองที่เหลือเฉลี่ยกันไป เพื่อให้ชาวเมืองดัลละ ไค่เผิง และตานหวงยอมสู้ขาดใจในศึกใหญ่กับฮั่นครั้งหน้า เป็นผลประโยชน์ต่อที่สอง ฉางซุนเป็น appetizer (อาหารเรียกน้ำย่อย) ที่ดีทำให้คนต่อสู้จนตัวตาย แต่สุดท้ายแล้ว main dish (อาหารจานหลัก) จะถูกเสิร์ฟให้เพียงมองโกลเท่านั้น เตปูจินเลือกเจียงซูด้วยหลักการที่ว่าพื้นที่เปิดย่อมมีประโยชน์มากกว่า ชายคนนั้นคิดมาตั้งแต่ก่อนตัดสินใจบุกตะวันตกแล้วด้วยซ้ำ...

มิสเฉินมองหมากสีขาวในกระดานที่วางเรียงตัวกันอยู่ใกล้บริเวณเจียงซูก่อนจะมองไปที่กองหมากที่แทนจำนวนทหารดำซีอีกฝั่งหนึ่ง ทหารในมือของโตร์ยูไม่น้อยเมื่อเทียบกับหมากของดำซี

แน่นอนว่าคำว่าไม่น้อยนั้นไม่ได้หมายความว่ามากเสียจนเอาชนะไม่ได้ กองทัพปิศาจของตัวซีมีมากพอที่จะขี้นทัพของไต้รู้ยให้แหลกไม่ต่างกับมะเจือเทศในซอสพาสต้า แต่นั่นเท่ากับว่าตัวซีเองก็ต้องเสียทหารในมือไปมากเช่นกัน

...ไม่เอาน่า ไม่มีใครอยากประมวลของเกินวงเงินที่ตัวเองตั้งเอาไว้จริงมั๊ย?

“ได้ตัวจริงของพวกนั้นมาแล้ว”

“เธอจะสนใจเรื่องนี้เป็นพิเศษนะ” เฉินมีจวนวางแก้วไวน์ในมือลงพลาจกตราบ AirDrop จากเลขาของตน

“เดี๋ยวคุณก็จะสนใจถ้าเปิดดู” เลขาลิ้นเอ่ยพร้อมรอยยิ้มและนั่นทำให้มิสเฉินเปิดดูข้อมูลทันที

หน้าจอของ iPad แสดงใบหน้าของบางคนที่ค่อนข้างคุ้นตา แม้จะพูดอยู่เสมอว่านักธุรกิจไม่มีมิตรแท้หรือศัตรูถาวร แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าเธอจะไม่มีศัตรูเสียเลย ศัตรูในที่นี้หมายถึงคนที่คิดว่าเธอเป็นศัตรู เชื่อเถอะว่าเธอไม่ได้นับใครเป็นศัตรูหรอก ไม่ใช่ว่านิสัยดีแต่ไม่ว่างพอจะนับต่างหาก

“เอ็ดเวิร์ด โซ” เฉินมีจวนขมวดคิ้ว “ดิฉันเคยเตือนคุณฟ่านแล้วว่าชายคนนี้จะก่อเรื่องอีก”

“แต่เขาก็ไม่ได้ก่อเรื่องในเขตของคุณฟ่าน” เลขาลิ้นแย้ง

“ก็จริง” หญิงสาวถอนหายใจ “แต่ถ้าอย่างนี้ก็ไม่น่า...”

มิสเฉินเลื่อนมือเปิดเว็บไซต์รับโดเนตซึ่งเป็นไปอย่างที่คิด ‘ผู้ประมูลสามารถใช้เงินกองกลางที่เหลือจากการประมูลสร้อยในการประมูลของอาถรรพ์ชิ้นอื่นมาทำการทดลองได้ตามความเหมาะสม โดยจะต้องมีการชี้แจงยอดทั้งหมดต่อผู้โดเนต’ งานประมูลเป็นงานแบบปิด เมื่อจบงานจะประกาศเฉพาะยอดประมูลของสินค้าที่เป็นไฮไลต์ของงานเท่านั้น...

นั่นหมายความว่าผู้ที่โดเนตจะไม่มีทางรู้ว่าชายคนนี้และกลุ่มของเขาจะเอาเงินไปประมูลอะไรเท่าใดบ้าง และไม่สามารถตรวจสอบความจริงเท็จของข้อมูลที่ผู้ประมูลแจ้งได้ ที่จริงต่อให้รู้ถึงการทุจริตก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะโต้แย้งอยู่ดี เพราะเป้าประสงค์การโดเนตก็คือผู้ประมูลจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้สร้อยบ้านั้นมา トラบใดที่ได้สร้อยมาก็ไม่ถือว่าผิดสัญญาแต่อย่างใด

“ขอลิงก์ลิสต์ของที่ลงประมูลวันนั้นอีกครั้งค่ะ” เลดี้เฉินขอในสิ่งที่เลขาไลน์เตรียมเอาไว้แล้ว หน้าเว็บไซต์ถูกส่งเข้ามาผ่านหน้าจอของเธอแทบจะทันทีที่จบประโยค

“สามชิ้นนี้น่าจะเป็นที่น่าสนใจของพวกชอบเรื่องลึกลับ” มิสเฉินกรีดปลายนิ้วไปที่ของสองสามอย่าง ก่อนจะวงส่งกลับไปเครื่องของเลขาตน “ส่วนอันนี้น่าจะเป็นของที่เอ็ดเวิร์ด โซต้องการ”

เอ็ดเวิร์ด โซ ต้องการที่จะจับเสือมือเปล่า ที่จริงแล้วถ้าไม่โลภจนเกินไป เอาเฉพาะค่าส่วนต่างของสินค้าอาถรรพ์ที่ประมูลมาได้กับราคาแท้จริงก็น่าจะเพียงพอให้ใช้ชีวิตได้ไปอีกนาน ไม่เอาน่าวัยรุ่นสมัยนี้เขาก็กินกันไข่มั้ย? พวกหาเงินจากการทำคอนเทนต์

พิสูจน์ฝีมือใครพวกนี้ที่ว่าทำเงินได้มหาศาล กลายเป็นเศรษฐีหน้าใหม่ กันก็ไม่น้อย แต่นายเอ็ดเวิร์ด โซร่อนเงินกว่านั้น

เขาวางแผนจะใช้เงินโคเนตส่วนหนึ่งเข้าไปซื้อของ จำพวกที่นำไปปล่อยขายพวกนักสะสมได้ง่าย โลกนี้ก็มีนักสะสมที่ซื้ ราคายกเกินกว่าจะเข้าประมูลด้วยตัวเองอยู่ไม่น้อย ‘ใช้เงินคนอื่น ลงทุนเพื่อหาทำไรอีกต่อ’ มิสเชินนับถือพวกที่กล้าทำเรื่องหน้าทน อย่างนี้อยู่ไม่น้อย หากว่าเขาไม่ได้เส็งของชิ้นเดียวกับเธออยู่ เธอก็ อาจจะปล่อยไปด้วยซ้ำ

“เลือกสามชิ้นนี้ไปโพสต์ในบอร์ดของพวกชมรม **แสรังว่า ขอบวิทยาศาสตร์แต่ฝึกไฝในสิ่งลึกลับ** เห็น บ่นให้คนพวกนั้นไป กดดันเอ็ดเวิร์ด โซ” มิสเชินเริ่มแผนการ

“มีสักแก็กเคานต์ที่แสรังเป็นรู้เรื่องในการประมูลทำเป็น ประเมินราคาที่ต้องจ่ายได้ และอาสาจะแฝงตัวไปสังเกตการ ประมูล... คุณรู้ดีคุณลีน”

เธอกำลังบีบให้เอ็ดเวิร์ด โซเพิ่มของที่เขาไม่ต้องการเข้าไป ในลิสต์ที่จะต้องประมูล การประมูลนั้นเป็นไปตามลำดับ สร้อยเพชร ที่เป็นไฮไลต์จะอยู่ลำดับสุดท้าย จากเงินที่ได้รับโคเนตมาก็เป็นไปได้ สูงกว่าเขาจะมีกำลังทุ่มให้กับสร้อยเส้นนั้นได้ไม่น้อย ก็ไม่ใช่ว่าเขาไม่มี เงินทุ่ม แต่การจะซื้อของบางอย่างมิสเชินเองก็มีลิมิตราคาที่จ่าย เช่นกัน ฉะนั้นเธอจำเป็นต้องดึงเงินออกจากกระเป๋าของเอ็ดเวิร์ด โซ ให้พอดีเสียก่อน

“ปล่อยข่าวเรื่องมีนักสะสมที่ไม่ได้รับสิทธิ์เข้าประมูลสนใจสินค้าอีกสามอย่างนี้ด้วย” มิสเฉินชี้ไปที่ของที่คิดว่าเอ็ดเวิร์ดน่าจะหมายตาไว้ “ถ้าเขามั่นใจว่ามีคนซื้อต่อ อย่างไรเสียเขาก็จะเลือกประมูลมัน”

“รับทราบค่ะ” เลขาไลน์จดของต่าง ๆ ที่เลดี้เฉินเลือกเอาไว้

“ขอรายชื่อผู้เข้าร่วมประมูลอีกครั้งค่ะ” ไม่ทันสิ้นคำลิสต์รายชื่อไฟล์ .pdf ที่ต้องใช้เส้นสายเท่านั้นถึงจะมีก็มาอยู่ในเครื่องของเธอผ่าน AirDrop มิสเฉินเปิดดูมันทันที

“คุณคิตะยามะ แมธทิว ลี แล้วก็...” มิสเฉินควงแก้วไวน์ไปมา “คุณนายแอนเดอร์สันก็น่าจะชอบเรื่องสนุก”

เสียงหัวเราะคิกคักของเลขาไลน์เป็นสัญญาณที่ดี งานประมูลนะเขาเล่นกันเป็น team play ไม่มีใครเดินเข้าไปคนเดียวและหวังว่าจะได้ของที่หมายตามาง่าย ๆ หรือ ต่อให้มีเงินล้านฟ้าแค่ไหนก็ตาม ไม่มีคนรวยที่ไม่มีพีดานในการประมูล ทุกอย่างในงานประมูลล้วนแล้วแต่เป็นเกมทั้งนั้น ไม่แน่ว่าตัวของเอ็ดเวิร์ด โขเองก็คงเตรียมทีมของตัวเองเข้าไปเช่นกัน แต่เขาแค่ไม่รู้วากำลังสู้อยู่กับอะไร

“คุณคิตะยามะน่าจะสนใจชุดกระบีโบราณสมัยโชวะ เราจะช่วยเขาตัดคู่แข่งของเขา คุณนายแอนเดอร์สันชอบเรื่องสนุกก็จริงตามมารยาทเราก็ควรนำบัตรเชิญงานเปิดตัว M. Tower 3 ไปให้เธอด้วย ดิฉันว่าเธอคงอยากประมูลสร้อยมุกไปใส่คู่กัน” มิสเฉินยกยัม

เธอก็ชอบสร้อยมุกนั้น แต่มันจะเหมาะกับผิวของคุณนายแอนเดอร์สันมากกว่าจริง ๆ

“แล้วคุณแมธทิว...” เลขาไลน์ถาม

“คุ้ยยาก เขาดูเหมือนไม่ยากได้อะไรสักชิ้น ไปตีแม่เหล้าในงานพิธีรีเล่าก็ไม่รู้” มิสเจนิโยกศีรษะไปมา “เอาเถอะ เขาไม่ปฏิเสธคำขอของดิฉันหรอก”

มิสเจนิจะขอให้สามคนนี้ช่วยเธอปั่นราคาของสามชิ้นที่เอ็ดเวิร์ด โซจะประมูล สามชิ้นที่ว่าหมายถึงชิ้นที่เขามั่นใจว่าจะนำไปขายต่อได้แน่นอนในราคาอย่างน้อย 1.5 เท่าของราคาประมูล

เอ็ดเวิร์ด โซจะทุ่มเงินประมูลของพวกนั้นอย่างง่ายดาย เพราะมันใจว่าจะไม่ขาดทุน ราคาในการประมูลจะถูกปั่นขึ้นไม่มากนักสังเกตได้ แต่สำหรับของสามชิ้นก็นับว่าไม่น้อย เงินในกระเป๋าของเอ็ดเวิร์ดจะเริ่มพร่องลงไปส่วนหนึ่ง กำลัง (เงิน) ที่จะมางัดข้อกับเธอเริ่มอ่อนลงแล้ว...

เธอไม่ใช่หัวขโมยมืออาชีพ แต่เชื่อเถื่อนว่านักธุรกิจหรือพวกทนายความขโมยเงินในกระเป๋าคุณได้ไวกว่าโจร เส้นหนของการประมูลคือความละเมียดละไมในการเอาชนะคู่แข่งไปทีละขั้น มันไม่ใช่การถล่มตีสูงด้วยทุนใหญ่หรือเครนด้วยยักษ์แต่เป็นการเลือกจุดวางระเบิดขึ้นเล็ก ๆ ตามข้อต่อสำคัญของโครงสร้างเพื่อกระตุ้นระเบิดทีเดียวนในตอนท้ายต่างหาก

การขโมยเงินออกจากกระเป๋าผู้ร่วมประมุขต้องทยอยถอนออกทีละน้อย เรียบง่าย เนิบช้า ไม่ผิดปกติไปจากการใช้จ่ายเดิมมากนัก และไม่ทำทั้งหมดในครั้งเดียว ทุกอย่างต้องแนบเนียน เหยื่อจะต้องไม่รู้ตัวว่าเงินในกระเป๋า กำลังร่อยหรอลง...

พัดเล็กค่อย ๆ เลื่อนตัวหมากสีดำไปวางในแต่ละจุดของแผนที่ที่เป็นจุดอับทางสายตา เสียงหมากกระทบกระดานฟังดูไพเราะ สีพระพักตร์ของเหนือหัวดูจะพลัดเปลี่ยนไปกับการวางแผน การรบไม่ต่างกับคณิกาทิหลงไหลไปกับเสียงพิณ ทัพที่ยังไม่ระบุชื่อของแม่ทัพถูกวางแยกกันไปตั้งแต่ตะวันตกของต้าซีไปจนถึงตะวันออกของเจียงซู

การเสียทหารจากการปะทะแต่ละครั้งในหลักสิบจะทำให้อีกฝ่ายไม่ตระหนก ดูเหมือนไม่มากแต่ถ้าเสียหลายครั้งเข้าก็ไม่ค่อยเหมือนกัน นักรบของโตรุ่ยเก่งกาจ หนึ่งนายสามารถล้มทหารเลวได้หลายสิบนาย การที่เราสามารถกำจัดไปได้แม้จะเพียงหลักสิบนั้นก็เท่ากับว่าเราสามารถรักษากำลังพลของเราได้หลักร้อยแล้ว หยางเยว่ซือแย้มสรวลที่ไม่ทำให้ใครไวใจนัก

“เราจะตั้งทัพก่อวน แบ่งเป็นแปดทัพวางตัวตามแนวตะเข็บชายแดน นับตั้งแต่ต้าซีไปจนถึงเจียงซูโจมตีทุกคืนไล่ไปตามพื้นที่”

ตอนที่ ๔๓

บังคับให้ใช้

คลื่นความวุ่นวายระลอกเล็กเริ่มก่อตัวจากชายแดนตะวันตกของฝ่ายอันตะวันออกที่ปกครองโดยหยางเยว่ซือ เหนือหัวแห่งต้าซีเลือกเปิดม่านสงครามด้วยการโจมตีฐานสังเกตการณ์มองโกล ที่ดูเหมือนจะมีเป้าหมายเพื่อตัดการสื่อสารภายในของทัพมองโกลอันถือเป็นจุดแข็งของมองโกลก่อน ก็แค่ดูเหมือน...

ผู้รับหน้าที่โหมโรงในคืนแรก คือ พลเคลื่อนที่เร็วของต้าซีบุกเข้าเผาฐานสังเกตการณ์มองโกล ม้าเร็วของต้าซีโดยปกติแล้วมักจะรับหน้าที่ส่งข่าวสื่อสารระหว่างกองทหารเท่านั้น คุณสมบัติหลักของพวกเขาคือการเคลื่อนที่ได้ไว ม้าที่ใช้เป็นม้าตัวเล็กกว่าม้าศึกของกองกำลังอื่นๆ แต่วาดเปรียว ทักษะการต่อสู้ของทหารกอง

นี้ไม่สูงเท่ากองบุกทะเลลงแต่ทักษะการหลบหลีกจากภัยอันตรายถือเป็นหนึ่ง ถือว่าเหมาะสม...

‘สังหารครั้งละไม่มาก หวังผล แต่สูญเสียน้อยที่สุดก็ต้องเป็นมาเร็ว’

แม่ทัพซูเป็นผู้เลือกกองทหารให้เหมาะกับงานที่ได้รับมา ‘เผาค่ายสังเกตการณ์ของทหารมองไกลก่อน แต่ปล่อยให้เหยี่ยวบางส่วนรอดไปได้เพื่อส่งข่าวเรื่องการโดนโจมตีให้กับทัพมองไกลที่เหลือ’ ความแม่นยำในการล่าเหยื่อที่บินกลางอากาศนั้นไม่จำเป็นสำหรับงานนี้ พลธนูจึงถูกตัดทิ้งไป พระประสงค์ของเหนือหัวก็คือตัดการมองเห็นบางส่วนของมองไกลตั้งแต่คืนแรก เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับศึกคืนต่อ ๆ ไป **ศึกแปดวันแปดคืน** สำหรับชาวต้าซียั้น ไม่ต่างอะไรจากงานเฉลิมฉลองใหญ่ วิสัยเล็ดร่อนบ้าระหำของนักรบที่ดูเหมือนจะเป็นกันทั้งแผ่นดินทำให้บรรยากาศการเผชิญหน้าต่อภัยอันตรายดุคึกคักเสียจนน่าขนลุก

เสียงฝีเท้าของม้าเร็วควบทะยานยามคำคืน แม้ว่าฟ้าในคืนนี้จะไม่มืดสนิทแต่ถึงอย่างนั้นก็ได้เป็นปัญหา ด้วยความไวของทหารกองสื่อสาร ต่อให้อีกฝ่ายมองเห็นตัวก็ยากที่จะโจมตีโดนอยู่ดี ลูกธนูชุบน้ำมันเตรียมพร้อมสละพายุอยู่ที่ไหล่พร้อมด้วยกระป๋องกายม้าเร็วควบกันไปเป็นคู่ หนึ่งคนคือพลธนูที่มีหน้าที่เผาทำลายเป้าหมาย อีกคนมีหน้าที่ระวังภัยและเป็นผู้คอยเติมเชื้อเพลิงให้กับพลธนู

‘เกิดการสูญเสียน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ไม่เกิดเลยยิ่งดี
คืนแรกสำคัญ ข้ามไม่ต้องการให้ใครเสียขวัญ’

รับสั่งห้ามตายแม้จะฟังดูเป็นไปได้ยาก แต่ก็ต้องทำให้เป็น
ไปได้เท่านั้น พวกที่ทำศึกกับเจียนฉินคราวก่อนเล่ามาว่า พระองค์
รับสั่งให้ท่านเถียนไปกระซอกวิญญานกลับมาจากประตูนรกเพื่อ
กลับมารบในศึกสำคัญ ก็ไม่เชิงเชื่อว่าลือพรคนั้นเสียทีเดียว แต่ไม่
ประมาทไว้ก่อนเป็นดี เสียงฝีเท้าของม้าไม่ได้เบานักเมื่อเข้าใกล้จุด
โจมตี ก็ไม่แปลกที่อึกฉิ่งจะเริ่มสังเกตเห็น

การเคลื่อนไหวของคนในฐานสังเกตการณ์มองไกลเริ่ม
ชัดเจนจนสังเกตได้จากนอกรั้ว พลธนูของต้าซิดวยโอกาสที่อีกฝ่าย
ยังไม่ตั้งตัวขึ้นคันธนูเสียก่อน ไฟถูกจุดขึ้นที่ปลายลูกศร แม้ไม่มีการ
ส่งสัญญาณกัน แต่ถึงอย่างนั้นครเพลงจากทหารต้าซิกี่พุ่งออกจาก
แล่งแทบจะพร้อมกัน กลุ่มลูกไฟพุ่งตรงเข้าไปเน้นจุดที่เป็นกระโจม
เก็บข้อมูลสื่อสารกับส่วนที่เป็นคอนของเหยี่ยวสื่อสาร เสียงร้อง
โวยวายของกลุ่มคนข้างในดังขึ้นแทบจะพร้อมกับเสียงการตีปิกของ
เหยี่ยวตัวยักษ์ เหยี่ยวมองไกลแสนรู้มากพอที่จะเลี้ยวแบบปล่อยได้
ฉะนั้นบางตัวก็รีบบินหนีไฟจากกองเพลิงออกมาเหมือนกัน

ธนูของทหารต้าซิไม่ได้พุ่งทำร้ายเหยี่ยวสื่อสารเสียเท่าใดนัก
การยิงให้โดนเหยี่ยวที่ถูกฝึกมาอย่างดีนั้นยากสำหรับผู้ที่ไม่ได้มีความ
แม่นยำมาก การยิงเข้าไปให้โดนผู้ฝึกควบคุมการบินเหยี่ยวนั้นง่าย
กว่า ‘ทำให้ไต่รู้ตาบอดและรู้ตัวว่ากำลังตาบอด’ เหยี่ยวพวกนั้นจะ
บินหนีกลับไปตามกองกำลังต่าง ๆ ที่กระจายตัวอยู่ทั่วมองไกลแต่จะ

ไม่มีข่าวสารส่งไปถึงแม่ทัพคนใด มีเพียงแค่ความผิดปกติเท่านั้นที่อีกฝั่งจะได้รับรู้

กองเพลิงเริ่มสว่างขึ้น ไฟลามไปทั่วฐานสังเกตการณ์พร้อมกับธนูเหล็กที่พุ่งออกมาจากฐานเพื่อโจมตีกลับ ด้วยสัญญาณแล้ว กลุ่มม้าเร็วดำซีใช้การเคลื่อนที่หลบมากกว่าที่จะยกกระปีขึ้นป้องกันการโจมตีเพียงไม่นานเมื่อพอมองออกว่าสร้างความเสียหายได้เป็นที่พอใจแล้ว นายกองผู้นำกลุ่มโจมตีก็ส่งสัญญาณให้เหล่าทหารม้าเร็วควบลับ เสียงฝีเท้าม้าในขากลับนั้นดังกระหึ่มเสียยิ่งกว่าขามา ชัยชนะในคืนแรกไร้การสูญเสีย

“ทหารตายแต่เหยี่ยวกับม้ารอดอีกแล้วหรือ มองโกลเลี้ยงเหยี่ยวได้ฉลาดกว่าคนหรือ?”

หลังจากทรงอ่านรายงานคืนที่สาม หนวี่หวงตี้ก็เริ่มเกิดความประหลาดพระทัยกับผลลัพธ์ที่ได้ ความสงสัยใคร่รู้ของเหนือหัวนั้นในบางครั้งก็แสนน่าเอ็นดูคล้ายเด็กขี้สงสัยทั่วไป ‘สตรีในดินแดนนี้กรบจะสนพระทัยเรื่องการศึกบ้างก็ธรรมดาไม่ใช่หรือ’ คำกล่าวของเถียนเจิ้งชื่อทำให้ความกังขาในความโหดร้ายของเหนือหัวสิ้นไป แต่นั่นสำหรับคนอื่นไม่อาจนับรวมแม่ทัพซูเข้าไปได้ ซูหลวนคุ้นเคยเสมอว่าสงครามยังคงเร็วไปสำหรับหยางเยว่ชื่อผู้เยาว์วัย การสังหารคนยังพอมองว่าเป็นการป้องกันตัวได้ แต่สงครามนั้นไม่ใช่...

“เหยี่ยวและม้าศึกของมองโกลนั้นขึ้นชื่อว่าทั้งฉลาดและว่องไว ทั้งคู่ถูกนับหนึ่งในนักรบมองโกลมาช้านาน ม้าเป็นกอง

เคลื่อนที่ขึ้นดี เขี้ยวถือเป็นกองสือสารที่บินบนฟ้าได้” แม่ทัพซุทูลอธิบาย

“เราไม่มีทหารบินได้ใช่หรือไม่?” เหนือหัวเงยพระพักตร์ขึ้น สายพระเนตรไม่มีใครแนพระทัยนัก

...ใครจะไปรู้เล่า ขนาดม้าเร็วไม่คุ้นเคยการใช้อาวุธยังเผาค่ายมองไกลได้จนวอด ต้าซืออาจจะมืทหารบินได้ก็ได้...

“ไม่มีมนุษย์บินได้กระหม่อม” แม่ทัพซุทูลมวดคิ้ว “วิชาตัวเบาที่ไม่ใช่การบินพะยะค่ะ”

“ข้าก็ไม่ได้คาดหวังอะไรสักหน่อย”

แม้จะตรัสเช่นนั้นแต่สายพระเนตรก็ยังแสดงออกถึงความผิดหวังออกมาอยู่ดี อย่าให้เถียนเจิ้งซือเห็นสีพระพักตร์เช่นนี้เสีย ไม่เช่นนั้นราชเลขาคนเก่งจะพยายามหาทหารบินได้มาถวายให้พระองค์ ซูลวนคุณมีนิ้วมือไม่พอนับเรื่องนำปดหัวที่เถียนเจิ้งซือทำเพื่อตามใจฝ่าบาทแล้ว ‘เป็นไปได้ว่าพระองค์จะประสงค์ไปสนามรบด้วยองค์เองประมาณวันที่สี่หรือห้าของการศึก’ เถียนเจิ้งซือเตือนเขาเอาไว้ก่อนเข้าเฝ้า ‘ไม่อยากขัดพระทัยพระองค์นัก หากว่าทำให้ไม่ทรงเป็นอันตรายได้ ก็ขอให้ซูลเจียงจวินรับสนองพระประสงค์ของพระองค์’

...พาเหนือหัวที่ไม่มีราชวงศ์ติดตามเสด็จเขตชายแดนที่กำลังมีการศึกให้ทรงปลอดภัย...

มาทำเองเถิดเถียนเจิ้งซือ! ตอนนี้องกำลังส่วนหนึ่งของโด่รู่ยถูกแบ่งออกมาจากทัพหลักที่ชายแดนเจียงซู่แล้วหลังจากโดนทัพ

ดำซีโถมตีก่อวานตามชายแดนเป็นวันที่สาม แม้จะเป็นการโจมตีระดับแมลงหวี่แมลงวันที่ไม่ได้สังหารทหารชาวมองโกลมากแต่ก็สร้างความหงุดหงิดให้กับโตร์ยูไม่น้อย อย่างน้อยก็มากพอที่แม่ทัพใหญ่แห่งมองโกลจะเลือกแบ่งทัพถึงสองส่วนกระจายกำลังตามชายแดนเพื่อหยุดระลอกคลื่นเคลื่อนเข้าใกล้ทัพใหญ่

“พวกนี้เป็นไม่ใช่แม่ทัพที่มีรายนามนี้ เป็นคนสนิทโตร์ยูหรือ?”

เหนือหัวทรงชี้ไปที่หมากสีขาวบางส่วนที่ถูกเคลื่อนจากเจียงซูมายังทางเหนือของโลหยาง มันเป็นกองหมากที่ไม่มีธงนั้นแสดงว่าไม่ใช่แม่ทัพที่มีรายนามตามที่เราจะมาในตอนแรก แต่ถึงอย่างนั้นจำนวนของหมากก็ไม่มากพอจะเป็นทหารเดนตายไร้คนคุมที่รับมาทำหน้าที่เสมือนเป็นกำแพงมนุษย์กันชายแดนเช่นกัน

“ไม่เชิงคนสนิทแต่เป็นคนที่มักถูกเรียกใช้ในงานสำคัญ พะยะคะ นายกองเทาคุมพลธนู นายกองหยาคุมพลทวน” แม่ทัพซุทูลรายงาน

“พลธนูกองเล็ก พลทวนขนาดกลาง เลือกทหารฝีมือระดับกลางจำนวนน้อยมาจัดการ...” หนวีหวงตีพิมพ์รับ

การโจมตีสามคืนที่เธอวางเอาไว้เป็นการโจมตีเล็กน้อย ๆ เน้นทำลายสรรพาวุธและเสบียงมากกว่าพลรบ สำหรับโตร์ยูแล้วขั้นประทวนไว้ใจไม่ได้มากพอจะจัดการกับการก่อวานอย่างนั้นหรือ? มือน้อยกรีดพาดออกในยามใช้ความคิด โตร์ยูดูเป็นแม่ทัพที่

สมบูรณ์แบบทั้งในแง่ฝีมือและการจัดการผู้ใต้บังคับบัญชา แต่ถึงอย่างนั้น...

...ไม่วางใจคนอย่างนั้นหรือ?...

เป็นไปได้น้อยสำหรับแม่ทัพผู้รักษากमानานที่จะเลือกใช้ทหารฝีมือระดับกลางมาหยุดปัญหาเล็กอย่างการก่อกวน หากเป็นแม่ทัพคนอื่นก็คงจะใช้ทหารชั้นประทวนมาสีกี่ถึงห้ากองใหญ่กระจายตัวตั้งแต่ชายแดนต้าซีไปจรดโลหยางมากกว่า แต่โตรู้เลือกทหารฝีมือกลาง... *ไม่วางใจคนนะใช้อยู่* แต่คนทีว่ำนั่นไม่ใช่ทหารมองไกลหากแต่เป็นต้าซีต่างหาก รอยสรวลยกขึ้น สายพระเนตรพราวระริก ไม่ว่าจะด้วยสัญชาตญาณหรือความฉลาดส่วนบุคคลชายผู้นี้ก็ไม่ธรรมดาเลยทีเดียว

“ระหว่างทหารฝีมือระดับกลางจำนวนน้อยกับทหารชั้นประทวนจำนวนมาก ในกรณีรบซึ่งหน้าที่ชายแดนเจียงซู ทหารของเรารับมือกับทัพแบบใดจะสูญเสียน้อยกว่ากัน?” รับสั่งของเหนือหัวตั้งขึ้นหลังจากที่ทรงเจียบไปครู่หนึ่ง

“สูญเสียน้อยกว่า...” แม่ทัพชูทวนคำก่อนจะนิ่งไปครู่หนึ่ง

คำถามของเหนือหัวมักจะเป็นเช่นนี้ พระองค์ไม่มีคำว่าแพ้ อยู่ในความคิด สำหรับเหนือหัวแล้วผลลัพธ์ของการศึกษย่อมชนะเท่านั้น สิ่งที่จะมีผลต่อการตัดสินใจของพระองค์จึงมักจะเป็นผลหลังจากนั้นมากกว่า โดยเฉพาะในแง่ของการสูญเสียถือเป็นเรื่องหลักที่พระองค์มักเฝ้าถามถึงเสมอ ‘ไม่มีประโยชน์ถ้าชนะแล้วสูญเสีย’

เสียคนไปจำนวนมาก นั่นเรียกแพ้ไปก็ได้’ แม่ทัพซูเริ่มคำนวณความน่าจะเป็นจากฝีมือแม่ทัพที่เขาตั้งใจจะวางในการรบที่เจียงซู

“ทูลฝ่าบาทโดยไม่เกี่ยงระดับฝีมือแล้ว จำนวนน้อยไว้ก่อนย่อมดีกว่ากระหม่อม” แม่ทัพซูกราบทูล “ด้วยฝีมือของทหารต้าซีแล้ว ทหารฝีมือระดับกลางของมองโกลก็ไม่ได้ต่างกับชั้นประทวนมากนักทั้งในแง่การตั้งรับหรือบุก หากแต่จำนวนมากย่อมทำให้เกิดการเหนื่อยล้ามากกว่าพะยะค่ะ”

ชัดเจนและน่าฟังสำหรับข้อมูลที่ได้รับ สำหรับมิสเฉินแล้ว ท้าต้าซีเปรียบได้กับบ่อน้ำมันดิบที่เพิ่งผุดขึ้นมาไม่นาน ของมีมูลค่าสูง หายากสำหรับแผ่นดินอื่น และเหมือนมียู้อย่างไม่จำกัด สิ้นมีค่านั้นเหมือนของร้อน ต้องคอยระวังไม่ให้ไขหนักมื่อจนกลายเป็นสิ้นเปลือง แต่ถึงกระนั้นก็ต้องหยิบออกมาใช้ให้คุ้มค่าและถูกเวลาเช่นกัน

“ถ้าเช่นนั้นคงต้องปรับแผนกันเสียหน่อย”

เอ็ดเวิร์ด โชนั้นรักและหลงใหลในเงินตราเอามากถึงขั้นไม่ละสายตาออกจากเงินแม้แต่วินาทีเดียว เหมือนเด็กเกรดเก้าที่จ้องสาวที่ตัวเองแอบชอบในอาทิตย์สุดท้ายก่อนงานพรอม ปัญหาคือสองตาของเอ็ดเวิร์ด โชจับจ้องที่เงินในมือมากกว่าสินค้าที่ต้องประมูลจึงทำให้การยกยอกเอาเงินออกจากกระเป๋าเขาไม่ง่าย การประมูลของชิ้นแรกที่เธอรวบรวมให้คุณคิตะยามะช่วยปั่นขึ้นนั้นทำได้ประมาณ 70% ของราคาที่ต้องการให้เป็น

“ดิฉันต้องการเข้าชมการประมูลของหมายเลขสามห้าสี่”
 มิสเฉินแจ้งกับเลขาของตัวเอง

เนื่องจากเป็นงานประมูลใหญ่ สินค้าในการประมูลมีมากขึ้นจึงทำให้การประมูลสินค้าแต่ละชิ้นจำกัดผู้เข้าร่วมไว้เพียงครั้งละไม่เกินยี่สิบคนเท่านั้น แบ่งการประมูลเป็นห้องเล็กหลายห้องแทนที่จะอยู่รวมกันในโถงใหญ่ นั่นหมายความว่าผู้เข้าร่วมประมูลแต่ละคนจะมีสิทธิ์เลือกเข้าประมูลสินค้าได้จำกัดจำนวนชิ้นเช่นกัน มิสเฉินถือตัววีไอพีในมือ สิทธิการเข้าร่วมประมูลของเธอนั้นมากกว่าผู้เข้าร่วมทั่วไปอยู่เท่าตัว แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ได้คิดจะใช้สิทธิ์จนหมดมืออยู่แล้ว

“นั่นไม่จำเป็นต้องไปเลยนะ”

เลขาคนเก่งที่กำลังส่งข้อมูลการเงินและรายชื่อของผู้เข้าร่วมประมูลชุดกระเป๋ให้กับคิตะยามะเป็นการตอบแทนเงยหน้าขึ้นแทบจะในทันทีที่ได้ยินประโยคนั้น มันอยู่นอกแผนที่วางไว้ จริงอยู่ที่คุณคิตะยามะไม่สามารถฟันเงินได้ตามเป้าหมายแต่นั่นไม่ได้หมายความว่าแผนจะเปลี่ยน ยังมีทั้งแมทธิว ลี และคุณนายแอนเดอร์สันอยู่อีก ไม่น่ว่าสองคนนั้นอาจจะดึงเงินออกมาจากกระเป๋าของนายเฮ็ดเวิร์ดได้มากกว่าที่ตั้งใจเอาไว้ด้วยซ้ำ

“ปีนี้อาถรรพณ์ไม่น่าสนใจหรือ?” มิสเฉินเอ่ยในขณะที่กำลังพิมพ์บางอย่างลงในโทรศัพท์

ยังมีเวลาอีกเจ็ดสิบสองนาทีก่อนที่การประมูลสินค้าหมายเลขสามห้าสี่จะเริ่มขึ้น เธอยังพอมีเวลา แอ็กเคานต์ที่ใช้

สำหรับเข้าเว็บไซต์ระดมทุนของพวกกลุ่มนักวิทยาศาสตร์ผู้คลั่งไคล้ในเรื่องผีถูกล็อกอินอย่างรวดเร็ว ‘เล่าเรื่อง ; ปีนอาคารรพำต่ายยกครัว’ หัวข้อกระทู้ดึงดูดใช้ได้ มิสเฉินไม่มีเวลามากพอจะมานั่งเขียนเรื่องหลอนเอาเองหรอก เธอก็แค่กดคัดลอกบทความมาจาก ebook บันทึกคดีหลอนของ รองศาสตราจารย์เหยาโดยให้เครดิตไว้ท้ายกระทู้แทน กระทู้เดิมนั้นถูกตั้งขึ้นในเวลาที่คุณส่วนใหญ่กำลังแอบอู้งานออกมาเช็คเว็บไซต์พอดิบพอดี

“คนอย่างเธอจะเอาปืนเก่าเก็บไปทำอะไรเล่าลี้มี ไหนว่าจะเข้าประมูลโวนไปเป็นของขวัญให้คุณแม่ทิว?” เลขาสาวคนเก่งถามกลับ

“ของขวัญให้อาหลวนฟังดูเป็นไง” มันก็แค่ข้ออ้างโง่ ๆ เธอไม่ได้คิดจะซื้อปืนกระบอกนี้อยู่แล้ว

เฉินมีเจวนตอบก่อนจะสลับไปล็อกอินอีกแอ็กเคานต์ที่ทำเอาไว้เพื่อปั่นกระแสในเว็บระดมทุน แอ็กเคานต์ของผู้ที่อาสาเข้าร่วมสังเกตการประมูลถูกล็อกอินเข้าจากมือถือใช้แล้วทิ้งเพื่อป้องกันการถูกตรวจสอบไอพี ตัวตนของแอ็กเคานต์นี้ถูกนายเอ็ดเวิร์ดพยายามค้นหาตัวตนที่แท้จริงอยู่หลายครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเพราะความระแวงทั่วไปหรือต้องการหลีกเลี่ยงในยามที่เข้างานจริงก็ตาม แต่นั่นก็ไม่ได้ยากสำหรับมิสเฉินในการสร้างผีลึกลับตัว คุณชายฟ่านขายประวัติของนักพนันสักคนที่เขาเพิ่งจะโยนลงทะเลไปแล้วให้กับเธอ

มิสเฉินเลือกโพสต์ภาพตัวเข้างานที่ปิดบังหมายเลขผู้ประมูลเอาไว้ เล่าบรรยายภาคคร่าว ๆ ระบุว่ายังไม่เจอตัวแทนของ

การประมูลของเว็บไซต์ เพื่อให้เอ็ดเวิร์ด โซคลายใจว่าตนเองยังพอมี เวลาที่จะลักลอบไปประมูลของชิ้นอื่นอยู่ ก่อนจะไล่ตอบอินบ็อกซ์ เมสเสจของผู้ที่ร่วมโหนดในโปรเจกต์ที่สอบถามเข้ามาค้างเอาไว้ ความกังวลของผู้ร่วมโหนดกับการที่เธอยังไม่ได้พบกับตัวแทนการ ประมูลเริ่มมากขึ้นจนถึงขั้นมีการส่งข้อความไปให้เอ็ดเวิร์ดและทีม ยืนยันการเข้างานแล้ว...

“คุณชายหลวนคุณน่าจะชอบปืนใหม่แบบที่สับกระสุนเข้า รังปืนไวเป็นพิเศษและเสียงไกปืนเบามากกว่า” เลขาไลน์แทบจะแย้ง ทันที “ลืมนึกไม่เห็นต้องกังวลเรื่องนี้เลย แมทธิว ลีจะทำได้ดีเธอก็รู้”

“ดิฉันเชื่อใจแมทธิว ลีเสมอค่ะ” มิสเฉินไหวไหล่ “แต่ไม่เชื่อใจเอ็ดเวิร์ด โซ”

[ขอลูลิสต์ของที่ลงประมูลหน่อย]

ได้ผล ปลาติดเบ็ดเร็วเกินคาด คอมเมนต์หนึ่งในกระทู้ที่เธอ เพิ่งตั้งจะช่วยเหลือได้มากทีเดียว มิสเฉินโพสต์ภาพลิสต์ของประมูลที่ ได้รับแจก เธอเลือกใช้ปากกาและใส่ดาวเอาไว้ที่สินค้าที่นายเอ็ดเวิร์ด โซจะต้องประมูลตามข้อตกลงของผู้โหนดจำนวนสี่ชิ้น พร้อม ทั้งเวลาการประมูลเอาไว้อย่างชัดเจนเพื่อแสดงให้เห็นว่าเจ้าของแอด แคนตั้นจะไปดูอย่างแน่นอน และใช้ปากกาไฮไลต์ปาดของอีกสอง สามชิ้นที่น่าสนใจเอาไว้ มั่นใจได้เลยว่าหนึ่งในของเหล่านั้นจะมี ‘ปืน อาถรรพ์’ ที่เธอเพิ่งจะตั้งกระทู้ไปด้วย

[ปืนนั้นดูคุ้นนะ ใช้อันเดียวกับอันนี้หรือเปล่า? : แบนลิงก์]

คอมเมนต์หนึ่งดังขึ้นมาในขณะที่เลขาหลีนอ้มมาข้างหลัง เธอเพื่อดูว่าเธอกำลังก่อเรื่องอะไรอยู่ มิสเฉินแสวงหาเป็นไม่ว่ามันคืออันเดียวกันหรือไม่ ก่อนจะถ่ายภาพของจากใบแนะนำสินค้า ประมูลให้ตามที่คนในกระทู้ร้องขอ ถ้อยคำได้ตอบที่แสดงออกถึงความตื่นเต้นและขอเวลาไปอ่านกระทู้ก่อนนั้นดูเสแสร้งดี ในกรณีที่เธอเป็นคนตั้งกระทู้ขึ้นเองด้วยซ้ำ สมาชิกในเว็บไซต์เริ่มให้ความสนใจกับกระทู้ของเธอมากขึ้นแล้ว

“นั่นเธอจะทำอะไรนะ” เลขาหลีนถามทั้งที่พอจะเดาได้แล้ว มิสเฉินนั้นมักจะบ่นเสมอว่าการตลาดในอินเทอร์เน็ตควบคุมยากแต่เธอทำได้ดีทีเดียว

“บังคับให้เอดเวิร์ด โซใช้เงินไง” มิสเฉินเงยหน้าขึ้นมอง เลขาที่นั่งอยู่ข้างหลังตัวเองก่อนจะฉีกยิ้มให้

“ไม่ต้องมาเฉไฉเลยสิมี เธอยังไม่ตอบฉันเรื่องไวน์ของแมทธิว ลี” เลขาหลีนนั้นแสนจะอ่อนใจแต่ก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านั้น

“เรื่องนั้นยกวิสกีที่ได้มาเมื่อเช้าให้เขาแทนสิ” มิสเฉินไม่ใคร่ใส่ใจเจ้าวิสกีขวดนั้นนัก เธอเข้าประมูลช่วงเช้าแค่อุ่นเครื่องและซุ่มใช้เงินเท่านั้นแต่ดันได้มาจริง โชคดีที่มันเป็นของโปรดของแมทธิว ลี

“พระเจ้านั้นขวดลีสีลิปห้าปี เธอจะไม่ทำอย่างนั้นแน่” เลขาหลีนถลึงตาแทบจะหลุดออกมาจากเบ้าตา

“ฮ่า ๆ ๆ”

มิสเฉินหัวเราะร่วนในขณะที่กำลังไล่กลับไปตอบกระทู้เพื่อยืนยันว่าป็นที่อยู่ในการู้กับที่อยู่ในงานประมูลเป็นของขึ้นเดียวกัน

จริง และตัวของแอ็กเคานต์นี้ก็จะไปร่วมชมการประมูลด้วย ‘แม้จะไม่ได้อยู่ในข้อตกลงการประมูลของเว็บไซต์ แต่ก็อยากไปเห็นด้วยตาตัวเองสักครั้ง แล้วจะมาเล่าให้ฟังถึงของจริง’ เธอพิมพ์ ๆ ลบ ๆ อยู่หลายครั้งเพื่อให้ได้ถ้อยคำที่ดูเป็นพวกชอบของอาถรรพ์

เพียงเวลาไม่นานทั้งสองกระซุกก็เป็นที่สนใจของสมาชิกเว็บไซต์ทั้งขาประจำและขาจร ไม่ถึงยี่สิบนาทีต่อมาแอดมินของเว็บไซต์ก็พินกระซุกทั้งสองของเธอไว้หน้าเพจ ก่อนจะเริ่มมีการรวมตัวกันส่งข้อความไปกดดันเอ็ดเวิร์ด โซและทีมประมูลให้เข้าร่วมประมูลสินค้าหมายเลขสามห้าสี่หลังจากนั้น เพราะต้องแข่งกับเวลาประมูลที่กำลังจะเริ่มต้นอีกไม่นาน เดว่ากล่องข้อความและอีเมลของเอ็ดเวิร์ด โซ คงจะเต็มไปด้วยคลื่นข้อความของสมาชิกในเว็บไซต์ทีเดียว

“เธอคิดว่าเอ็ดเวิร์ด โซจะไปด้วยข้อความพวกนี้หรือ?”
เลขาไลน์ถามด้วยความไม่แน่ใจนัก

“ไปสิ เขาจะไป” มิสฉินยกยิมด้วยความมั่นใจ

ป็นกระบอกนั้นราคาเริ่มต้นประมูลไม่สูงมากและมีผู้เข้าร่วมประมูลน้อย ถ้าลองคิดตามสถิติการประมูลทั่วไปแล้ว ราคาจบของป็นกระบอกนั้นจะสูงกว่าราคาเริ่มไม่เกิน 4.6 เท่าซึ่งมันยังเป็นจำนวนที่เอ็ดเวิร์ด โซยังสบายใจที่จะจ่ายอยู่ เขาจะไปอย่างแน่นอนข้อแรกเลยเพื่อยืนยันว่าเขาและทีมไม่ได้เพิกเฉยต่อคำขอของเจ้าของเงิน และอีกข้อก็คือเขาต้องการเห็นตัวจริงของแอ็กเคานต์นั้นเต็มที

[ไม่ทราบว่าคุณสะดวกมาเจอกับผมที่ห้องโถง B ก่อนเข้าห้องประมูลสินค้าหมายเลขสามห้าสี่หรือไม่]

ข้อความจากเอ็ดเวิร์ด โขถูกส่งเข้ามาในโดเรกต์เมสเซจของเธอ มิสเจนิโบกโทรศัพท์ที่ใช้แล้วทิ้งของตนต่อหน้าเลขาลิ้นเป็นนัยว่า ‘บอกแล้ว’ ก่อนจะเหลือบตามองนาฬิกาที่อยู่บนกำแพง เหลือเวลาอีกสิบห้านาทีที่เท่านั้นก่อนที่การประมูลจะเริ่ม กว่าจะไปถึงโถง B ก็ใช้เวลาอีกพอตัว เวลาไม่มากไม่น้อย น่าจะเป็นเวลาที่เอ็ดเวิร์ดมั่นใจว่าตัวเขาจะตรวจสอบตัวจริงของเจ้าของแอ็กเคานต์ได้โดยที่ตัวเองจะไม่โดนเผยไต่ของตัวเองออกมา

“เธอไม่ได้พาคุณอยู่มาด้วย ฉันหมายถึงเขาน่าจะอยู่สะดือทะเลไปแล้ว” เลขาลิ้นบอกกับนายตัวเอง

“ก็ไม่จำเป็นต้องมีนี่ ในห้องประมูลไม่มีใครลุกไปคุยกันอยู่แล้ว” มิสเจนิตอบก่อนจะพิมพ์กลับไป

[ผมอยู่ในห้องประมูลแล้วกำลังรอคุณเข้ามา]

ความกดดันจาก ‘เจ้าของเงิน’ และ ‘สายตาที่เฝ้ามองอยู่’ ทำให้เอ็ดเวิร์ด โขละสายตาของตัวเองจากเงินอันเป็นที่รักได้อย่างง่ายดาย ปืนกระบอกเก่าที่ยังไม่ออกด้วยซ้ำถูกเอ็ดเวิร์ด โขประมูลไปด้วยราคา 6.8 เท่าของราคาตั้งต้น คุณต้องได้เห็นหน้าของเอ็ดเวิร์ด โขตอนที่แสรังขอเจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจสอบของที่เพิ่งประมูลได้ สิหน้าที่แสรังทำเป็นดีใจอย่างถึงขีดสุดที่ได้ใช้เงินอันเป็นที่รักซื้อของที่ตัวเองไม่ได้ต้องการนั้นดูไม่จืดทืดเดียว

นิสัยแท้จริงของเอ็ดเวิร์ด โซถูกเปิดเผยชัดในสายตาของมิส เฉินยามที่นังอยู่ในสนามเดียวกัน นายเอ็ดเวิร์ดเป็นคนที่ระแวงระวัง การเพิ่มจำนวนเงินพอสมควร เขาจะขยับราคาประมูลขึ้นครั้งละไม่มากจากราคาที่ผู้เข้าร่วมประมูลคนก่อนหน้าเสนอไว้ แต่เขาไม่ได้ระวังการเพิ่มราคาประมูลของคนอื่น

มิสฉินแล้งทำตัวเป็นสตรีเงินถึงที่ไม่ระมัดระวังในการใช้เงิน ขยับราคาขึ้นพรวดพราดต่อครั้งกับสินค้าที่ตัวเองไม่รู้จกดี ทำให้ทันทีที่เธอเสนอราคาก็จะมี ‘ผู้ชายที่คิดว่าผู้หญิงไม่ควรชนะการประมูลป็น’ เกทับทันทีด้วยซ้ำ

นายเอ็ดเวิร์ดไม่ได้สนใจเธอ เขาประมูลไปพลางมองหาคุณฮู่ไปพลางพยายามแสดงออกว่าตัวเองไม่ได้กังวลและจะประมูลชนะ เมื่อรู้นิสัยการใช้เงินในการประมูลแล้วก็ไม่ได้ยากอะไร ในวันนั้นแม้คุณนายแอนเดอร์สันจะทำได้ต่ำกว่าที่คาดแต่เมทริว ลีก็ทำได้สูงกว่าที่คิดเช่นกัน

ไม่ต่างกันมากสำหรับโตรูย์ หากสิ่งที่กีดตันเอ็ดเวิร์ด โซ คือ กระแสสังคมของผู้ถือเงินแล้ว สิ่งกีดตันโตรูย์ก็คือเตปูจินและตำแหน่งผู้สืบทอดที่ควรจะเป็นของเขา การเป็นผู้นำมองไกลทั้งหลายนั้นไม่่าย โตรูย์ยังเยาว์วัยแม้จะได้รับการเคารพนบนอบจากชาวมองไกลทั่วไปแต่นั้นก็ด้วยบารมีพ่อทั้งนั้น หากต้องการถูกยอมรับด้วยตัวเองแล้วเขาจำเป็นที่จะต้อง ‘มีผลงาน’ ในยุคสมัยที่การเข้าครองฮันกำลังมาแรงเช่นนี้ จะมีผลงานไหนโดดเด่น เข้าตา

เป็นที่โจษจันมากไปกว่า ‘ยึดครองเมืองของอื่น’ กัน แต่ถึงกระนั้นก็ยังมิเงื่อนไขต่อหลังตัวเป้ง ๆ ว่าด้วยฝีมือการนำทัพของตัวเองทั้งหมด

ไม่ต้องกังวลว่าทัพเสริมของกลุ่มอื่นที่จะเข้ามายุ่งยากในภายหลัง หัวเด็ดตีนขาดอย่างไรโตรู้ก็จะใช้เพียงทัพของตัวเองเท่านั้น

โตรู้ต้องการบุกเข้าเจียงซูให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เป็นที่รู้กันว่าเสปิงและอาวุธของมองโกลไม่มากพอที่จะทำศึกยืดเยื้อ ยิ่งเร็วเท่าใดมองโกลก็ยิ่งได้เปรียบเท่านั้น ฉะนั้นโตรู้จึงเลือกที่จะส่งกองกำลังฝีมือระดับกลาง เป็นคนที่เขาไว้วางใจว่าหากส่งมาแล้วไม่ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นที่ชายแดนจะเป็นเพียงการก่อกวนของต้าซี หรือมีอะไรที่มากกว่านั้นมันก็จะจบลงได้ด้วยฝีมือของนักรบกลุ่มนี้

แม่ทัพใหญ่ยังคงล้อมรอบตัวของโตรู้ใกล้เจียงซู หากเป็นเช่นนี้ วันศึกใหญ่ที่ต้องปะทะกับเจียงซูนั้นมีแนวโน้มสูงที่จะต้องเจอกับทหารชั้นประทวนจำนวนมากกับทหารฝีมือดีอีกหลายกอง อย่างที่แม่ทัพชุกเล่าไว้ จำนวนมีผลทำให้เหนื่อยล้าจากการศึกจนเพลียพลังได้ มิสฉินไม่เกี่ยงที่จะอำนวยความสะดวกให้กับทัพต้าซีเท่าที่จะทำได้ การบังคับให้โตรู้หยิบทหารชั้นประทวนสลับมาที่ชายแดนต้าซี และย้ายกองกำลังระดับกลางกลับไปนั่งตบยุบรอรอบอยู่หน้าประตูเมืองเจียงซูไม่ใช่เรื่องยาก พัดของหยางเยว่ซื่อตันกองหมากที่อยู่บริเวณด้านหลังวังหลวงต้าซีขึ้นไปห้าชั้น ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตากับแม่ทัพหนุ่มที่มองอยู่ก่อนแล้ว

“แนใจแล้วหรือกระหม่อม” แม่ทัพชูเข้าใจสัญญาณันต์
 “ไม่เคยแนใจเท่านี้มาก่อน”

“ข้าต้องไปขายแดน” เหนือหัวรับสั่งคล้ายรำพึง “ท่าน
 เกียนว่า...”

“หลังอี่และกงกงจะไม่เห็นด้วยและกังวลอย่างหนัก” เกียน
 เจิ้งซื้อตอบกลับทันทีโดยไม่ต้องรอให้พระองค์รับสั่งจบ

สีพระพักตร์ของเด็กหญิงเจื่อนลงอย่างเห็นได้ชัด ความเป็น
 ห่วงเป็นใยต่อจิตใจบุคคลรอบข้างของเหนือหัวนั้นเปรียบเสมือน
 ดอกไม้เล็กบนปลายยอดไม้ยืนต้นสูง ผู้คนส่วนใหญ่เลือกรับรู้เพียง
 ร่มเงาของไม้ใหญ่เท่านั้น แม้จะกล่าวเช่นนั้นแต่ดอกไม้เหล่านั้นก็ได้
 เห็นง่าย ออกดอกนานครั้ง ไม่นานก็ร่วงโรย เกียนเจิ้งซื้อผู้อยู่เคียง
 ข้างการแผ่กิ่งก้านมาตลอดถือเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่โชคได้เห็นการ
 ผลิดอกอย่างใกล้ชิด

“ข้าไม่มีแผนจะเรียกท่านองครักษ์กลับ” เหนือหัวรับสั่ง
 และนั่นหมายความว่าราชเลขาอย่างเขาจะต้องหา ‘ทางออก’ ให้กับ
 พระองค์

“กระหม่อมทราบดี” เกียนเจิ้งซื้อยกยืมรับ “กระหม่อมหา
 ทางพาพระองค์ไปได้หากพระองค์จะทรง...”

“ข้าสัญญาจะไม่บาดเจ็บแม้เพียงรอยข่วน”

เหมือนเด็กน้อยได้ออกไปเที่ยวเล่น สายพระเนตรเป็นประกาย เด็กน้อยตรัสรับคำด้วยท่าทีกระตือรือร้นจนเห็นได้ชัดเถียนเจิ้งจึงรู้ว่าตัวเองตามใจเด็กคนนี้จนเคยตัว แม้กระทั่งเอาหัวคนมาถวายเพื่อให้เห็นรอยยิ้มของพระองค์เขาก็ไม่เกี่ยงด้วยซ้ำ ในครั้งนี้เช่นกัน สายตาของเถียนเจิ้งซื่ออ่อนลงยามเมื่อเห็นรอยยิ้มของผู้ที่เคร่งเครียดมาหลายวัน พระองค์สมควรได้ผ่อนคลายเสียบ้างไม่ว่าการไปผ่อนคลายของพระองค์จะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม

“และจะไม่ทรงยื่นมือเข้าไปยุ่ง ไม่ว่าอาวุธเหล่านั้นจะทำงานได้ตามที่ต้องการหรือไม่” เถียนเจิ้งซื่อเอ่ยสัพท

“ใจดีกับข้าทั้งทีแล้วนำท่านเถียน วางใจข้าเถอะ ข้าไม่ใช่คนดื้อชนอะไร” มิสฉินยกยิ้มเอาใจในแบบที่มักทำบ่อย ๆ กับเลขา

เถียนเจิ้งซื่อหรีดตาลงเล็กน้อย พระองค์ไม่ยอมรับปากเรื่องนี้ทั้งที่การทดลองอาวุธจากดินดำของโลหยางที่พระองค์คลั่งไคล้หนักหนานั้นค่อนข้างมั่นคง และอยู่ในระดับที่มั่นใจได้แล้วว่าสามารถใช้ในสงครามจริงได้ แต่ถึงกระนั้นพระองค์กลับไม่ตักปากรับคำเรื่องไม่สอดมือเข้าไปยุ่ง เถียนเจิ้งซื่อจึงตรงไปที่พระเนตรกลมคู่นั้น เขามั่นใจว่าสตรีตรงหน้าจะเลือกทางที่ดีที่สุดให้กับต้าซี แต่ทางที่ดีที่สุดนั้นไม่แน่ว่าจะวางใจได้...

“อาวุธนี้กระหม่อมคิดว่าพระองค์จะใช้ในศึกใหญ่เสียอีก” เถียนเจิ้งซื่อทูลถามเมื่อเห็นว่าหน่วหวงดีเลี้ยงที่จะตอบ

“ใช้ในศึกนี้แค่แบบเดียว ไม่ต้องห่วง ตัวซีจะไม่เผยทุกอย่างที่มีในศึกขิมกลางอยู่แล้ว” รอยสรวลของเหินหัวจางหายไปเมื่อตรัสเรื่องที่จริงจัง “แค่กระตุ้นให้โตรุ่ยขยับกองกำลังเท่านั้น”

“กระหม่อมมั่นใจว่าแผนของพระองค์จะได้ผล”

เถียนเจิ้งซื้อไม่ได้กล่าวเพื่อให้พระองค์คลายพระทัยตามหน้าที่ราชเลขาเท่านั้น หากแต่เขามั่นใจในสิ่งที่หลุดออกไป เถียนเจิ้งซื้อค่อนข้างทิ้งกับความสามารถของสตรีผู้นี้ไม่น้อย ไม่ว่าตัวจริงนางจะเป็นใครก็ตาม แม้ไม่เคยลงสนามรบเลยสักครั้ง แต่ก็ไม่ได้ทำให้ผิดหวังในฐานะของผู้นำดินแดนนักรบ แผนรบที่ประหลาด หากแต่ทุกอย่างเป็นไปได้ตามที่พระองค์วางเอาไว้ราวกับว่าพระองค์กำลังบัญชาการทัพทั้งฝั่งต้าซีและมองโกลอย่างโรยารั้วนั้น วิธีการของพระองค์ทำให้เหล่าทหารเริ่มหวั่นเกรงต่อพระองค์ในหลายแง่...

แท้จริงแล้วหนวีหวงตี้แห่งต้าซีเป็นผู้มีความคิดเรียบง่ายไม่ซับซ้อนดังเช่นที่ลือกันไป ‘เป้าหมายของมองโกลคือยึดเจียงซู เป้าหมายของเราคือยึดให้ได้ก่อนมองโกลจะบุกเข้ามา ในเมื่อบัณฑิตเราข้าก็ต้องถ่วงเวลาทัพมองโกล’ พระองค์ดำริเช่นนั้นต่อทหาร

...โตรุ่ยนิยมชัยชนะศึกครั้งเดียวเท่านั้น...

วิสัยโตรุ่ยจากคำบอกเล่าของแม่ทัพทุกท่านเป็นเช่นนั้น ‘บุตรของเตปูจินไม่นิยมบุกข้า’ แน่นนอนการบุกข้าก็เท่ากับพ่ายแพ้แล้วจึงต้องบุกข้า คนไร้พ่ายก็ย่อมต้องบุกครั้งเดียว จุดอ่อนของโตรุ่ยกับเถียนฉินไม่ต่างกันนัก พวกนั้นจะรอให้มันใจว่าชนะแน่แล้วจึงเริ่มบุก ตัวซีที่ต้องการเวลาให้เหล่าบัณฑิตผู้เชื่องช้า การถ่วงเวลาของ

มองไกลนั้นง่าย แค่ออกวนให้อีกฝ่ายต้องใช้กำลังของตนเองกระจายออกมาจนไม่เพียงพอจัดทัพบุกก็น่าจะพอแล้ว แต่ถ้าต้องการแค่ถ่วงเวลาแล้ว เหนือหัวคงไม่ใช่แผนเช่นนี้ ยังมีบางอย่างที่พระองค์ซ่อนเอาไว้อีก บางอย่างที่จนบัดนี้พระองค์ก็ยังไม่เลือกจะกล่าวออกมา

“หากพระองค์จำเป็นต้องแสดงตัวในสนามรบแล้ว ในรายงานจะถือเสียว่าเป็นเหตุฉุกเฉิน และกระหม่อมจะเกลี้ยกล่อมท่านหลีกอีกกับเหล่ากงกให้เข้าใจพระองค์...” เกียนเจิ้งซื้อเลือกเอ่ยในสิ่งที่เขามั่นใจว่าพระองค์ต้องการได้ยิน

“แต่พระองค์ต้องเสด็จเจียงซูทันทีหลังจากที่เห็นผลของอาวุธแล้ว”

เกียนเจิ้งซื้อตั้งเงื่อนไขกับเธอไม่ต่างกับพ่อตั้งเงื่อนไขกับลูกหยางเยว่ซื้อหรือพระเนตรมองราชเลขาคนสนิทที่มั่นใจว่าจะสามารถยื่นข้อต่อรองกับเธอได้ ...แล้วก็ได้จริงเสียด้วย เธอที่เหลือราชองครักษ์เพียงสองคนนั้น ไม่มีสิทธิ์ที่จะฝ่าฝืนระเบียบบังคับของวังหลวงในการเสด็จชายแดนที่กำลังมีสงครามได้ ครั้นจะแก้กฎเพื่ออำนวยความสะดวกให้ตัวเองด้วยตัวเองก็จะดูไม่เหมาะสม และอาจส่งผลกระทบต่อภาพการปกครองต่อไปได้ ฉะนั้นแล้วทางเดียวที่เธอจะทำได้ดูผลงานของตัวเองก็คือให้เกียนเจิ้งซื้อช่วยเหลือเท่านั้น

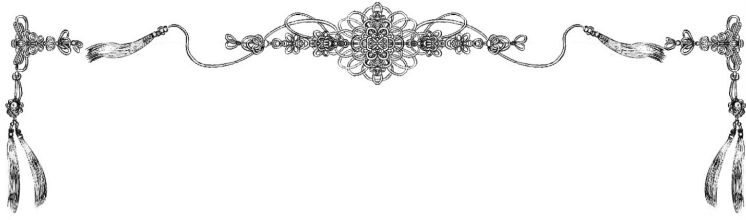
“เรื่องนั้นไม่ต้องบอกข้าก็ต้องไปอยู่แล้ว” เหนือหัวพยักพระพักตร์รับโดยง่าย

เงื่อนไขของเกียนเจิ้งซื้อไม่ได้แย่ เธอไม่คิดจะปล่อยให้สถานการณ์ในเจียงซูล่าช้าไปกว่านี้อีกแล้ว คืนที่ผ่านมามีพวกมองโกล

ใช้เกาทัณฑ์จำนวนมากโจมตีกลับจากเนินสูงเหนือโลหยาง รายงาน
ทหารบาดเจ็บสาหัสหลายสิบนายไม่ใช่สิ่งที่เธอต้องการได้ยีนนัก
และเธอจะไม่เสี่ยงยึดเชื้อให้ได้น้ำมันอีกเป็นแน่ จริ่งอยู่ที่ยิ่งยึดเข้าไป
ความได้เปรียบจะตกเป็นของต้าซี แต่คำว่าข้าเองก็ยังมีข้อจำกัดอยู่
เช่นกัน

“ข้าไม่คิดจะปล่อยให้นั่นนานไปกว่านี้อีกแล้ว”

ตอนที่ ๕๐

กองไฟในเมืองแสงน้ำ

“นางปิศาจสั่งเอาอาวุธพวกนี้ไปขายแดน คงจะแค้นจัดที่
ทหารของตัวเองถูกฆ่าเสียบ้างกระมัง”

“ไม่น่าเชื่อว่าทหารของต้าซือจะเจ็บได้ตายเป็นเหมือนกัน”

“พวกนั้นก็คนน่า โดนศรเข้าก็ตายได้เหมือนกัน”

“ใครจะไปรู้ว่าใช่คนหรือไม่ ขนาดนางปิศาจตายต่อหน้า
ต่อตาเข้าไปแล้ววันนั้น วันนี้ยังมีชีวิตอยู่มาสั่งพวกเราชนลูกไฟพวกนี้
ไปขายแดนไม่ใช่หรือไร”

บทสนทนาของเชลยศึกชาวโลหยางที่กำลังขนย้ายวัตถุกลม
ขนาดเท่าหัวคนขึ้นเกวียนล้อกว้างดังไปจนถึงเกี้ยวดำกลางป่า มีส
ฉินเล็กคิ้วขึ้นไม่รู้ว่าภาพลักษณ์ของเธอในสายตาของชาวโลหยาง

เป็นภาพแบบไหนกันแน่ ก็จริง การที่เธอฟื้นมาได้และมันก็ไม่ได้
ปกติเท่าไรนัก แต่ถึงอย่างนั้น ‘ปิศาจที่กลับมาจากความตาย’ อย่าง
นั้นหรือ น่าสนใจ ความจริงที่ว่าเอเวียผิงเกียทำให้ชาวโลหยางตกอยู่
ในสภาพนักโทษนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเหตุผลที่ทำให้ชาวโล
หยางเลือกภักดีต่อต้าซี ที่เหลือนั้นน่าจะเป็นเพราะความหวาดกลัว
ล้นกระมัง

“ว่ากันว่ากองเกาทัณฑ์ที่โจมตีต้าซีก่อนหน้านี้เป็นทัพของ
นายกองเทาคนสนิทของท่านโตรุ่ยมาเอง”

“บุตรของเตปู้จินหรือ ใครจะอยากเอาชีวิตไปแลกกัน”

“ก็ว่ากันไปเรื่อย มีใครเคยเห็นโตรุ่ยที่ว่านั้นในสนามรบจริง
หรือไม่”

ชาวโลหยางส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่มานานมากพอที่จะทันยุค
โลหยางแยกตัวมาจากมองโกล ชื่อเสียงเรียงนามของแม่ทัพมองโกล
ที่ว่าน่ากลัวนักหนาสำหรับชาวโลหยางก็ไม่ได้ต่างอะไรกับนิทาน
ปรัมปราที่เล่าต่อกันมาเท่านั้น นิทานหรือจะน่ากลัวไปกว่าสิ่งที่พวก
เขาเห็นด้วยตาตัวเอง ‘ลูกไฟของต้าซี’ อาวุธอานุภาพร้ายแรงที่เพียง
แค่กระทบพื้นก็สามารถสังหารคนได้เป็นสิบเป็นร้อยต่างหากความ
น่ากลัวของจริง

“จะให้ชนไปขายแดนโลหยางทำไมกัน ลูกไฟพวกนี้หาก
เป็นข้าจะชนไปยังชายแดนเจียงซูทีเดียว ถล่มทัพมองโกลเสียให้สิ้นก็
จบเรื่องแล้ว”

“ต่อให้เป็นโตรุ่ยมาเองก็ไม่เห็นจะต้องกลัว”

เสียงพูดคุยของเหล่าเชลยโลหยางที่บัดนี้ผันตัวกลายเป็นกองกำลังทหารภายใต้การนำทัพของต้าซีกิ้วหัวเราะราวกับว่าการล่าสังหารมนุษย์ด้วยกันนั้นเป็นเรื่องน่าสนุก ในขณะที่ขบวนอาวุธเริ่มเคลื่อนที่ไปข้างหน้า เกี้ยวเล็กสีดำที่ขนาดความกว้างไม่ถึงวาก็เคลื่อนตัวไปตามเงาไม้ขนานไปกับขบวนชนอาวุธเช่นกัน

...คนเราช่างลืมง่าย...

มิสฉินก่อกองด้วยความเบื่อหน่าย เวลาไม่นานนับจากวันที่ชาวโลหยางตกเป็นเชลยมาจนถึงวันที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของทัพต้าซิปอได้เป็นคนถืออำนาจเข้าเสียหน่อยก็ลืมความยากลำบากของผู้ที่ต้องสูญเสียได้อย่างง่ายดาย พวกโลหยางเป็นกลุ่มคนแรกที่ได้ทดลองใช้ของพวกนี้ ซึ่งพวกเขาก็เหมาะกับอาวุธขึ้นนี้อย่างเหลือเชื่อเหมาะทั้งในด้านร่างกายและนิสัยส่วนบุคคล

ระเบิดหรือสิ่งที่คนในยุคนี้เรียกกันว่า ‘ลูกไฟประดิษฐ์’ เป็นอาวุธที่ถูกพัฒนาขึ้นมาให้ใช้แบบเฉพาะงานต่องาน โดยมีความพิเศษต่างกันไป ที่จะใช้วันนี้เป็นระเบิดแบบหน่วงเวลาอย่างง่าย แรงระเบิดขนาดกลาง ใส่ระเบิดไม่ยาวมาก เส้นผ่านศูนย์กลางระเบิดประมาณห้าถึงสิบจั้ง³ ตามปริมาณดินปืนที่ใส่เข้าไป แม้จะดูไม่กว้างมากแต่ก็สังหารได้ตกลูกละประมาณยี่สิบห้านายโดยเฉลี่ยขึ้นอยู่กับการจัดกระบวนของฝ่ายตรงข้ามด้วย

มันเป็นอาวุธที่จะฆ่าได้ครั้งละหลายชีวิต หลายชีวิตที่หมายความว่าไม่ได้มาใส่ใจว่าใครตายไปบ้าง ไม่มีการสบตาครั้ง

³ จั้ง (ภาษาจีน) 丈 บอกระยะประมาณ 3.33 เมตรสากล

สุดท้ายก่อนจะสิ้นใจในจังหวะลงดาบ ไม่ได้สัมผัสว่ากำลังจะพรากชีวิตของใครบางคนไป ก็นับว่าเหมาะกับชาวโลหยาที่ไม่ได้สังหารคนเป็นกิจวัตรและมีแขนขาที่ยาวมากพอจะเป็นแกนหมุนในการขว้างวัตถุอันตรายได้ในระยะไกล

ในห้วงเวลาหนึ่งระหว่างที่เกี่ยวข้องกำลังเคลื่อนไปนั้น คำถามหนึ่งดันก่อขึ้นในใจของเธอ คำถามที่ว่าระหว่างคนที่ใช้อาวุธร้ายแรงสังหารได้ทีละมากหากแต่ไม่ได้เห็นวินาทีสุดท้ายของชีวิตเหยื่อ กับพวกแม่ทัพที่สังหารไปทีละคนแต่ได้เห็นในช่วงวินาทีสุดท้ายของชีวิตทุกชีวิตที่กำลังพรากไป คนแบบไหนที่โหดร้ายกว่ากัน? แยกที่เป็นเช่นนั้นเพราะในความจริงแล้วการพรากชีวิตคนนั้นไม่จำเป็นต้องนับว่าแบบไหนโหดร้ายกว่า

...ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อมการฆ่าคนก็ไม่ได้ต่างกัน...

ฉินหลวนคุนมักจะพูดคำนี้อยู่เสมอ เจ้าพ่อที่ฆ่าคู่อริเป็นว่าเล่นกล่าวหาคนที่ช่วงชิงโอกาสในการมีชีวิตอยู่ของผู้คนไปทางอ้อมอย่างเธอ มีสฉินหลับตาลงครู่หนึ่งความลึกลับใจที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องที่เลี่ยงไม่ได้ มือทั้งสองข้างเย็นเยียบในยามที่นึกถึงสิ่งที่ตนเองกำลังจะลงมืออีกครั้ง เธอเป็นมนุษย์ในยุคหลังสงคราม ยุคที่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เป็นเรื่องรับไม่ได้ในสังคม (แต่ก็ยังมีคนพยายามทำอยู่) วัฏกรรมของคนที่ทำในยุคก่อน ๆ นั้นเรียกได้ว่าถูกเสียบประจานทางประวัติศาสตร์ไม่ว่าจะเป็นประวัติศาสตร์ที่เขียนโดยใครก็ตาม มีการจัดงานรำลึกถึงผู้สูญเสียอยู่เป็นประจำเพื่อตอกย้ำความผิดของผู้กระทำอยู่เสมอ

สีหน้าของหญิงสาวซีดลงเล็กน้อย โชคดีที่เกี้ยวนี้เป็นเกี้ยวที่อยู่คนเดียว อย่างน้อยในช่วงที่เธอลังเลก็ไม่ต้องระวังกิริยาตัวเองเสียเท่าใดนัก ภาพคนร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดจากเปลวเพลิงและแรงระเบิด กองศพจำนวนมากที่จะเกิดหลังจากนี้ กลิ่นคาวเลือด และสงครามนั้นไม่ใช่ภาพที่น่าสุนทรีย์ เงินมีจวนไม่ชอบสิ่งนี้ **แต่เธอไม่ใช่เงินมีจวน...**

เกี้ยวหยุดลงที่ริมหน้าผาท่ามกลางผืนป่าและเงาไม้ริมชายแดนโลหยางที่นับเป็นจุดอับจุดหนึ่ง เธอไม่ได้ตามขบวนทหารจนระเบิดไปยังเขตสงคราม แผนของเถียนเจิ้งซื่อคือตรงกลางระหว่างความต้องการของเธอ กับ สิ่งที่พึงกระทำในสถานการณ์สงคราม เกี้ยวจะพาเธอเดินทางขนานไปกับขบวนอาวุธที่เคลื่อนไหวกว้างไกล กองเสบียง

นกเหยี่ยวไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างของยานพาหนะได้ หากมองจากข้างบนแล้ว เธอจะเหมือนอยู่ในขบวนเดียวกับพวกที่ขนอาวุธไป หลังจากนั้นเมื่อเข้าสู่บริเวณที่บิดาที่เหยี่ยวสอดแนมไม่สามารถมองเห็นได้ เกี้ยวของเธอจะแยกตัวออกจากขบวนในยามเดินทางไปยังจุดอับสายตาริมชายแดนเพื่อ ‘ทอดพระเนตรการศึกตามพระราชอัธยาศัย’ หากต้องการสั่งการอะไรเพื่อเติมลูกเงินให้แจ่มกับท่านจอมยุทธ์ซึ่งติดตามอารักขาเกี้ยว แล้วเขาจะส่งข่าวไปถึงชายแดนเอง

มือเล็กยกเปิดม่านเกี้ยวเพียงครึ่ง ลมเย็นยามค่ำคั่นพัดผ่านเข้ามาในเกี้ยวเล็ก กลิ่นดินหลังฝนทำให้รู้สึกสงบแต่ถึงอย่างนั้นก็มี

ได้ช่วยอะไรมากนักสำหรับคนที่สั่งระเบิดพรากชีวิตคนไปแล้ว ในอีกไม่ถึงชั่วยามเมื่อตะวันตกดินแล้วสงครามก็คงจะเริ่มขึ้น สายพระเนตรของเหินหัวทอดออกไปข้างหน้า พื้นที่เขียวชอุ่มที่เก็บเกี่ยวผลผลิตได้ปีละฤดูเดียว ไร่ชาแดนติดทะเล สงครามขยายดินแดนสำหรับมองโกลไม่ใช่ทางเลือกแต่เป็นสิ่งที่ต้องทำ ไม่ใช่เพียงมองโกลเลี้ยงไม่ได้ เจ้าของดินแดนติดทะเลอันอุดมสมบูรณ์อย่างเธอเองก็เลี้ยงไม่ได้เช่นกัน

...ในสงครามถ้าไม่ฆ่าอีกฝ่ายแล้วคนที่ถึงฆาตก็จะเป็นเรา...

ฟ้าเริ่มมีดลทศนวิสัยจากตรงนี้ไม่ชั้ตนักแต่ก็ยังพอมองเห็นกองทัพของมองโกลเริ่มออกมาจากฐานที่ตั้งรวดเร็วเหมือนกับฝูงคางคกที่บินออกจากถ้ำ มิสฉินกำลังได้เห็นภาพของสงครามจากสองตาของตัวเองเป็นครั้งแรก นักรบมองโกลแม้จะเป็นทัพย่อยแต่การเคลื่อนที่ก็เป็นไปอย่างเป็นระเบียบและเข้มแข็งน่าเกรงขาม ขนาดมองจากระยะไกลยังสัมผัสได้ถึงความดุติ้น การตีวงล้อมเป็นรูปครึ่งวงกลมของทัพมองโกลเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทักษะที่ว่ากันว่าสังหารทหารม้าได้นั้นตั้งแถวรอสัญญาณอยู่ตรงหน้า ท่าทีของพวกนั้นไร้ความหวาดหวั่นต่อคำชื้ออย่างสิ้นเชิง

เมื่อเห็นศัตรูจริงกับตาความลังเลที่เคยมีก็หายไปโดยที่ตัวเองไม่รู้ด้วยซ้ำ สายตาของมิสฉินเลื้อยไปทางกองกำลังของตัวเองทันทีเพื่อตรวจสอบว่าระเบิดถูกนำเข้าสู่กระบวนทัพหรือยัง ทัพม้าสีในคืนนี้เป็นทหารม้าสีและกองเสริมที่เป็นชาวโลหยาง จากตรงนี้เธอมองไม่เห็นวัตถุที่ต้องการ แต่ถึงอย่างนั้นพวกตัวโต ๆ นั่นก็คือโล

หยางเป็นแน่ ไม่มีทางที่ทหารดำซี้จะพาชาวโลหยางเข้าสนามรบโดยไม่นำเอา ‘ลูกไฟ’ ไปด้วยหรอก

เวลาแห่งการลั่นกลองรบเริ่มใกล้เข้ามาแม้ว่าสองมือของเธอจะเย็น หากแต่อารมณ์ของเธอไม่เย็นเท่าใดนัก

ติ๋ง ติ๋ง ติ๋ง

เสียงลั่นกลองรบบดงขึ้น ธงจากฝ่ายมองโกลยกลงเป็นสัญญาณให้ธนูพุ่งออกจากแล่ง กลุ่มลูกธนูจากมองโกลมากพอที่จะทำให้เธอเห็นเป็นกลุ่มริ้วสีดำพุ่งไปทางทหารของเธอ พระชนงของหนวีหวงตีฆมวดทันที

ดำซี้เองก็ลั่นกลองรบเป็นสัญญาณเช่นกัน กองทหารดำซี้และชาวโลหยางก่อนจะแปรแถวแยกเป็นกองย่อยอย่างรวดเร็ว โล่เหล็กที่ไม่ค่อยได้ใช้ถูกยกขึ้นเพื่อป้องกันการโจมตี ดาบและกระบี่ถูกยกมาเพื่อป้องกันการโจมตีของธนูบ้าง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้มากมายเท่าปกติ แผนวันนี้ดำซี้ไม่ใช่ฝ่ายบุก

ติ๋ง ติ๋ง ติ๋ง

สัญญาณของมองโกลดงขึ้นเป็นครั้งที่สอง ธงแดงถูกยกลงอีกครั้ง คราวนี้ฝนธนูไม่ได้มาขนานแนวรบดังเดิมแล้ว เมื่อเห็นว่าทหารดำซี้แยกกองออก การพุ่งเป้าก็แยกออกไปตามกองทหารที่แยกไป เห็นได้ชัดว่ากองธนูของมองโกลนั้นไม่ใช่พวกทหารเลวอย่างพวกเฉียนฉิน พวกนั้นไม่ได้ยิงเพียงแค่เหนี่ยวคันศรหากแต่มีเป้าหมายชัดเจน และไม่รอการส่งสัญญาณหรือคำสั่ง หากดอกแรกพลาดแล้วก็จะขึ้นคันและยิงต่อทันที จากมุมหน้าผานั้นธนูระลอก

สองไม่ได้มาเพียงริ้วแรกหากแต่ยังคงยิ่งออกมาเรื่อย ๆ ไม่เปิดโอกาสให้ทหารดำซีเคลื่อนไหวได้ การเคลื่อนไหวของดำซีถูกตรึงเอาไว้แล้ว

ติง! ติง!! ติง! ติง!!

ระหว่างที่สถานการณ์ยังไม่ดีขึ้น เสียงสัญญาณก็ดังมาจากฝั่งของมองโกลอีกครั้ง นักรบอีกกลุ่มเข้าสู่สนามรบ เสียงเกือกม้ากึกก้องดังขึ้นพร้อมกับเสียงโห่ร้องและธงสัญลักษณ์ที่แตกต่างกันออกไป กองทวนของมองโกลเข้าสู่สนามรบในคำคืนนี้แล้ว

...ไหนว่ากองทวนอยู่ไกลออกไป?...

เหนือหัวแห่งดำซีเริ่มนั่งไม่ติดพระที่นั่ง พระองค์ลุกขึ้นแต่หันไปเห็นสัญญาณห้ามออกจากเกี้ยวจากผู้คุมเกี้ยวเสียก่อน หน่วหวงตี้หรือพระเนตรลง พระพักตร์ฉายแววไม่ถูกพระทัยนักแต่ก็ยอมประทับนั่งลงแต่โดยดี พลทวนกับพลธนูรวมตัวกันอย่างนั้นหรือ? ถือเป็นการเพิ่มขนาดทัพเป็นเท่าตัวจากการศึกที่ผ่านมา แสดงออกถึงการต้องการปิดเกมเร็วของอีกฝั่งอย่างชัดเจน หัวใจของเหนือหัวเต้นแรงจนได้ยินเสียงก้องภายในหู ใจหนึ่งก็กังวลกับความปลอดภัยของทหารแนวหน้าแต่อีกใจหนึ่งกลับเห็นความได้เปรียบที่กำลังจะเกิดต่อจากนี้ หากเป็นทหารฝีมือระดับกลางสองกองแล้วละก็ คืนนี้เหมาะทีเดียว...

โล่ของทหารดำซีลดระดับลงเมื่อการโจมตีจากธนูบางตาลง ทหารดำซีต่างก็ใช้ทักษะของตัวเองในการปิดป้องธนูแทนที่จะยกโล่ขึ้น เสียงฝีเท้าของพลทวนมองโกลใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ สายตาของชาวโล่หยางที่อยู่หลังโล่จับจ้องไปที่การเคลื่อนที่เข้ามาของกองทวน

แต่ละคนมีระยะขว้างไม่เท่ากัน ไฟถูกจุดที่ปลายขนวน เมื่อเหล่านกทองทวนก้าวเข้ามาวัตถุสีดำก็พุ่งออกไปในเวลาทีใกล้เคียงกัน กะเอาให้ลงตรงกลางกระบวนมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เมื่อโยนเสร็จเจ้าตัวก็คุกกายลง ทหารดำซียกโล่ขึ้นคุ้มกันเป็นทรงหลังเต่า

ตูม!!!

เมื่อขนวนเข้าไปถึงชั่ว ‘ลูกไฟ’ ดำซียก็แผลงฤทธิ์ กองทวนมองไกลแตกฮือออกแทบจะทันที จากหน้าผานั้นเห็นเพียงแสงไฟลูกเล็กบ้างใหญ่บ้าง ได้ยินเพียงแค่เสียงจากระยะไกลเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นก็มั่นใจได้ว่าผลลัพธ์ไม่เลวนัก เสียงการระเบิดนั้นกระหึ่มเสียยิ่งกว่าเสียงร้องของทหาร กองทวนแตกฮือไม่พอ กองธนูเองก็ไม่สามารถจะรักษาแนวการโจมตีได้ การหนีตายของทหารมองไกลเกิดขึ้นอย่างไม่อาจควบคุมได้

“ทูลฝ่าบาท ได้เวลาแล้วพะย่ะค่ะ” เสียงเตือนจากนายทหารที่คุมเกี้ยวตั้งขึ้น

หนวีหวงดีพยักพระพักตร์รับก่อนจะปิดม่านหน้าพระเกี้ยวลงเป็นสัญญาณว่าเธอเองก็พร้อมเดินทางแล้วเช่นกัน ทางนี้ไม่มีอะไรน่าห่วงแล้ว วันพรุ่งนี้ทหารมองไกลจากหน้าเจียงซูก็จะย้ายตัวมาเป็นหนูลองระเบิดที่ชายแดนโลหยางต่อ การดิงเงินออกจากกระเป๋าส่งสำเร็จเกินเป้าที่ตั้งไว้

“รายนามของจวนที่มีคนของเตปูจินแฝงอยู่ทั้งที่เจ้าของจวนรู้ตัวและไม่รู้ตัว”

สิ่งที่จางซงอวี่ไม่คิดว่าจะได้รับจากองค์กรหลักถูกลงตรงหน้า ‘คนของเตปจิ้น’ หรือ? ให้ตาย คนของต้าซีจะรู้เรื่องในเจียงซูมากเกินไปแล้ว สีหน้าของจางซงอวี่แปรเปลี่ยนไปเพียงเล็กน้อยก่อนจะกลับมานิ่งสงบดังเดิม เมื่อกล่าวถึงต้าซีแล้วทุกคนยอมนึกถึงเมืองนักรบที่เก่งกาจยามทำการศึก ไม่มีใครรู้ว่านอกจากการศึกแล้วต้าซีสามารถทำอะไรได้บ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องข้าวสารต้าซีไม่ได้ด้อยไปกว่าเมืองบัณฑิตเลยสักนิด

“ไม่คิดว่าจะยังมีอยู่อีก” บัณฑิตจางฟิมพำ เมื่อได้อ่านรายนามดังกล่าวแล้วเขาพบว่ายังมีอีกหลายชื่อที่คาดไม่ถึง...

...อีกมากเลยทีเดียว...

ในตอนนี้นับัณฑิตเจียงซูทั้งที่ถือตำแหน่งขุนนางฮั่นและไม่ได้ถือตำแหน่งขุนนางฮั่นถูกแบ่งออกเป็นสามกลุ่ม กลุ่มแรกคือกลุ่มที่เห็นด้วยกับมหาบุรุษก่อเรื่องที่เจียงซูควรเปลี่ยนแปลงเพื่อความอยู่รอด ซึ่งคนกลุ่มนี้ก็จะติดตามเก้อซือเสียนไปทุกที่ที่ดูเงา ไม่แปลกที่รายนามกว่าแปดส่วนที่อยู่ในมือเขาจะเป็นคนจากกลุ่มนี้ อย่างที่คิดไว้ เก้อซือเสียนหรือจะกล้าตัดขาดจากฮั่นโดยขาดแรงสนับสนุนจากภายนอก เขาอาจเป็นมหาบุรุษแต่มีไช่คนที่อาจหาญปานนั้น

กลุ่มต่อมาคือกลุ่มขุนนางและบัณฑิตที่ไม่เห็นด้วยกับเก้อซือเสียนและแสดงออกอย่างชัดเจนว่าต่อต้าน โชคไม่เข้าข้างกลุ่มนี้เท่าใดนัก คนกลุ่มนี้ถูกคนของเก้อซือเสียนอันเป็นกองกำลังเล็ก ๆ ล้อมเรือนที่ปักเอาไว้ และเฝ้าจับตาพฤติกรรมอย่างใกล้ชิด ยังไม่มีความรุนแรงทางร่างกายเกิดขึ้นกับคนกลุ่มนี้ แต่เพียงแค่ลิดรอน

เสรีภาพในการคิดนั้นก็ถือว่าร้ายแรงมากแล้วสำหรับบัณฑิต จะว่าไป
 งามซงอวี่เพิ่งได้รู้ในตอนนี้อเองว่าเกือซื้อเสียนช่องสุ่มกำลังเอาไว้มาก
 เพียงใดภายได้จุมุกสกุลงาม ซึ่งจำนวนที่มีก็ทำเอาคนเป็นเจ้าเมือง
 หน้าชาไม่น้อย

กลุ่มสุดท้ายคือกลุ่มที่ ‘เป็นกลาง’ คำว่าเป็นกลางในที่นี้ไม่
 ได้หมายความว่า เป็นกลางและพร้อมจะเป็นกรรมการไกล่เกลี่ย
 ทำความเข้าใจให้ทั้งสองฝ่ายและพยายามหาจุดลงตัวในการแก้
 ปัญหาเจียงซูต่อไป แต่หมายความว่า เป็นกลางเพื่อรอเลือกข้างที่
 ชนะ หากข้างไหนดูมีท่าทีจะได้เปรียบกว่า คนกลุ่มนี้ก็พร้อมจะเท
 ความไว้นื้อเชื่อใจให้ทันที ฟังดูอาจจะคล้ายคนขลาด แต่เชื่อเถอะว่า
 ในสถานการณ์เช่นนี้การเป็นคนขลาดไม่ใช่ทางเลือกที่แย่นัก
 ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็ลู่ซุน...

มีนักปราชญ์ท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า ‘แม้ในยามที่ปัญญามีมืดมิด
 ก็ตาม มนุษย์ยังสามารถที่จะหาทางมีชีวิตอยู่ได้ ในเวลานั้นบัณฑิต
 ควรมองไปยังคนเขลาและคนขลาดที่ยังหายใจอยู่’ ไม่มีใครเอาตัว
 รอดได้ดีไปกว่าคนขลาด คนตาขาวนั้นกลัวตาย คิดง่ายสั้น แต่
 สัญชาตญาณการเอาตัวรอดเป็นเลิศ หากว่าลู่ซุนคนขลาดเลือกยืน
 ข้างต้าซีแล้วละก็ บางทีในสถานการณ์สงครามเช่นนี้ ดินแดนนักรบก็
 อาจจะเป็นคำตอบที่ถูกต้อง...

แม้จะยังมองไม่ออกว่าหลังจากสิ้นสงครามไปแล้วจะเป็น
 อย่างไรต่ออีกตาม หากในยามนี้น้ำหลากก็ให้หนีน้ำ หากไฟไหม้ก็ให้
 ดับไฟ แก่สิ่งที่อยู่ตรงหน้าก่อนอย่าเฝ้ามองอนาคตให้มากไป

“อีกเรื่องที่ท่านควรทราบ” องค์กรกษัตริย์เอ๋ยขึ้น “บัดนี้การรุกรานของมองโกลคืบเข้ามาถึงตอนกลางของโลหยางแล้ว คาดว่าวันพรุ่งนี้อาจจะเข้าประชิดชายแดนโลหยาง-เจียงซู”

“ไวจิ้งเซียว” จางซงอวี่ไม่อาจคาดเดาได้ว่าหนวีหวังตั้งทรงวางแผน ‘ศึกถ่วงเวลา’ เอาไว้กี่วัน การถูกเร่งรัดเข้ามาทำให้สีหน้าของบัณฑิตหนุ่มไม่สู้ดีนัก

“กลุ่มมหาบุรุษก็รู้สึกพิกแล้วที่ท่านจางกลับเข้าเจียงซูโดยไม่มีคนของเฉียนฉินมาด้วย ที่จวนของบัณฑิตไท่เองก็มีการเคลื่อนไหวเช่นกัน” องค์กรกษัตริย์เฝ้าให้ข่าวสารแก่เขา

องค์กรกษัตริย์ทั้งสองที่ติดตามเขามานั้นแบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจน แม้จะกล่าวว่ามาเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับจางซงอวี่ แต่ดูไปแล้วก็ไม่ได้ใกล้เคียงกับคำว่าอำนวยความสะดวกเสียเท่าใดนักเหมือนมาเพื่อควบคุมบทบาทการเดินของจางซงอวี่ในเจียงซูเสียมากกว่า องค์กรกษัตริย์รับหน้าที่คอยตรวจตราสถานการณ์รอบนอกเจียงซูและติดต่อกับ ‘บางคน’ จากต้าซี ในขณะที่องค์กรกษัตริย์คอยดูความเคลื่อนไหวภายในเจียงซู เรียกได้ว่าหูตาของต้าซีในเจียงซูนั้นแม้จะมีเพียงสองคู่แต่ก็เห็นได้อย่างทั่วถึงไม่น้อย

กำแพงเจียงซูจะไม่แน่นอนตลอดกาล คำว่า ‘ศึกถ่วงเวลา’ โดยหลักก็คือเป็นไปเพื่อถ่วงเวลาเท่านั้น การศึกจะไม่ได้จบลงก่อนที่จะมาถึงเจียงซู ไม่ว่าอย่างไรไฟสงครามก็จะลามมาถึงเจียงซูอยู่ดี และขณะนี้ก็ลามมาจนเกือบจะเลียกำแพงเมืองเต็มที่แล้วด้วย ไม่ใช่เพียงเขาที่รู้ เก๋อซือเสียนก็ย่อมรู้

‘การปราบปรามศึกที่ประชิดชายแดน ดับไฟร้อนของเมือง’
จะเป็นผลงานที่รูปธรรมมากที่สุด ต่อให้คนที่เลวที่สุดในเจียงซูก็ยัง
สามารถเข้าใจได้ เก้อซือเสียนและพรรคพวกจะได้เป็นผู้กอบกู้เจียงซู
ทันที หากทุกอย่างถูกแก้ไขได้ด้วยดีตามแผนแล้วการพลิกชั่วอำนาจ
ในใจชาวเมืองเจียงซูก็คงง่ายราวกับพลิกฝ่ามือ ฉะนั้นเมื่อได้ยินข่าว
การรुकืบเข้ามาของไฟสงครามพร้อมกับข่าวการกลับเมืองของจาง
ชงอวี๋แล้ว ก็เป็นไปได้สูงทีเดียวที่เก้อซือเสียนอาจจะมาเคาะจวน
ของเขาในอีกไม่กี่ชั่วยามนับจากนี้

“เรื่องที่คุยกันไว้ ท่านจางจะให้จัดการเลยหรือไม่”
องครักษ์หลี่ถามขึ้นเมื่อเห็นว่าเขาจ้องกระดาษรายนามอยู่นาน

“อีกสักสี่ชั่วยามจวนว่าการก็น่าจะถูกเคาะแล้ว หากท่าน
ทั้งสองจะเตรียมการก็เริ่มเลยเถิด”

เสียงเคาะโมงยามบ่งบอกว่าเข้ายามอิงซี่⁴แล้ว ฟาด้าน
นอกยังมีดึกเกินกว่าที่ใครก็ตามจะตื่นจากนิทรา อาภาศยามดึกสงัดเช่น
นี้ควรเย็นแต่คืนนี้กลับรู้สึกอบอ้าวเพราะความชื้นของฝนที่เพิ่งจะ
หยุดลงไป เมฆสีเทายังคงลอยอยู่เหนือดินแดนแห่งปราชญ์บ่งบอก
ว่าฝนที่เพิ่งหยุดไปนั้นอีกไม่นานก็คงจะตกอีกครั้ง

จางชงอวี๋นั่งอยู่ที่โต๊ะว่าการเจียงซูดังเช่นทุกครั้งที่ออก
ว่าการ หากแต่วันนี้บริเวณล้อมรอบนั้นกลับไม่มีแม้แต่เงาของ
บัณฑิตหรือแม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยภายในจวน

⁴ ยามอิงซี่ (ภาษาจีน) เวลา 03:00 น. - 05:00 น.

ว่าการ แสงไฟจากเทียนที่จุดเพียงเล่มเดียวนั้นส่องเลือนราง สายตาของบัณฑิตหนุ่มจึงมองไปยังประตูใหญ่ของจวนว่าการราวกับกำลังรอบางอย่างอยู่

ใช่ จางซงอวี่กำลังรอ หากแต่ไม่ได้รอคน เขากำลังรอเวลา **เวลาที่มหาบุรุษเชื่อมั่นใจว่าจางจะสิ้นอำนาจ** ฟังดูจงหองไม่น้อยกับแนวคิดของผู้ที่ทำงานรับใช้สกุลใหญ่มาตลอด แต่ในความเป็นจริงแล้วกลับเป็นสิ่งที่เรียบง่ายที่สุดสำหรับผู้ที่ต้องการจะสร้าง ‘ความยิ่งใหญ่’ ให้กับชื่อของตัวเอง มหาบุรุษเก๋อนั้นมีประสบการณ์การเป็นมหาบุรุษมานาน เขารู้ดีทีเดียวกับขั้นตอนเหล่านี้...

เยี่ยงมหาบุรุษทุกคนในหน้าบันทึก ทุกการฝึกฝนอย่างยากลำบากและการเตรียมการอย่างแยบยล (ในกรณีนี้คือการเข้าไปเคาะตามบ้านของบัณฑิตคนอื่นเพื่อชักจูงมาเป็นพรรคพวกและร่วมก่อกบฏ) จะถูกลืมนั่นไป ไม่มีใครสนใจเรื่องเหล่านั้น ตามหลักการบันทึก ผู้จัดจะไม่เลือกหลายวันนัก ส่วนมากจะเลือกวันที่เป็น ‘ประเพณีมากที่สุด’ นั่นคือ **วันนี้** วันที่จะเกิดการเปลี่ยนถ่ายอำนาจ

‘มหาบุรุษเก๋อได้ทำการ ‘เสียดล’ เข้ายึดอำนาจจาก ‘ผู้นำเจียงซูในขณะนั้น’ ผู้ที่เชื่องช้าจนทำให้เจียงซูเสียผลประโยชน์

ถ้าให้เดาข้อความในบันทึกที่เก๋อซือเสียนตั้งใจเอาไว้ก็คงไม่ได้หนีไปจากนี้มากนัก ไม่มีเสียหรือกมมหาบุรุษที่ถูกยกย่องจากผู้คนโดยบังเอิญ ทำความดีแล้วมีคนมาเห็นพอดี นั่นเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้น แม้กระทั่งในยุทธภพก็ไม่มี มีหรือข่าวที่จางซงอวี่กลับเข้าเมืองมาแล้วตามหาท่านไควและเหล่าบัณฑิตจะไม่ถึงหูของเก๋อซือเสียนจน

กระทั่งตอนนี้ ลองสามารถชั่งสุ่มกำลังได้จุมกุศลจนมาได้มากขนาดนี้กับเรื่องเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องยากเย็น แต่ที่ร้อเวลามาจนถึงบัดนี้ เพราะยังไม่มั่นใจต่างหาก แต่คืนนี้ต่อให้ยังไม่มั่นใจก็ไม่มีทางเลือกแล้ว...

เสียงฝีเท้าของคนกลุ่มใหญ่ก้าวเข้ามาในจวนว่าการเมืองเจียงซู ในยามที่มีเพียงเสียงน้ำค้างกับเสียงสับดึกของแมลงกลางคืนนั้น เสียงฝีเท้าของผู้คนแม้ไม่มากเท่ากองทัพแต่ก็ดังราวกับแผ่นดินกำลังจะถล่มได้เหมือนกัน แสงสลัวในจวนว่าการทำให้จางซงอวี่มองเห็นหน้าคนที่เดินเข้ามาไม่ชัดเจนแต่ถึงอย่างนั้นจากรูปร่างที่เห็นก็ไม่ได้จะจดจำไม่ได้เสียทีเดียว จางซงอวี่ยกขาที่เย็นชืดขึ้นจับท่ามกลางแสงเทียนที่สับดับไหวตามแรงลม เขามองหน้าผู้ที่เดินเข้ามาด้วยสายตานิ่งสงบ

“นี่กว่าใคร ท่านจางนี่เอง” เสียงของบัณฑิตไท่ต่งขึ้น “มานั่งลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ในจวนว่าการยามวิกาลเช่นนี้ดูไม่สมตำแหน่งเจ้าเมืองเจียงซู...”

บัณฑิตไท่ชายผู้ที่มักจะออกปากเสมอว่าการเปลี่ยนแปลงควรเกิดขึ้น ตัวซีกำลังจะพลิกชั่วอำนาจของฮั่น เฉียนฉินกำลังเสื่อมถอยลง ชายผู้มั่นใจว่าเฉียนฉินจะไม่มีทางยื่นมือเข้ามาช่วยเจียงซูตั้งแต่ก่อนที่เขาจะเดินทางออกจากเจียงซูเสียอีก พอมองย้อนกลับไปถึงสิ่งที่ถกเถียงกันในวันนั้นและสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้แล้ว เรื่องทุกอย่างก็ปะติดปะต่อกันได้อย่างง่ายดาย

“บัดนี้เขียนฉินก็เหมือนกับไม้ล้มใหญ่หากแต่ไล่ในกลาง
การก่อกบฏภายในหากกล่าวว่าจะไม่กระทบเขียนฉินเลยก็คงเป็นการ
โกหกไปมาก”

บัณฑิตไท่แสดงออกอย่างชัดเจนมาโดยตลอดว่าไม่คิดขึ้น
ตรงต่อเขียนฉิน แคมตอนนั้นยังออกปากสนับสนุนต้าซีเสียเต็มที่จน
ขัดหูขัดตากับบัณฑิตผู้ยังภักดีต่อฉิน บัณฑิตไท่พูดสนับสนุนให้จำ
ยอมแก่ต้าซีทั้งที่มีคนของมองโกลอยู่ในจวนของตัวเองตั้งแต่บัดนั้น
อีกทั้งเขานับเป็นจวนแรก ๆ ที่มักจะได้รับการติดต่อจากมองโกล
เสมอ นั่นแสดงว่าเขาต้องได้รับความวางใจจากฝั่งมองโกลไม่น้อย
บัณฑิตผู้แสสร้งเป็นผู้ที่ต้องการเห็นอันอยู่อย่างยั่งยืน ตั้งถึงขั้นกล้า
ลดศักดิ์ศรีเพื่อรักษาสัมพันธภาพระหว่างดินแดน เขาแสดงได้แนบ
เนียน... แต่ยังเร็วเกินไปที่จะชื่นชมใจของอันหัวสมัยใหม่อย่าง
บัณฑิตไท่ เพราะเรายังมีอีกคนที่ทำได้ดีกว่านั้น

“เจ้าบาดาลก็ยิ่งดีกว่าสตรี!” เสียงของมหาบัณฑิตเก้อ
กระซกกระซัน “อย่างน้อยเจ้าบาดาลก็ไม่หาเรื่องกับผู้มีพระคุณ
ของตัวเอง จะเจียงซูก็ดี ต้าซีก็ดี ต่างก็ได้รับการช่วยเหลือจากเขียน
ฉินให้แผ่นดินสงบทั้งนั้น เราไม่ควรจะลืมเรื่องนั้น”

ไม่ว่าใครต่างก็ได้รับการช่วยเหลือจากเขียนฉินและควรเป็น
ผู้กตัญญูอยู่เสมอ จางซงอวี้ยังจำสีหน้าของมหาบุรุษผู้พยายามที่จะ

ปกป้องศักดิ์ศรีของเฉียนฉินได้ดี จิตใจมนุษย์ยากแท้หยั่งถึง อันวาทกรรมจะแสดงออกอย่างไรก็ได้หมายความว่าในใจเป็นเช่นนั้น เก้อซือเสียนมิได้ให้ความเคารพแก่เฉียนฉินก่อนที่จะหยางเยว่ซือจะเกิดอีกกรรมัง แต่ถึงอย่างนั้นกลับสามารถที่จะแสดงความรักดีออกมาได้อย่างแนบเนียนและสม่ำเสมอมาจนถึงตอนนี้... ไซ้ มาจนถึงตอนนี้ เพราะจนบัดนี้เก้อซือเสียนก็ยังไม่ได้อุดหน้าจากผู้ที่รักดีทั้งไป

“ท่านจางระยะทางจากเจียงซูถึงเฉียนฉินก็ไม่ได้ไกลนัก เหตุใดจึงใช้เวลานานเช่นนั้น” เสียงของเก้อซือเสียนนั้นนิ่งสงบอ่อนโยนคล้ายผู้ใหญ่กำลังไถ่ถามเด็กเล็กที่กลับบ้านค่ำเกินเวลาอาหารเท่านั้น

“นานรี” จางซงอวี่เลิกคิ้วขึ้นในขณะที่วางถ้วยชาลง “ข้าเดินทางด้วยเวลาปกติ หากจะช้าก็น่าจะเป็นเพราะท่านทั้งหลายร้อนใจกันไปเองเสียมากกว่า”

จางซงอวี่รู้ภาพลักษณ์ของตนเองในสายตาของเก้อซือเสียนดี ‘พวกสกุลใหญ่ที่ปกครองเมืองตามใจตนเอง แก้ปัญหาเอาที่ตนสะดวก ทำเพียงเล็กน้อยก็โอ้อวดราวกับว่าตนเป็นโพธิสัตว์มาโปรดสัตว์โลก’ และวันนี้เขาเลือกจะตอกย้ำภาพนั้นให้ชัดเจนขึ้นในสายตาของเก้อซือเสียน ยิ่งชัดเจนเท่าใดยิ่งทำให้ร้อนใจเท่านั้น สิ่งใดเล่าจะน่ารังเกียจเท่าความนิ่งนอนใจท่ามกลางความเดือดร้อนของผู้คน

“ร้อนใจกันไปเองอย่างนั้นหรือ” เสียงของมหาบุรุษเก้อซำขึ้นในขณะที่เดินเข้ามาประชิดโต๊ะว่าการ “เชื่อว่าท่านจางจะตาฝ้า

ฟางในระหว่างที่เดินทางมา... ในตอนนี้ไฟสงครามกำลังจะลามถึงประตูเจียงซูแล้วขอรับท่านเจ้าเมือง”

แม้สีหน้าจะยังนิ่งหากแต่น้ำเสียง แหวดตา และวาจากลับไม่เป็นเช่นนั้น ได้แสงเทียนอันริบหรี่นี้เขาเห็นมันได้ชัดกว่าใคร... จางซงอวี๋บรรจวงถั่วยาลงอย่างเนิบช้า ระวังกิริยาไม่ให้แกว้กระทบเนื้อไม้ เพียงแค่ประโยคแรกความกรุ่นทางอารมณ์ของเก้อซือเสียนก็เริ่มขึ้นแล้ว วันนี้หากใครใจเย็นได้จนถึงช่วงเวลาแสงตะวันมาเยือนผู้นั้นก็จะได้ตราเมืองไป

บัณฑิตนั้นแม้วัดกำลังกันด้วยความเฉียบคมทางปัญญา แต่แท้จริงแล้วมักประเมินคุณค่ากันด้วยความสงบมากกว่า ใครควบคุมอารมณ์ตัวเองได้มากกว่าย่อมน่าเชื่อถือในสายตาของผู้ที่มองเข้ามา จางซงอวี๋ไม่สนคนที่เดินตามเก้อซือเสียนเข้ามาในห้องว่าการส่วนใน คนพวกนี้ไม่มีค่าอะไรให้เขาสนใจ...

“ฝนกลางฤดูกำลังพรำ ไยพวกท่านจึงกังวลเรื่องไฟกันนัก”

เสียงฝนจากภายนอกที่เริ่มพรำลงมาช่วงชิงความสนใจไปได้เล็กน้อย เสียงของหยาดน้ำที่กระทบกับพื้นไม่ทำให้ใครก็ตามที่กำลังคิดทำการใหญ่ใจเย็นลงได้ สายตาของเก้อซือเสียนฉายแววไม่พอใจ จ้องมองตรงมาทางชายผู้นั่งอยู่บนเก้าอี้ผู้ครองเมืองอย่างไม่ปิดบัง จางซงอวี๋ตั้งใจเอาไว้แล้ว เขาตั้งใจนั่งในที่ที่เก้อซือเสียนต้องการนั่งมากที่สุด แม้จะกล่าวว่าที่นั่งหรือตำแหน่งนั้นไม่สำคัญเท่ากับอำนาจเหนือขุนนางใต้บัญชาการ แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ดีเกินกว่าไม่มี

“การไขสือไม่ช่วยอะไร” เสียงของเก๋อซือเสียนนั้นกดต่ำ จงใจให้ได้ยินเพียงสองคน แต่ในเวลาแบบนี้ต้องให้เป็นเสียงหายใจ ก็ได้ยินอย่างชัดเจน และไม่ใช่เพียงแค่คนที่ยืนอยู่ในห้องนี้เท่านั้น...

“ไฟกำลังลามจะถึงประตูเมืองแล้ว ท่านเจ้าเมืองผู้ไม่แม้แต่จะหอบน้ำกลับมามีด้วยบอกให้เรารอฝน...”

เก๋อซือเสียนเอ่ยด้วยเสียงที่ดังขึ้นกว่าประโยคแรก น้ำเสียง แสดงออกถึงความผิดหวังมากกว่าเย้ยหยัน แน่แน่นอนว่าคนในห้อง ว่าการส่วนในไม่ใช่คนที่เก๋อซือเสียนต้องการสื่อสารด้วย เขาไม่จำเป็นต้องแสดงใจให้คนที่เชื่อเขาอยู่แล้วดู องครักษ์หลิและ องครักษ์เหยา กำลังมองเหล่าบัณฑิตอีกกลุ่มที่ยืนอยู่บริเวณห้อง ว่าการส่วนนอกด้วยสายตาอ่านยาก สององครักษ์จากต้าซีแฝงตัวอยู่ในเงาของเสาคานจวนว่าการเจียงซู ฝ้าดู ‘ฝีมือของจางชงอวี่’ อย่างใกล้ชิด

การปะทะกันของบัณฑิตไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นอย่างคาดฝันในต้า ซี ที่จริงแล้วแทบไม่เกิดขึ้น นักรบคุ้ยกันด้วยเพลงกระบี่มากกว่า วาจา ยิ่งวาจาเปรียบเปรยยิ่งไม่ต้องถามถึง ใครกันเสียเวลาพูดจา อ้อมค้อมเพื่อบอกว่าตัวเองถูก แต่พวกบัณฑิตทำกันจนเป็นนิสัย เชื่องช้า ค่อยพูดค่อยจา ขยับหมากการเมืองภายในไปที่ละตา คุ้ยกับ บัณฑิตไปที่ละคน คนต่อคน ไม่ใช้การบอกต่อเพื่อป้องกันการแตก กลุ่มทางความคิด ใช้บทสนทนาต่างกันไปเพื่อให้อีกฝ่ายคล้อยตาม ตนเอง นั่นเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความซับซ้อนทางความคิด และความละเอียดลออในการก้าวคืบแผนการของบัณฑิตทั้งหลายใน

เมืองนี้ ความซบซ้อนที่มีเพียงแต่บัณฑิตด้วยกันเท่านั้นที่เข้าใจ แต่เวลาไม่ค่อยทำ

...เหนือหัวเริ่มใช้อาวุธแรงกับมองโกลไปแล้ว...

ลูกไฟประดิษฐ์ถูกขนออกจากคลังอาวุธเป็นครั้งแรก และนั่นไม่ใช่สัญญาณที่ดีนัก แม้จะเป็นองครักษ์ หน้าที่หลักคือการรักษาความปลอดภัยให้กับเหนือหัว แต่คำกล่าวที่ว่าไม่มีใครในต้าซีที่ทำสงครามไม่เป็นนั้นไม่ใช่เรื่องโกหก เหล่าบัณฑิตพูดกันว่าไฟใกล้ถึงรั้วเมืองและต้องการดับก่อนไฟจะลาม แต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น แท้จริงแล้วไฟนั้นลุกตั้งแต่ต้าซีไปจนจรดชายแดนเจียงชุนนานแล้ว เพียงแต่ในตอนนีเหนือหัวแค่กำลังบังคับให้ไฟยังไม่ไหมหนักที่ชายแดนเจียงชุนเท่านั้น พระองค์จึงใจให้อีกฝ่ายเติมเชื้อเพลิงในบริเวณที่ไกลจากเมืองบัณฑิตที่แล้งน้ำจนกว่าเมฆฝนจากต้าซีจะมาถึง และตอนนี้ก็กำลังกังวลใจกันว่าเจียงชุนนั้นจะเลือกฝนดับไฟ หรือจะเลือกพายุร้ายที่จะพัดบ้านเมืองให้พังทลายไปด้วย

สีหน้าของเหล่าบัณฑิตในห้องว่าการส่วนนอกเต็มไปด้วยความสับสน อย่างที่จางซงอวีได้บอกเอาไว้ ‘กลุ่มบัณฑิตที่ยังไม่ได้เลือกลงเรือลำใดลำหนึ่งจะถูกเก้อชื่อเสียจนชักจูงให้มาที่นี้ในวันนี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าการเลือกลงเรือของเก้อชื่อเสียเป็นเรื่องถูกต้อง’ องครักษ์ทั้งสองจนบัดนี้ก็ยังไม่อาจคาดเดาได้ว่าผลลัพธ์ในตอนสุดท้ายจะออกมาเป็นเช่นไรเหมือนกัน ก็ได้แต่หวังว่าจางซงอวีจะทำให้น้ำที่มาถึงเป็นฝนที่ดับไฟไม่ใช่พายุร้ายก็พอ

“เสียงซู่ของเราอีกสองก้าวก็เป็นทะเลทราย หากไม่รอฟณแล้ว ท่านก็มีทางใดที่จะดับไฟหรือ?”

เสียงถามจากจางซงอวี่นั้นแสนเรียบง่ายราวกับว่าไฟนั้นไม่ได้ร้อนนัก ยิ่งเป็นเช่นนั้นท่าทีของเก้อซือเสียนก็ยิ่งร้อนขึ้นเป็นเท่าตัว *เจียงซูไม่มีน้ำ* แน่نونเป็นเรื่องที่เก้อซือเสียนรู้ดี การถูกห้ามไม่ให้มีกองกำลังป้องกันตนเองทั้งที่อยู่ชายขอบของแผ่นดินอัน และทั้งหมดนี้จะเป็นความผิดของใครไปไม่ได้นอกเสียงจากคนสกุลจางผู้ที่ยอมก้มหัวให้กับเฉียนฉิน ยอมเป็นผู้ที่ไร้ผ้าห่มกายเดินฝ่าทะเลทรายที่ร้อนระอุในยามเช้าและเหน็บหนาวในยามค่ำ เพียงเพื่อเศษหนังรอน่งยามเช้าเผื่อองค์ฮ่องเต้

“การชุดคลองรอบเมืองหล่อน้ำไว้กันไฟก็ยังฟังดูมีหวังกว่ารอฟณมาดับไฟ” เก้อซือเสียนเอ่ย “ฟ้าจะไม่ประทานฝนหากคนไร้มานะ”

คำพูดของเก้อซือเสียนนั้นซื้อความเชื่อใจของบัณฑิตที่ยังไม่เลิกลงเรือได้พอสมควรทีเดียว ความสามารถขององครักษ์นั้น หนึ่งเลยก็คือการสังเกตเพื่อระวังภัยที่อาจเกิดต่อตัวของเหนือหัวแน่นอนว่าพวกเขาหูตาไวเป็นพิเศษต่อสีหน้าของผู้คน ไฉนพอที่จะเห็นการเปลี่ยนแปลงของเหล่าบัณฑิตทันทีที่ได้ยินคำว่า ‘ชุดคลองรอบเมือง’ แต่ก็ทำได้เพียงแค่เรียกความสนใจไปยังเรือกบฏได้เท่านั้น เพราะไม่ทันได้ก้าวขาลงเรือลำนั้นก็ถูกชี้ให้เห็นถึงจุดรั่วเสียก่อน

“ขุดคลองเป็นความคิดที่ไม่เลวทีเดียว ติดเพียงแต่เราจะหาน้ำจากไหนมาเติมลงคลอง เจียงซูหาน้ำได้ไหม”

หากเปรียบว่าสงครามคือไฟแล้ว การขุดคลองล้อมเมืองก็คือการป้องกันเมืองจากภัยสงคราม แต่ปัญหายังอยู่ที่น้ำเช่นเดิมไม่ว่าจะสาदनํ้าเพื่อให้ไฟมอดดับก่อนลามมาถึงเมืองหรือขุดคลองก็ย่อมต้องใช้นํ้า ความจริงที่ว่าเจียงซูเป็นเมืองแล้งน้ำยังคงอยู่ ขาของเหล่าบัณฑิตที่กำลังจะก้าวลงเรือของเก้อซือเสียนชงงักกลางคันอย่างสังเกตได้

“เอาแต่พูดว่าเจียงซูไม่มีน้ำ” บัณฑิตไท่เอ๋ยขึ้นหลังจากที่เจียบมานาน “พูดรวกับว่าท่านจะมีทางหาน้ำแล้วอย่างนั้น”

‘มีทางหาน้ำ’ บัณฑิตไท่เอ๋ยธรรมดาทีเดียวในเรื่องการต่อปากต่อคำ ชายผู้เลือกใช้วาจาได้อย่างหลักแหลมแม้ในยามที่สถานการณ์บีบคั้น เขาสามารถหาจุดบอดของผู้คนได้ไว และเลือกที่จะแทงทันทีอย่างไม่ลังเล ไม่แปลกใจสักนิดที่ชายผู้นี้จะได้รับความไว้วางใจจากมองโกลให้เป็นผู้รับส่งข่าวความเคลื่อนไหวภายในฮั่น และเขาก็มั่นใจด้วยว่าก่อนจะเอ่ยออกมานั้นบัณฑิตไท่เอ๋ยรู้อยู่แล้ว ‘ทางหาน้ำ’ ของเขาคืออะไร

“หากมีไฟลามถึงเมือง การหาน้ำเป็นหน้าที่อันพึงกระทำ” จางชงอวี่เอ่ยด้วยท่าทีสงบ “หากว่าไฟนั้นอยู่นอกรั้วเมืองจริงแล้วละก็ ข้าก็พร้อมจะนำน้ำเติมลงในคลองขุดของท่านมหาบุรุษเก้อ”

สุภาพ นอบน้อม พร้อมที่จะประนีประนอมแม้จะโดนหยามเกียรติเพื่อผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ในเมือง จางชงอวี่ทำได้

อย่างครบถ้วนในประโยคเดียว จางชงอวี้ก็ไม่ได้ต่างกับเก้อซือเสียน นัก เขาไม่ได้พูดเพื่อหวังว่าคนที่ยืนอยู่ในจวนว่าการส่วนในเชื่ออยู่แล้ว เพราะคนที่ตั้งใจไม่เชื่อแม้จะมีเหตุผลดีเพียงใดก็ไม่เชื่ออยู่ดี เช่นเดียวกับเก้อซือเสียนมันคือการช่วงชิงคนลงเรือที่อยู่ตรงจวนว่าการส่วนนอก

ไม่ต้องเดินออกไปจางชงอวี้ก็รู้ว่าเก้อซือเสียนจะนำคนกลุ่มนี้มา เก้อซือเสียนจะต้องพา ‘พยาน’ มาด้วยอยู่แล้ว การขึ้นสู่ตำแหน่งนั้นจำเป็นต้องมีพยานและคนแสดงความยินดี ไม่เช่นนั้นจะเรียกว่าเป็นตำนานได้อย่างไร ความตั้งใจของเก้อซือเสียนคือบีบให้เขายอมจำนนเพราะหมดหนทางจะแก้ไขสถานการณ์ที่เป็นปัญหา โยนให้ตันตอปัญหาคือเขา จนเขาต้องสละตำแหน่งเพื่อผลประโยชน์ของบ้านเมือง ในยามที่ตราประทับเฉียงชูอยู่ในมือของเก้อซือเสียนแล้ว ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ บัณฑิตส่วนใหญ่ก็คงพร้อมแสดงความยินดีกับมหาบุรุษเฒ่าอยู่ดี แต่เขาคงไม่ปล่อยให้มันง่ายเช่นนั้น...

“น้ำหรือน้ำมันเชื้อเพลิงเล่า” เก้อซือเสียนถามกลับแทบจะทันที “จะมั่นใจได้อย่างไรว่าน้ำที่เต็มลงมาในคลองนั้นไม่ได้นำมาซึ่งกองเพลิงที่ไหม้กระหน่ำกว่าเดิม”

การป้ายสีของเก้อซือเสียนเริ่มตรงไปตรงมามากขึ้นจากตอนแรก แม้ว่าท่าทีโดยรวมยังแสดงออกถึงความใจเย็นอยู่ก็ตาม แต่เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ใจเย็นอีกต่อไป และไม่ได้เป็นเพราะทุกอย่างผิดแผน หากเป็นเพราะทุกอย่างกำลังจะเป็นไปตามแผนต่างหาก แวตตาของเก้อซือเสียนพรวาระยับแม้จะพยายามแสดงออกว่าโกรธ

เกรี้ยวอยู่ก็ตาม ในที่สุดจางซงอวี้ก็เผยตัวออกมา ชายวัยก่อนคน
มองเห็นทางสำเร็จของการยึดอำนาจเจียงซูเข้ามือของตน

“หากต้องการดับไฟสิ่งที่นำมาก็ยอมเป็นน้ำ ใครกันจะหยิบ
เอาเชื้อเพลิงมากันไฟ” จางซงอวี้ยังคงเอ่ยด้วยสีหน้าสบายใจที่แสน
ขัดหูขัดตาคู่สนทนาต่อไป

“ก็ทำอย่างไรเล่าที่ทำเช่นนั้น” บัณฑิตไท่เอ๋อขึ้น “น้ำที่
ท่านนำมาครั้งหนึ่งเคยเป็นไฟ อย่าบอกนะว่าบัณฑิตผู้เก่งกาจอย่าง
ท่านลืมไปแล้วว่าตัวท่านเดินทางไปยังเฉียนฉินเพื่ออะไร ไม่ใช่เพื่อ
นำน้ำมาดับไฟต้าซีหรือ?”

คำพูดนั้นหยุดกิริยาเหล่าบัณฑิตที่ยืนอยู่ส่วนนอกได้ชะงัก
บัณฑิตทั้งหลายในเจียงซูมิได้โง่เขลาหรือตาบอด เรื่องความไม่ลง
รอยของเฉียนฉิน-ต้าซีไม่ใช่ไฟกองเล็ก แม้จะห่างไกลแต่เจียงซูก็ยัง
พอเห็นควัน แนนอนก่อนหน้านี้ไฟที่จะเข้ามาในเจียงซูก็คือต้าซี นัก
ต่างสี่ที่หลบหนีมาอยู่ในเมืองนักปราชญ์ในครั้งนั้นเป็นที่รู้กันว่าจาง
ซงอวี้ไปขอน้ำจากเฉียนฉินมาเพื่อดับไฟที่กำลังเข้าใกล้เจียงซู ในวัน
นี้จางซงอวี้ไม่ได้นำน้ำมาจากเฉียนฉิน ถ้าเช่นนั้นสิ่งที่จางซงอวี้ถือมา
ก็คือ...

“ของเหลวในภาชนะที่บนนั้นไม่อาจจะบูได้ด้วยตาเปล่า
แม้ว่ามันอาจจะเป็นภาชนะบรรจุน้ำมันมาก่อนก็หาใช่ว่าตอนนี้มัน
จะเป็นน้ำมัน” น้ำเสียงของใครคนหนึ่งดังขึ้น ใครบางคนก็เก้อซื่อ
เสียมั่นใจว่าเขาจะไม่มาปรากฏตัวที่นี่

“หากจะกล่าวว่าของภายในนั้นเป็นน้ำก็ยังไม่พิสูจน์ไม่ได้ว่าจะ
เป็นน้ำ หากจะกล่าวว่าเป็นน้ำมันก็ยากจะหาทางพิสูจน์จนกว่าจะได้
เปิดภาชนะ การอนุมานไปก่อนได้พิสูจน์ว่านั่นไม่ใช่วิถีของบัณฑิต...
จริงหรือไม่ท่านเก้อ”

“ท่านไคว่ท่านมาที่นี่ได้อย่างไร”

